Meet Me at the Lake

a novel

"Brims with the warmth of summertime . . . exquisite."
—Jill Santopolo

CARLEY FORTUNE

New York Times Bestselling Author of Every Summer After

Titluri de Carley Fortune
Pagina titlu
Drepturi de autor
Cuprins
Dedicare
Capitolul 1
capitolul 2
capitolul 3
capitolul 4
capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
2 iunie 1990
Capitolul 11
Capitolul 12
14 iunie 1990
Capitolul 13
Capitolul 14
5 iulie 1990
Capitolul 15
Capitolul 16
3 august 1990
Capitolul 17
Capitolul 18
13 august 1990
Capitolul 19
Capitolul 20
18 august 1990
Capitolul 21
Capitolul 22
21 august 1990
Capitolul 23

8 septembrie 1990
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Epilog
Mulţumiri
Ghidul cititorilor
În spatele Cărţii
Întrebări de discuţie
Recomandări de carte
Despre autor

În fiecare vară după
Întâlnește-mă la Lac

MEET ME AT THE LAKE

Carley Fortune

BERKLEY ROMANCE
NEW YORK

ROMANTA BERKLEY

Publicat de Berkley

O amprentă a Penguin Random House LLC

penguinrandomhouse.com

Copyright © 2023 de Carley Fortune

Ghidul cititorilor drepturi de autor © 2023 de Carley Fortune

Penguin Random House acceptă drepturile de autor. Drepturile de autor alimentează creativitatea, încurajează voci diverse, promovează libertatea de exprimare și creează o cultură vibrantă. Vă mulțumim că ați cumpărat o ediție autorizată a acestei cărți și că ați respectat legile privind drepturile de autor prin faptul că nu reproduc, scanați sau distribuiți nicio parte a acesteia sub nicio formă fără permisiune. Sprijiniți scriitorii și permiteți Penguin Random House să continue să publice cărți pentru fiecare cititor.

BERKLEY și colofonul BERKLEY și B sunt mărci comerciale înregistrate ale Penguin Random House LLC.

Datele de catalogare în publicație ale Bibliotecii Congresului

Nume: Fortune, Carley, autor.

Titlu: Întâlnește-mă la lac / Carley Fortune.

Descriere: Prima ediție. | New York: Berkley Romance, 2023.

Identificatori: LCCN 2022041943 (tipărit) | LCCN 2022041944 (carte electronică) | ISBN 9780593438558 (broșat comercial) | ISBN 9780593438565 (carte electronică)

Subiecte: LCGFT: Romane.

Clasificare: LCC PR9199.4.F678 M44 2023 (print) | LCC PR9199.4.F678 (ebook) | DDC 813/.6—dc23/eng/20220902

Înregistrarea LC disponibilă la https://lccn.loc.gov/2022041943

Înregistrarea cărții electronice LC disponibilă la https://lccn.loc.gov/2022041944

Prima ediție: mai 2023

Copertă de Elizabeth Lennie

Design de copertă de Vi-An Nguyen

Design de carte de Ashley Tucker, adaptat pentru ebook de Molly Jeszke

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și incidentele sunt fie produsul imaginației autorului, fie sunt folosite în mod fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, vii sau morți, unități de afaceri, evenimente sau locuri este în întregime coincidență.

pid_prh_6.0_143319814_c0_r0

Acoperi
Titluri de Carley Fortune
Pagina titlu
Drepturi de autor
Dedicare

Capitolul 1
capitolul 2
capitolul 3
capitolul 4
capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
2 iunie 1990
Capitolul 11
Capitolul 12
14 iunie 1990
Capitolul 13
Capitolul 14
5 iulie 1990
Capitolul 15
Capitolul 16
3 august 1990
Capitolul 17
Capitolul 18
13 august 1990
Capitolul 19
Capitolul 20
18 august 1990
Capitolul 21

Capitolul 22
21 august 1990
Capitolul 23
8 septembrie 1990
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Epilog

Mulțumiri
Ghidul cititorilor
În spatele Cărții
Întrebări de discuție
Recomandări de carte
Despre autor

_143319814_

Ajung până la recepție fără ca nimeni să mă bage în seamă. Este o piesă izbitoare, sculptată dintr-un trunchi mare de copac – rustic, dar nu ponosit, simbolul esteticii mamei – și nu este nimeni în spatele ei. Mă grăbesc pe lângă, spre birou, apoi mă închid înăuntru și încui ușa.

Camera este mai mult cabană de pescuit decât spațiu de lucru. Pereți de pin, două birouri străvechi, o fereastră mică împodobită cu o perdea subțire în carouri. Mă îndoiesc că s-a schimbat mult de când cabana a fost construită în anii 1800. Nu există nimic care să sugereze cât timp a petrecut mama aici, cu excepția unei fotografii cu mine când eram un bebeluș țintuit de cherestea și o mireasmă slabă de parfum Clinique.

Lasă pe unul dintre scaunele din piele uzate, pornesc ventilatorul de plastic de pe masă. Sunt deja lipicios, dar este înăbușitor aici, unul dintre puținele locuri din clădire fără aer condiționat. Îmi ridic coatele ca o sperietoare și îmi balansez mâinile înainte și înapoi. Petele de gropi sunt ultimul lucru de care am nevoie.

În timp ce aștept să mă răcoresc înainte de a mă schimba în tocuri, mă uit la un teanc de broșuri noastre. *Brookbanks Resort—Your Muskoka Getaway Awaits* , declară un font chipper deasupra unei fotografii cu plaja la apus, cabana se profilează în fundal ca un castel de cabană de țară. Aproape că mă face să râd — este Brookbanks Resort de care nu am reușit să *scap* .

Poate că Jamie va uita că am fost de acord să fac asta în seara asta şi mă pot strecura înapoi în casă, mă pot strecura în pantaloni elastici şi mă pot stropi cu o găleată de vin alb rece.

Mânerul uşii zdrăngăneşte.

Nici un asemenea noroc.

„Fernie?" sună Jamie. „Ce e cu încuietoarea? Eşti decent acolo?"

„Am nevoie de cinci minute", răspund, cu vocea ciupită.

„Nu vei elibera pe cauțiune, nu? Ai jurat că vei face asta", spune el. Dar mementoul este inutil. Toată ziua mi-a fost teamă. Poate toată viaţa mea.

"Știu, știu. Termin nişte documente." Închid ochii la greşeală. "Aproape am terminat."

„Ce acte? Este comanda de lenjerie? Avem un sistem pentru asta."

Mama avea un sistem pentru toate, iar Jamie nu vrea să mă încurc cu niciunul dintre ei.

El este îngrijorat. Este sezonul de vârf, dar multe dintre camerele de oaspeți sunt libere. M-am întors de şase săptămâni, iar Jamie crede că este doar o chestiune de timp până când eu schimb lucrurile. Nu sunt sigur dacă are dreptate. Nici măcar nu sunt sigur dacă voi rămâne.

„Nu mă poți închide din biroul meu. Am o cheie."

blestem pe sub răsuflarea mea. Bineînțeles că face.

Va fi jenant dacă va trebui să mă tragă afară de aici şi sunt destul de sigur că o va face. Nu am mai făcut o scenă în stațiune din ultimul an de liceu şi nu sunt pe cale să încep. Să fiu aici uneori mă face să simt că am regresat, dar nu mai sunt un copil nesăbuit de şaptesprezece ani.

Inspirând adânc, mă ridic şi îmi netezesc palmele peste partea din faţă a rochiei. E prea strâmt, dar blugii rupți în care am locuit nu sunt potriviți pentru sala de mese. Aproape că o auzeam pe mama când m-am schimbat mai devreme.

Știu că ai prefera să porți pij-uri toată ziua, dar trebuie să dăm tonul, mazăre dulce.

Deschid uşa.

Buclele de in ale lui Jamie sunt tăiate scurt şi coafate în supunere, dar el are aceeaşi faţă de bebeluş de când eram noi şi credea că deodorantul este opțional.

„Este comanda de lenjerie?" el intreaba.

— Absolut nu, spun eu. „Ai un sistem."

Jamie clipeşte, nu sunt sigur dacă mă tachinez. El este directorul general al stațiunii de trei ani şi nu pot să mă înțeleg. În pantaloni călcați şi cravată, arată de parcă se joacă de îmbrăcat. În mintea mea, el este încă un şobolan de lac în costum de baie şi bandană.

Nici el nu mai ştie ce să creadă cu mine — este rupt între încercarea de a-mi face pe plac, noul lui şef, şi încercarea de a mă împiedica să fac ravagii. Ar trebui să existe o lege cosmică împotriva foştilor care lucrează împreună.

„Odinioară erai distractiv", îi spun, iar el rânjeşte. Şi acolo, cu liniile lui adânci de zâmbet şi ochii albaştri ai cerului, este Jamie care odată a cântat în întregime *Pilul mic al lui Alanis Morissette* , cu pietre şi purtând un caftan purpuriu pe care îl tăiase din cabina doamnei Rose.

Faptul că Jamie iubea atenția la fel de mult pe cât îi plăcea să meargă la comando a fost unul dintre lucrurile mele preferate la el – nimeni nu se uita la mine când Jamie era prin preajmă. Era un iubit bun, dar era și diversiune perfectă.

„La fel ai făcut-o și tu", spune el, apoi mișcă ochii. — Asta e rochia mamei tale?

Dau din cap. „Nu se potrivește." L-am scos din dulapul ei mai devreme în seara asta. Galben canar. Unul dintre cel puțin două duzini de schimburi fără mâneci viu colorate. Uniforma ei de seară.

Se aude o tăcere și nu-mi trebuie decât să-mi pierd curajul. „Ascultă, nu simt..."

Jamie mă întrerupe. „Nuh-uh. Nu-mi faci asta, Fernie. Ai ocolit Hanovra toată săptămâna și ei vor verifica mâine.

Potrivit lui Jamie, familia Hannover a stat la Brookbanks timp de șapte veri, oferă sfaturi de parcă ar avea ceva de dovedit și trimite o mulțime de oaspeți. Din felul în care l-am surprins încruntându-se pe ecranul computerului, cred că stațiunea are nevoie de cuvântul în gură mai disperat decât a lăsat Jamie. Contabilul nostru a lăsat un alt mesaj astăzi prin care mă cere să-l sun.

„Au terminat deja desertul", spune Jamie. „Le-am spus că vei ieși imediat. Vor să-ți transmită condoleanțe în persoană."

Îmi răzuiesc unghiile peste brațul drept de câteva ori înainte să mă prind. Acest lucru nu ar trebui să fie atât de greu. În viața mea reală, conduc un trio de cafenele indie din partea de vest a orașului Toronto, numite Filtr. Supraveghez deschiderea celei de-a patra și cea mai mare locație în această toamnă, prima cu o prăjire la fața locului. A vorbi cu clienții este a doua natură.

„Bine", îi spun. "Îmi pare rău. Pot sa fac asta."

Jamie eliberează aer. "Minunat." Îmi aruncă o privire de scuze și apoi adaugă: „Ar fi foarte grozav dacă te-ai opri la câteva mese pentru a-i saluta în timp ce ești acolo. Știi, a continuat tradiția."

Stiu. Mama a vizitat restaurantul în fiecare seară, asigurându-se că acestei persoane îi place păstrăvul curcubeu și că persoana respectivă a avut o primă noapte odihnitoare. Era nebunesc câte detalii ea își puteau aminti despre oaspeți și ei o iubeau pentru asta. Ea a spus că a fi o afacere de familie nu însemna nimic decât dacă puneți o față numelui Brookbanks Resort. Și timp de trei decenii, acea față a fost a ei. Margaret Brookbanks.

Jamie a sugerat nu atât de subtil că vin în sufragerie să-i salut pe oaspeți, dar l-am dat din umeri. Pentru că de îndată ce ies acolo, e oficial.

Mama a plecat.

Și sunt aici.

Întors acasă la stațiune — ultimul loc în care plănuiam să ajung.

Jamie și cu mine ne îndreptăm spre recepție. Încă nu e nimeni în spatele ei. Jamie face o pauză în același timp cu mine.

„Nu din nou", mormăie el.

Funcționarul care este în seara asta a început acum câteva săptămâni și tinde să dispară. Mama ar fi concediat-o deja.

— Poate că ar trebui să acoperim biroul până se întoarce ea, spun eu. „Doar în cazul în care vine cineva."

Jamie își ridică ochii spre tavan, luând în considerare. Apoi le îngustează pe mine. „Frumoasă încercare, dar Hanovra este mai important."

Continuăm spre ușile franceze care duc la restaurant. Sunt deschise, iar clinchetul tacâmurilor și zumzetul fericit al conversației se îndreaptă spre hol împreună cu mirosul de aluat proaspăt copt. Există tavane cu grinzi înalte dincolo de intrare și ferestre care privesc peste lac într-un semicerc impresionant. Este o renovare pe care mama mea a coregrafiat-o după ce a preluat de la bunicii mei. Sala de mese era scena ei. Nu-mi pot imagina fără ca ea să se plimbe printre mese.

Respirând liniștit, îmi bag bobul alb-blond în spatele urechilor, cu vocea ei în capul meu.

Nu te ascunde în spatele părului tău, mazăre.

Când suntem pe cale să trecem prin prag, un cuplu iese braț la braț. Au șaizeci de ani și sunt îmbrăcați aproape în întregime în lenjerie bej.

"Domnul. și doamna Hannover", spune Jamie, cu mâinile întinse pe lângă el. „Tocmai veneam să te găsim. Permiteți-mi să vă prezint pe Fern Brookbanks."

Familia Hannover îmi oferă cele mai amabile zâmbete ale lor, echivalentul facial al unui *acolo,* bătut pe umăr.

„Ne-a părut atât de rău să auzim de moartea mamei tale", spune doamna Hannover.

Trecere.

Este un cuvânt ciudat pentru a descrie ceea ce s-a întâmplat.

O noapte întunecată. O căprioară prin parbriz. Oțel zdrobit de granit. Cuburi de gheață împrăștiate pe autostradă.

Am încercat să nu mă gândesc la ultimele clipe ale mamei. Am încercat să nu mă gândesc deloc la ea. Barajul zilnic de durere, șoc și furie poate îngreuna să-mi pun greutate pe picioare dimineața. Mă simt un pic clătinat acum, dar încerc să nu las să se vadă. A trecut mai bine de o lună de la accident și, în timp ce oamenii vor să-și exprime simpatia, există o limită pentru cât de multă suferință pot tolera alții.

„E greu de imaginat acest loc fără Maggie", spune domnul Hannover. „A avut întotdeauna acel zâmbet mare pe buze. Ne-a plăcut să ajungem din urmă cu ea. Chiar am convins-o să bea ceva cu noi vara trecută, nu-i așa? Soția lui dă din cap cu entuziasm, de parcă s-ar putea să nu le cred. „I-am spus că o privea cum alerga mă amețește, și băiete, a râs?"

Moartea mamei mele şi viitorul staţiunii sunt două subiecte Nu sunt pregătit să discut, acesta este celălalt motiv pentru care am evitat restaurantul. Obişnuiţii vor avea ceva de spus despre ambele.

Le mulţumesc celor de la Hanovra şi schimb subiectul în vacanţa lor — tenisul, vremea frumoasă, noul baraj de castori. Discuţia este uşoară. Am treizeci şi doi de ani — prea bătrân ca să-mi deranjeze oaspeţii sau să-mi fac griji pentru judecata lor. Pe ea sunt furios. Am crezut că a acceptat că viaţa mea era în Toronto. La ce se gândea ea lăsând staţiunea în seama mea? La ce se gândea ea murind?

„Ne pare teribil de rău pentru pierderea dumneavoastră", spune din nou doamna Hannover. „Semeni atât de mult cu ea."

„Da", sunt de acord. Aceeaşi statură mică. Acelaşi păr palid. Aceiaşi ochi cenuşii.

„Ei bine, sunt sigur că vrei să mergi în camera ta să te bucuri de ultima ta noapte. Vei avea o vedere minunată asupra artificiilor de pe balconul tău", spune Jamie, salvându-mă. Îi aduc un zâmbet recunoscător, iar el îmi furişează cu ochiul.

Am fost o echipă bună şi când am lucrat împreună când eram copii. La început, am folosit un cuvânt cod atunci când unul dintre noi avea nevoie să fie salvat de un oaspete enervant sau extrem de nevoiaş: *Pepene verde* . Văduvul în vârstă care nu s-a oprit să-mi spună cât de mult i-am adus aminte de prima lui dragoste: *Pepenele.* Observatorul păsărilor care i-a oferit lui Jamie o descriere detaliată a fiecărei specii pe care le văzuse în zonă: *pepene verde.* Dar, după o vară petrecută în fiecare zi împreună, la cabana cu echipament, scoţând canoe şi caiace din lac, am început să comunicăm în tăcere — o uşoară mărire a ochilor sau o ondulare a buzei.

— Nu chiar aşa de rău, nu-i aşa? spune el odată ce se îndreaptă spre malul liftului, dar nu răspund.

Jamie îşi întinde braţul spre intrarea în sufragerie. Mulţi dintre oamenii din interior vor fi oaspeţi ai staţiunii, dar vor fi mulţi localnici. Cu norocul meu, cineva la care am mers la liceu cu voinţă reperează-mă de îndată ce intru înăuntru. Sângele îmi răcneşte în timpane ca un camion de transport pe autostradă.

„Nu cred că pot face asta", spun eu. „Mă duc înapoi în casă. Sunt epuizat."

Nu este o minciună. Insomnia a început imediat ce m-am întors. În fiecare zi, în dormitorul copilăriei, mă trezesc puţin adormit şi puţin dezorientat. Mă uit la încurcătura densă de ramuri de copaci pe fereastră, amintindu-mi unde sunt şi de ce sunt aici. La început, îmi puneam o pernă peste cap şi mă întorceam la culcare. Mă ridicam în jurul prânzului şi mă împiedicam jos, umplând restul zilei cu carbohidraţi şi episoade din *The Good Wife* .

Dar apoi Jamie a început să sune cu întrebări, iar Whitney a trecut fără avertisment suficient de des pentru a-mi vorbi despre cât timp petreceam în pijama mea - tipul de dragoste dură pe care doar o poate oferi cel mai bun prieten - şi aşa am început să mă îmbrac. . Am început să ies din casă, să vizitez cabana, să cobor până la docul familiei pentru o baie sau să-mi beau cafeaua de dimineaţă, aşa cum obişnuia mama. Am ieşit chiar

şi cu un caiac de câteva ori. Mă simt bine să fiu pe apă, de parcă aş avea o fărâmă de control, chiar dacă doar conduc o barcă mică.

Încă sunt întâmpinat de o procesiune de durere, furie şi panică atunci când deschid pleoapele, doar că acum trece liniştit în loc să ţâşnească ca o fanfară.

În ultimele două săptămâni, Jamie m-a informat cu răbdare despre tot ce s-a schimbat în mulţi ani de când am lucrat aici, dar ceea ce este mai sălbatic sunt toate lucrurile care nu s-au schimbat. Aluatul. Oaspeţii. Faptul că încă îmi spune Fernie.

Ne cunoşteam cu mult înainte să începem să ne întâlnim. Cabana Pringle este la câteva golfuri pe malul lacului. Bunicii lui îi cunoşteau pe bunicii mei, iar părinţii lui încă vin la restaurant pentru fish and chips în fiecare vineri. Ei petrec cea mai mare parte a verii în Muskoka acum că s-au pensionat, aventurându-se înapoi în Guelph în septembrie. Jamie închiriază un loc în oraş, dar a cumpărat terenul viran de lângă familie pentru a construi o casă pe tot parcursul anului. El iubeşte lacul mai mult decât orice.

„Este Ziua Canadei", spune Jamie. „Ar însemna ceva pentru oaspeţi şi pentru personal să te vadă. Este începutul verii. Nu vă cer să vă urcaţi pe scenă şi să faceţi un discurs înainte de a începe artificiile." Nu trebuie să adauge, *aşa cum a făcut mama ta.* „Du-te doar să salută."

Înghit în sec, iar Jamie mă ţine de umeri, privindu-mă în ochi. "Poţi sa faci asta. Eşti atât de aproape. Eşti deja îmbrăcat. Ai fost acolo de un milion de ori." Coboară vocea. „Am făcut-o acolo, îţi aminteşti? Standul 3."

Am scăpat un hohot. „Bineînţeles că ştii ce stand a fost."

„Aş putea să vă desenez o hartă cu toate locurile pe care le-am profanat. Cabana de amenajare singură . . ."

"Stop." Râd acum, dar e puţin frenetic. Iată-mă cu fostul meu iubit, vorbind despre locurile în care am făcut sex în staţiunea mamei mele recent decedate. Am fost înşelat de univers.

„Fernie, nu e mare lucru. Asta e tot ce spun."

Sunt pe cale să-i spun lui Jamie că greşeşte, că este o problemă foarte mare, dar apoi văd o scuză în coada ochiului. Un bărbat foarte înalt duce o valiză argintie până la recepţie şi încă nu e nimeni în spatele ei.

Spatele zgârie-norilor este cu faţa către noi, dar poţi spune că costumul lui este scump. Personalizat, probabil. Ţesătura neagră este tăiată pe cadru într-o manieră impecabilă care necesită măsurători precise şi spaţiu generos pe un card de credit. Mă îndoiesc că un număr din raft ar fi suficient de lung pentru braţele acestui tip, iar manşeta mânecii lui este perfectă. La fel şi părul lui pe spate. Cerneală şi lucioasă şi la fel de meticulos pe cât este croită jacheta lui. E prea îmbrăcat, să fiu sincer. Aceasta este o staţiune frumoasă, una dintre cele mai drăguţe din estul Muskoka, iar personalul este întotdeauna bine pus la punct, dar oaspeţii tind să păstreze lucrurile casual, mai ales vara.

„Mă duc să-l ajut", îi spun lui Jamie. „Am nevoie de exersare cu check-in-urile. Vino, asigură-te că o fac corect."

Nu există ceartă. Nu-l putem lăsa pe bărbatul elegant să stea acolo.

În timp ce ocolim biroul, îmi cer scuze că l-am făcut să aştepte.

„Bine ați venit la Brookbanks Resort”, spun, ridicând rapid privirea – chiar și cu mine în călcâie, are aproape un picior pe mine.

„Ai avut probleme în a ne găsi?” întreb, apăsând o cheie pentru a trezi computerul. Tipul înalt încă nu a spus nimic. Ultima porțiune de drum este neasfaltată, neluminată și are câteva cotituri răutăcioase prin tufiș. Uneori, oamenii din oraș consideră că este stresant, mai ales când ajung după apusul soarelui. Îl consider pe tipul ăsta torontonian, deși ar putea fi din Montreal. Există o conferință medicală care începe săptămâna viitoare - unii dintre medici sosesc devreme, făcând o vacanță de weekend lung.

"Nu." Își trece o mână pe cravată. Nu mai spune nimic.

"Bun." Îmi introduc parola. — Ești cu dermatologii? Navighez in meniul principal, iar cand nu raspunde, imi dresez glasul si incerc din nou. „Ai o rezervare la noi?”

"Fac." Spune cuvintele încet, de parcă le-ar fi scanat pentru erori.

Habar n-am care este problema lui. Bărbații care poartă costume ca ale lui sună de obicei mult mai încrezători. Dar apoi ridic privirea și mă întâlnesc cu o față foarte frumoasă, foarte dăltuită, cu aspect foarte tensionat. Are cam vârsta mea și este ciudat de familiar. Sunt sigur că am făcut-o mai văzut această față. E ceva legat de nas. Poate că este un actor, deși tipurile de celebrități nu apar de obicei în costume și un bărbierit proaspăt – sau cel puțin nu obișnuiau.

"Numele?"

Sprâncenele lui se ridică la întrebarea mea, de parcă ar fi surprins că am întrebat-o. Apoi observ cât de întunecați sunt ochii lui, negri ca aripile unei corbi, iar stomacul mi se răsucește. Poziția lui este impecabilă. Inima îmi bate cu putere, bătându-mi în degete și în mingele picioarelor. Caut imediat cicatricea. Și iată-l: sub buza lui în partea stângă a bărbiei, abia vizibil decât dacă știi să o cauți. Nu pot să cred că încă știu să-l caut.

Dar eu fac.

Cunosc fata asta.

Știu că irisii lui nu sunt de fapt negri – la lumina soarelui, sunt maro espresso.

Știu cum a obținut cicatricea aia.

Pentru că, deși am încercat să-l uit, știu exact cine este acest bărbat.

Aveam doar cinci minute să ajungem la gară, iar tramvaiul era blocat. Whitney şi cu mine ne-am împins drum din spatele vehiculului prin masa densă de cadavre, mormăind scuze cu jumătate de inimă înainte de a ieşi pe trotuar şi de a decola.

„Grăbește-te, Whit", am țipat peste umăr.

Întârzierea nu era o opțiune. Era un autobuz în nord în acea zi şi, deşi niciunul dintre noi nu spusese asta, Whitney şi valiza ei mare trebuiau să fie în el. Petrecusem trei zile împreună în apartamentul meu adolescent, iar prietenia noastră s-ar putea să nu supraviețuiască uneia patra.

Soarele stătea ghemuit pe cer, făcând cu ochiul între clădiri şi strălucind de pe turnurile de sticlă, în timp ce alergam de-a lungul Dundas Street, cu adidaşii noştri lovind pe pavajul plin de gumă. Dacă te uiți în sus, strălucirea era orbitoare, dar la nivelul solului, centrul oraşului Toronto era aruncat în umbra albastru-gri a dimineții. Contrastul a fost frumos. Felul în care lumina a sărit de pe ferestre mi-a amintit de casă, un apus de soare strălucind pe lac.

Am vrut să mă opresc şi să-i spun lui Whitney. Dar nu aveam o secundă de pierdut şi chiar dacă aveam, mă îndoiam că va găsi ceva magic la orizontul strălucitor. Încercam să o fac să vadă Toronto prin ochii mei pentru toată călătoria ei şi încă nu reuşisem.

Am ajuns la terminalul de autobuze cu un minut întârziere, dar un șir lung de călători stătea lângă autobuzul parcat la Bay 9, părând în diferite grade iritați. Șoferul nu era la vedere.

— Slavă Domnului, am respirat.

Whitney sa dublat, cu mâinile pe genunchi. Șuvițe din părul ei gros, castaniu, căzuseră din coada de cal și se lipiseră de obrajii ei purpuri. „Eu. Ură. Alergare."

Când și-a luat respirația, am verificat dacă aveam informațiile corecte despre plecare și ne-am așezat la fundul cozii. Stația era în esență un garaj supradimensionat – o subsuoară întunecată și umedă a Torontoului. Aerul avea gust de sandvișuri automate, vapori de motorină și mizerie.

Am verificat ora pe telefon. Era deja după zece. Aveam să întârzii la tura mea la cafenea.

— Nu trebuie să aștepți, spuse Whitney. „Pot să o iau de aici."

Whitney și cu mine am fost cei mai buni prieteni încă de la școală. Avea o față rotundă, cu ochi de căprioară alun și un nas mic de cireș care, în majoritatea împrejurărilor, o făcea să pară înșelător de nevinovată. Era drăguț că Whitney încerca să pară curajoasă, dar își ținea poșeta de nailon de mijloc, ca și cum ar fi fost smulsă cu mai puțină vigilență.

La douăzeci și doi de ani, Whitney nu fusese niciodată singură în Toronto, nici măcar zece minute și, deși știam că va fi în siguranță, nu eram pe cale să o las într-unul dintre cele mai murdare crăpături ale orașului.

"Este bine. Vreau să te văd, i-am spus.

— Gândește-te, spuse ea, sărind în vârful picioarelor. „În curând nu va trebui să vin până aici ca să ne vedem."

Nu a fost un drum lung cu mașina – două ore și jumătate pitorești – dar orice.

Am rămas pe zâmbet. "Nu pot să aștept."

„Știu că îți place aici." Ea se uită peste umăr. „Dar uneori nu înțeleg."

Un răspuns sarcastic aștepta pe limba mea.

Cât de rar m-a vizitat Whitney în timpul universității a fost un punct dureros. Nu eram sigur dacă a fost pentru că relația noastră nu și-a găsit o bază solidă de la marea noastră luptă pentru „comportamentul meu autodistructiv" din ultimul an sau pur și simplu pentru că nu-i plăcea orașul. Dar la fiecare călătorie, era clar că prefera să fie în Huntsville. Ea nu a spus nu sugestiilor mele, dar nici nu a fost prea entuziasmată. Nu era ca ea. Whitney a fost *da și persoană* supremă - pentru ea, orice posibilitate de exsanverizare și aventură era o veste bună.

„Sincer, m-aș bucura să mănânc pâine și să stau în apartamentul tău în următoarele două zile", spusese ea când sosise săptămâna aceasta.

Sincer, m-a enervat. Timpul meu în Toronto se scurgea și erau atât de multe lucruri pe care încă îmi doream să le fac. Whitney trebuia să fie femeia mea aripă. În schimb, simțeam de parcă o trag în jur.

„Ce nu trebuie să obții?" am spus acum, făcând gesturi în jurul gării cu falsă măreție, în timp ce un bărbat claxona pe betonul din golful următor.

Whitney se înfioră, apoi se uită în jos la telefonul ei. „Jamie îmi trimite mesaje. Vrea să-ți dau un sărut pentru el." Nasul i s-a încreţit când i-a citit mesajele. „Sărută-i lui Fernie la revedere pentru mine. Limba permisă. Încurajat. Trimite fotografie. Faţă cu ochiul."

Am clătinat din cap, luptându-mă cu curba în sus a gurii mele. Jamie era ca un Labradoodle uman – un mop de bucle aurii, fericit, care caută plăcerea. Auzind numele lui m-a făcut să mă simt puţin mai uşor. „Iubitul meu a spus asta? Sunt şocat."

„Moreşte să te ducă acolo sus. Toti suntem."

Am înghiţit în sec, apoi am zărit cu uşurare un bărbat într-o uniformă a marinei care se îndrepta spre autobuz.

„Fă-ţi timp", a strigat unul dintre pasageri la el. „Nu este ca şi cum am întârziat programul."

„Sunt atât de încântată că vom fi din nou în acelaşi loc", a continuat Whitney.

Am dat din cap, împingând cuvintele afară. "Şi eu."

Patru ani de viaţă separat de cel mai bun prieten şi de iubitul meu: ar fi trebuit să număr secundele până ne-am reunit. Nu îl mai văzusem pe Jamie de la călătoria sa surpriză de Ziua Îndrăgostiţilor. În timpul iernii, a lucrat ca instructor de snowboard în Banff, dar se întorsese în staţiune din weekendul lung din mai. Îmi terminasem ultimul an de universitate — ar fi trebuit să fiu acolo cu el. Ar fi trebuit să-mi fac bagajele după ultimul examen din aprilie. În schimb, am convins-o pe mama să mă lase să stau până la sfârşitul lunii iunie, ca să pot umbla prin oraş până la convocare, care mai era acum o săptămână. Am jucat pe simpatiile ei ca proprietar de afaceri, spunându-i că şeful meu are probleme în a găsi un barista care să mă înlocuiască.

Autobuzul a luat viaţă, iar apoi şoferul a început să-şi arunce bagajele în burtă. Pe măsură ce pasagerii se îndreptau înainte şi linia se diminua, eu şi Whitney ne-am strâns unul pe celălalt.

„Te iubesc, iubito", a spus ea.

Creşterea într-o staţiune în stil *Dirty Dancing* a venit cu o poreclă în stil *Dirty Dancing* . "Bebelus." L-am urât. Nici măcar nu avea sens — Baby era un oaspete.

M-am ridicat în vârful picioarelor şi i-am tras gluga în sus, trăgând de el sfori pentru a-l strânge în jurul feţei ei. „Te iubesc şi eu", i-am spus. Cel puţin asta nu a fost o minciună.

Odată ce Whitney şi-a găsit un loc, i-am aruncat un sărut şi mi-am luat căştile din geanta mea de pânză. Am apăsat pe play, lăsând Talking Heads să înece motorul autobuzului şi numărătoarea inversă care ticăia care creştea cu fiecare clipă care trecea.

Încă nouă zile până a trebuit să merg acasă.

Căştile mele erau atât terapeutul meu, cât şi mantia mea de invizibilitate. Two Sugars era la doar câteva străzi de gară — nu suficient de departe pentru ca muzica să-mi spele vina sau să mă facă să uit de staţiune şi de responsabilităţile care mă aşteptau acolo. Şi trecutul meu

m-a aşteptat acasă. Moara de zvonuri din Huntsville High era odată alimentată de bârfele lui Fern Brookbank. Trecuseră anii, dar ştiam că oamenii încă mă considerau Fata Aia – cea care scăpase. Cu ceva noroc, cafeneaua ar fi suficient de ocupată încât mintea mea să treacă la pilot automat până când am luat cea de-a zecea doză de espresso.

Am mers spre est, zbătându-mă prin hoarda de turişti de la Yonge şi Dundas. Mi-a plăcut lipiciul ei — betonul, panourile intermitente şi autobuzele de turism cu două etaje — dar mi-a plăcut cum erau oameni peste tot şi nici unul nu se uita la mine. În fiecare zi, o sută de mii de oameni traversau intersecţia şi, în acea nebunie, eram un nimeni perfect.

Le-am spus oamenilor că sunt din Huntsville, dar nu a fost complet exact. Staţiunea era departe în afara oraşului, pe malurile stâncoase ale lacului Smoke. A venit la Toronto la universitate a simţit că te muţi pe Lună. Mi-aş fi dorit să pot juca exploratorul spaţial pentru totdeauna.

Mi-am ridicat muzica, mi-am rostogolit umerii înainte, apoi înapoi, când soarele mi-a găsit gâtul. Se presupunea că temperatura pentru a stabili un record. Toronto a fost cel mai bun în iunie. Terasele şi parcurile s-au revărsat cu o ameţeală nestăpânită de la începutul verii. În iunie, o zi fierbinte era un cadou. Până în august, ar fi o povară, iar oraşul ar miroase a gunoi înăbuşit.

Mă îmbrăcasem pentru căldură într-o pereche de pantaloni scurţi de blugi uzaţi şi un maiou sub o bluză cu mâneci scurte pe care o găsisem la Value Village. Era fluid şi transparent şi avea un mic model floral maro pe care l-am crezut elegant într-un mod din anii nouăzeci – cu greu puteai vedea pata galbenă de lângă tiv.

Un şir de cutii metalice de ziare stăteau de pază în afara Two Sugars şi am luat un număr din *The Grid* , săptămânalul gratuit care mi-a plăcut cel mai mult, înainte de a trage uşa. Era blocat. Confuz, am tras din nou de mâner, apoi mi-am lipit nasul de pahar. Cafeneaua era locul meu preferat din lume şi era goală, cu excepţia lui Luis. Mirosul de vopsea umedă mi-a lins nasul de îndată ce a deschis uşa.

„De ce suntem închise?" am întrebat, scoţându-mi căştile şi intrând înăuntru. M-am oprit la vederea unui tablou alb-negru care acoperea un perete. "Ce-i asta?"

„Ce este *asta* ?" Luis mi-a arătat capul.

„O tăietură."

El a pufnit. „Asta nu este o tăietură. Ţi-ai tăiat tot părul." El a zambit. "Imi place."

Am tras de una dintre şuviţele scurte din spate – abia era suficient de lung pentru a-mi ţine între degete. O făcusem după ultimul meu schimb, înainte să sosească Whitney. Având în vedere că părul meu trecuse cu mult peste umerii mei, a fost o mare schimbare.

„Nu-mi amintesc să ţi-am cerut părerea, dar mulţumesc", am spus. „Deci, ce se întâmplă aici?"

„Nu ştiai despre pictură murală?" Luis şi-a încrucişat braţele pe pieptul lui impresionant. Veniseră şi alţi membri ai personalului şi plecat la Two Sugars, dar noi doi lucrasem împreună timp de trei ani.

"Nu."

„Ei bine, avem o pictură murală acum. Sau aproape o facem."

M-am uitat în jur. Artistul părea dispărut. „Și tu și cu mine ne jucăm de dădacă?" Am ghicit.

„Unul dintre noi este. Am fost aici în ultimele două zile." Scoase din buzunar un mic breloc de chei. "E randul tau."

M-am uitat la Luis. Petrecând ore întregi singur cu un străin întâmplător, trebuind să stea o conversație – ideea era aproape mai respingătoare decât vorbirea în public. „Nu", am spus.

„Da", a răspuns Luis cântând. „Mă duc pe insulă. Mă întâlnesc cu prietenii la feribot într-o jumătate de oră."

Am mârâit un „Amenda" și am luat cheia, apoi mi-am aruncat lucrurile pe o masă și m-am apropiat de pictura murală. „Deci unde este Michelangelo al nostru?"

„S-a dus să ia ceva de mâncare", a spus Luis. „Ar trebui să se termine până după-amiaza devreme și apoi poți decola. Suntem închise până mâine."

Aș putea supraviețui câteva ore. Aveam un rost în geantă și plănuiesc să-l fumez pe alee după ce am terminat. Am vrut să mă plimb prin orașul meu și să mă întorc la locul meu din Mica Italie.

"Vă place?" întrebă Luis.

Am studiat pictura murală. Artistul a făcut o versiune de distracție a orizontului și a malului apei din Toronto. Totul era puțin distorsionat – Turnul CN era mic, strâns în ghearele unui raton. Toronto se dezlănțuia în ultima vreme, iar acest tip de mândrie de oraș la modă era peste tot: pe tricouri; pe afișe; chiar și pe geanta mea de tote, care a fost concepută cu o hartă a Micii Italiei, numele străzilor ei formând grila cartierului.

„Nu știu", am spus. „Se pare un fel de . . . de bază?"

„Ai", a spus o voce profundă în spatele nostru.

M-am întors încet.

Îmbrăcat în salopete largi de bumbac albastru, era un tip de vârsta mea, care ținea în mână o pungă de hârtie. Era extraordinar de înalt și se ținea și mai înalt. Părul negru zdrobit îi cădea chiar pe lângă urechi. Nasul îi era o atingere pe partea lungă, dar i se potrivea.

„Acesta este Michelangelo al nostru", a spus Luis.

Maxilarul și pomeții tipului erau colțoși, aproape ascuțiți. Nu știam unde să mă uit, era atât de mult din el și totul era foarte... . . Grozav.

— Michelangelo tău de bază, a corectat tipul. Mi-am lăsat privirea. Era prea drăguț pentru a fi privit direct. Purta o pereche de cizme de lucru bronzate cu șireturi roz neon.

„De obicei merg pe Will." Și-a întins palma. „Will Baxter".

M-am uitat la mâna lui mare și apoi m-am întâlnit cu privirea lui. Erau întunecate ca o scurgere de petrol.

"Si tu esti?" întrebă Will după o clipă, lăsându-și brațul pe lângă el.

M-am uitat iritat la Luis. Băieții atât de fierbinți au fost cei mai răi. Îngâmfat, îngrădit, plictisitor. În plus, era înalt. Fierbinte plus înalt însemna că va fi complet insuportabil. Pun

pariu că singurul lucru cu care s-a luptat tipul ăsta a fost să găsească pantaloni care se potrivesc corect. Luis a făcut un mic semn de parcă ar fi spus: *E bine.*

"Ferigă."

Will ridică din sprâncene, cerând mai multe.

„Brookbanks", i-am spus, trecându-mi degetele după ureche pentru a-mi înghesui părul, doar că nu era suficient păr pentru a-mi rearanja.

„Îmi pare rău să aud că crezi că munca mea este de bază, Fern Brookbanks", a spus Will cu o bucurie exagerată, „pentru că cred că eşti blocat cu mine pentru tot restul zilei".

I-am zâmbit strâns.

„Ei bine, copii, mă voi despărți", a spus Luis. „Will, în ciuda primelor impresii, Fern nu va mușca."

„Hei", am spus.

„Ne vedem luni." Luis m-a sărutat pe obraz, apoi mi-a şoptit la ureche: „Este o păpușă. Fii dragut."

Am încuiat uşa în spatele lui Luis, simțind ochii lui Will pe o parte a feței mele.

"Ce?"

„Spune-mi de ce nu-ți place."

Scoase o brioşă din punga de hârtie, desprinzând pergamentul. Stomacul mi-a gâlgâit. I-am făcut clătitele mamei ca un mic dejun special de rămas bun pentru Whitney, dar asta a fost cu ore în urmă. Will a rupt brioşa în jumătate şi a întins o bucată.

„Mulțumesc", am spus, băgându-l în gură. Lămâie-merişor.

Ne-am întors spre perete. Totul, în afară de colțul din dreapta, părea terminat.

— Ratonul e bine, am spus. Când nu a răspuns, m-am uitat la el. Se uita mai bine la apropiere. Genele lui de jos erau o curbă exagerată, la fel de negre ca lacul la miezul nopții. Erau lungi şi delicate, sărutându-i pielea de sub ochi, iar contrastul cu echipamentul lui de lucru împrăştiat şi lăsat era ciudat de palpitant. Am studiat din nou pictura murală. „Nu este groaznic."

Râsul lui a apărut de nicăieri, izbucnind ca un foc de artificii. A fost o plăcere făcută acustică. „Spune-mi ce crezi cu adevărat."

„Nu este ceea ce aş fi ales. Este atât de diferit aici decât era acum şase luni." Şeful meu hotărâse că spațiul trebuia „modernizat". Scaunele bătute din lemn de cireş erau acum turnate din plastic negru. Pereții turcoaz fuseseră vopsiți în alb. Nu mai existau postere Renoir.

Am făcut greşeala să mă uit din nou la Will. Felul în care el m-a privit cu fascinație m-a făcut neliniştit. „Nu sunteți un mare fan al schimbării?"

„Mi-a plăcut cum era înainte." Am arătat spre un colț de lângă fereastră. „Acolo aveam acest fotoliu vechi de catifea portocalie şi toate cărțile de bucate ale Nigella Lawson." Nu s-a uitat aproape nimeni prin ele, dar Nigella era treaba noastră. „Acolo erau mărgele de lemn atârnate." Am făcut semn către uşa care ducea la bucătărie.

Peretele pe care îl picta Will avea odată o placă mare de plută deasupra stației de lapte şi zahăr, unde oamenii lipeau fluturaşi pentru lecții de pian, pierdeau conexiuni, cercuri de

tricotat – orice, într-adevăr. Anul trecut, unul dintre obişnuiţii noştri i-a cerut iubitul în căsătorie prin fixarea unui semn pe care scria „ *Te iubesc, Sean". Te casatoresti cu mine?* Tăia fâşii verticale în partea de jos, fiecare cu acelaşi răspuns: *Da.*

„Odinioară era confortabil aici. Este ca un loc total diferit acum, am spus. "E atât de . . . puternic."

— Ştiu ce vrei să spui, spuse Will, scoţând brioşele din buzunarele de la piept. Avea un inel cu sigiliu din aur simplu pe mic. „De fiecare dată când mă întorc la Toronto, s-a schimbat puţin. Uneori mai mult decât puţin."

„Nu locuieşti aici?"

— Vancouver, spuse el. „Dar eu am crescut aici. Şi da, evoluează mereu. Nu mă deranjează, totuşi." Şi-a împins o felie de păr de pe faţă. „De câte ori sunt acasă, am şansa de a cunoaşte oraşul din nou."

„Ce romantic," am spus, neclintit. Dar cuvintele lui mi-au lovit sângele ca un espresso.

Mă uit la Will peste recepție, cu degetele plutind peste tastatură, cu gâtul uscat. Ochii lui sunt ațintiți asupra ai mei. Încă nu mi-a dat numele lui, iar Jamie se uită între noi, cu capul biciuindu-se ca un cățel care alege între jucăriile de mestecat.

Will și cu mine aveam douăzeci și doi de ani când ne-am văzut ultima dată, iar el nu seamănă deloc cu cum credeam că va ieși. Mă întreb dacă se gândește la fel despre mine. Pentru că el trebuie să știe cine sunt. Trebuie să știe că această stațiune Brookbanks este stațiunea *mea* Brookbanks.

„Am nevoie doar de numele tău ca să pot căuta rezervarea", spune Jamie, împingându-mă din drum, în timp ce eu și Will ne uităm unul pe celălalt. Ochii i se strâng la colțuri. Nu este sigur că l-am recunoscut.

Dar bineînțeles că am, chiar dacă acest Will Baxter este foarte diferit de Will Baxter pe care l-am cunoscut cândva. El este tot cu linii lungi și margini ascuțite, deși costumul mă aruncă. La fel și părul, pieptănat înapoi de pe frunte și cimentat cu produs. El este încă elegant, dar are o rezistență. Este costumul și părul și corpul, plus cei zece ani de când l-am văzut ultima oară.

Oricât de neașteptate sunt, îmbrăcămintea la comandă și tunsoarea de două sute de dolari i se potrivesc. Acel har pe care îl are.

„Will Baxter”, spune el, cu ochii aţintiţi asupra mea, în timp ce îşi pune cardul de credit şi actul de identitate pe tejghea.

Am petrecut doar o zi cu Will şi mi-a schimbat viaţa. Odată am crezut că ar putea fi sufletul meu pereche. Odată am crezut că el şi cu mine vom fi aici împreună în circumstanţe foarte diferite. Odată m-am gândit la multe lucruri despre Will.

Şi mi-am irosit mult prea mult din viaţa mea de adult întrebându-mă ce sa întâmplat cu el.

S-ar fi putut să-mi opresc maxilarul să lovească mocheta visiniu, dar nu reuşesc să-mi stăpânesc respiraţia. Rochia asta nenorocită a mamei mele este atât de strâmtă, încât îmi văd pieptul ridicându-se şi coborând. Will observă şi el. Ochii i se lasă în jos pentru o secundă, iar când se întorc la ai mei, trage aer în piept.

"Domnul. Baxter, văd că eşti rezervat într-una din cabane anul acesta”, spune Jamie.

abia il aud.

Nici Will nu trebuie, pentru că nu răspunde. În schimb, îşi scufundă capul.

"Ferigă." Vocea lui Will este profundă, iar numele meu iese gros, de parcă s-ar fi prins în gudron.

Nu sunt sigur care este mişcarea potrivită aici. Care este cea mai sigură mişcare. Pretinderea că nu-l amintesc îmi oferă cea mai mare protecţie, dar nu sunt un actor foarte bun. Nu am fost niciodată sigur dacă este nerezonabil să îmi amintesc atât de clar cele douăzeci şi patru de ore pe care le-am petrecut cu Will sau dacă ar fi absurd dacă nu aş face-o.

Îmi rup pielea antebraţului, iar Will îl urmăreşte zgârierea. Îmi apăs mâinile pe birou, supărat că are acest efect asupra mea.

"Esti aici." O spune de parcă nu ar fi înşirat cele mai ironice două cuvinte din limba engleză.

Sunt aici? Sunt aici? Vreau să ţip înapoi la el. Vreau să-l întreb unde naiba a fost. A fost ideea lui să se întâlnească în staţiune. am aparut. Are nouă ani întârziere.

Deschid buzele, apoi le închid. Le deschid din nou, dar nu iese nimic.

"Te simţi bine?" îmi şopteşte Jamie lângă ureche, iar eu scutur din cap.

Pepene verde , spun eu, sperând că îşi aminteşte.

"Domnul. Baxter, spune Jamie, frecându-şi mâinile. "Domnişoară. Brookbanks trebuie să plece pentru seară, mă tem. Dar mi-ar face plăcere să te stabilesc.”

Fără să-i întâlnesc privirea lui Will, îi dau umărului un semn din cap şi mă opresc în jurul biroului.

„Văd că stai în cabana 20”, spune Jamie.

La dracu. La dracu. La dracu. La dracu.

Încerc spre uşile principale, ţinând capul în jos. Chiar înainte de a strecura afară, îl aud pe Will strigându-mi numele şi apoi iau o fugă.

Fugirea de Will Baxter este obositoare. Știu, pentru că am petrecut nouă ani mergând pe această potecă. Trebuia să conducă departe de el, printr-un fel de ceață magică și pădure fermecată, către un tărâm al uitării. Am fugit de senzația degetului lui legat de al meu, de rănire. Obișnuia să ardea fierbinte și ascuțit, ca o lance prin stern. Cu timpul, a dispărut până la o durere surdă. Dar în seara asta, nu există scăpare.

Cobor treptele de piatră din fața cabanei. De îndată ce aterizez pe potecă, tocurile mele înalte se scufundă în pietriș și mă împiedic. Îmi schimb greutatea pe picioarele mele, dar pot să amestec doar câțiva centimetri o dată. Mi-am lăsat Birkenstock-urile la birou. Înjurând, îmi scot pantofii și strâng din dinți împotriva mușcăturii pietricelelor. Locuiesc în oraș de prea mult timp. Whitney și cu mine obișnuiam să ne plimbăm prin proprietate în picioarele goale toată vara.

Încep cu trei pași când aud pași coborând în grabă scările în spatele meu.

"Ferigă. Aștepta."

Dar nu aștept. Îmi iau pasul, mă plimb și merg înainte. Umilirea lovește înaintea usturimii în palmele și genunchii mei.

"Te simți bine?" întreabă Will deasupra mea.

Îmi pare rău de ziua în care s-a născut. Îmi pare rău de oamenii care s-au ținut aproape cu nouă luni înainte de asta. Fac o mulțime de rătăcire în timp ce stau acolo. Îmi apăs pe frunte de pământ și îmi înfig degetele în pietre. Poate îmi pot scăpa drumul din asta.

— O să te ajut să te ridici, bine?

Înainte să pot spune nu, că nu este în regulă, că nimic din asta nu este în regulă, Will mă ia de brațe și mă trage în picioare.

Mă opresc, îndepărtând bucăți de murdărie și piatră, iar Will se ghemuiește pentru a inspecta deteriorarea. Capul lui este la câțiva centimetri de al meu – atât de aproape, îi simt mirosul de colonie, fum și piele și ceva dulce, precum caramelul ars. Îmi țin atenția direct pe picioare.

— Arată rău, spune el, apoi își trece degetul lângă un plasture sângeroase care deja începe să se umfle. Sunt prea uluit ca să fac altceva decât să privesc.

— E în regulă, răsturn eu. Când arunc o privire la el, se uită înapoi prin gardul întunecat al genelor lui.

„Tu eşti”, spune el. Nu pare surprins să mă vadă.

Mă îndrept, iar Will face la fel, desfăcându-se la toată înălțimea lui.

Mă uit la cravata lui. A spus odată că nu va purta niciodată unul. Mă întreb ce alte părți ale planului nu a îndeplinit.

"Te simți bine?" el spune. „Vrei să stai?” Face semn către o bancă din bușteni care privește peste lac, deși este prea întuneric pentru a distinge malul îndepărtat. Aerul miroase a iarbă proaspăt tăiată, petunii și pin – gazonele și grădinile îngrijite din jurul cabanei se ciocnesc de tufișul din apropiere. Privirea mea se îndreaptă spre docuri, unde câțiva pompieri locali se pregătesc pentru focul de artificii din această seară, și înghit în sec.

Dau din cap, mintea mi se învârte. Sunt o mie de lucruri pe care am vrut să le spun lui Will şi nu pot să aleg niciunul dintre ele.

Will îşi freacă gâtul. „Îţi aminteşti de mine, nu?" Cuvintele lui ies ca şi cum ar merge în vârful picioarelor pe o frânghie. Cinci paşi precauţi.

Îl aminteşti? Întrebarea este atât de ridicolă, este aproape amuzantă. Mama a fost cea care mi-a salvat viaţa, dar Will a fost cel care m-a ajutat să-mi dau seama cum să o fac a mea.

Will îmi ridică pantofii de pe pământ şi face un pas mai aproape ca să mi-i întindă, cu expresia păzită, iar mişcarea mă zguduie. Sunt oaspeţi peste tot, întinşi pe pături pe gazon, întinşi pe şezlonguri lângă plajă, aşteaptă să înceapă artificiile, dar nu-mi pasă.

„Oh, îmi amintesc de tine", spun. Lumina lămpii îi mângâie planurile înalte ale obrajilor şi o imagine a lui din noaptea aceea, cu lumina lumânărilor pâlpâind pe faţa lui, îmi fulgerează în minte. „Şi ce aş vrea să ştiu este ce faci aici."

Clipeşte la tonul meu, ţinând pantofii între noi.

— La staţiunea *mea* , adaug eu, smulgând călcâiele. „Ai greşit data?"

"Nu. eu..."

„Nu încerca să-mi spui că este un fel de coincidenţă", spun eu.

„Nu ştii?" Sună confuz. „Sunt aici să ajut", spune el, coborând vocea.

"Ce vrei sa spui?"

„Nu ţi-a spus mama ta? M-a angajat ca consultant de afaceri."

Gâtul meu se trage înapoi ca o praştie. "Mama mea? De unde o cunoşti pe mama mea?" şuier, apoi închid ochii. Pentru o clipă, am uitat că a plecat.

„Am întâlnit-o aici vara trecută", spune Will. „M-am gândit că poate ţi-a spus. M-am gândit că de aceea eşti aici. Mi-a cerut ajutorul cu planificarea strategică şi idei pentru..."

Îmi flutură pantofii ca să-l opresc. Sunt coplesit. Nu mă pot concentra asupra improbabilităţii ca mama să angajeze un consultant sau asupra întorsăturii şi mai ciudate a acelei persoane care este Will. Will, care este aici. Will, care a venit aici vara trecută. Will, care a cunoscut-o pe mama mea. Will, care credea că ştiam că vine. Will, care în ciuda tuturor acestor lucruri, încă nu m-a contactat niciodată. Acest lucru este prea mult.

Respir adânc ca să pot aborda cel mai important fapt. „Will", spun eu, iar numele lui se simte ciudat pe limba mea. „Mama e moartă".

"Ce? Nu. Tocmai am vorbit cu ea . . . nu a fost cu mult timp în urmă", mormăie el, mai mult pentru sine decât pentru mine.

„A fost un accident de maşină. Înapoi în mai." Enumerez fapte, cum ar fi scoaterea unui Lemn, curat şi cu cât mai puţină atenţie la semnificaţia lor. Vă explic cum s-a stricat aparatul de gheaţă al restaurantului în timpul mesei, cum se descurcau barmanii cu un dozator de la unul dintre etajele camerei de oaspeţi. Când cineva s-a plâns de zgomotul constant, mama a decis să meargă ea însăşi cu maşina în oraş pentru a aduce înapoi un portbagaj plin cu gheaţă. Era întuneric şi mă îndoiesc că a văzut căprioara până când s-a prăbuşit prin parbriz.

Mă enervează iraţional cum a insistat să facă sarcini pe care le-ar fi putut atribui cu uşurinţă altcuiva. În cele din urmă, dăruirea ei a ucis-o.

Will îşi trece o palmă pe faţă. A devenit cu o nuanţă mai palid. "Te simţi bine? Bineînţeles că nu eşti în regulă", spune el, răspunzând la propria întrebare. „Chiar nu ştiai că vin. Eşti aici pentru că ţi-ai pierdut mama."

Îmi întind mâinile, palmele în sus — este un gest de nedumerire, nu de spectacol. „Eu sunt proprietarul acestui loc acum. Ea mi-a lăsat-o."

Will se uită la mine, iar eu privesc în altă parte. Săptămânile de trezire în miezul nopţii şi răsturnări şi întoarcere ore în şir mă ajung din urmă, epuizarea care este adânc în oasele mele curgând la suprafaţă.

„Fern", spune el încet, blând. Îşi răsuceşte inelul de pe mic. Am uitat de răsucirea inelului. "Îmi pare atât de rău."

Scuzele îmi lovesc în piept ca capătul contondent al unui topor. Nu este ceea ce vreau să-i pară rău. Buza de jos îmi tremură.

Întinde mâna spre braţul meu, iar eu îl smulg înapoi. „Nu."

„Fernie?" sună Jamie din partea de sus a scării. "Esti bine?"

„Sunt bine", spun, dându-mă deoparte pentru a face loc unui grup care se îndreaptă spre cabană.

Jamie le urează oaspeţilor o seară bună şi remarcă despre excelenţa prăjiturii de crab înainte de a coborî treptele câte două pentru a ni se alătura. Nu este la fel de înalt ca Will, dar Jamie a fost întotdeauna extrem de confortabil în corpul lui. Îl mânuieşte de parcă ar fi un uriaş.

— Ţi-ai lăsat cheia în urmă, domnule Baxter, spune el cu ochii s-a îngustat, trecând-o lui Will. — Şi valiza ta, dar o voi primi în cabina ta.

Will umflă mai înalt când ia cardul. "Apreciez asta."

„Deci voi doi vă cunoaşteţi?" întreabă Jamie, uitându-se între noi.

„Nu", spun în acelaşi timp, Will răspunde: „Da".

Ochii lui Jamie coboară pe picioarele mele. „Există o trusă de prim ajutor înapoi în birou. Lasă-mă să curăţ asta."

„Nu-ţi face griji", spun eu. „Serios, Jamie, sunt bine."

Văd momentul exact în care numele se înregistrează la Will. Clipeşte de două ori şi şocul îi trece pe faţă ca un val care vine.

Jamie se ghemuieşte în faţa mea, examinând rana. Ochii mei se îndreaptă spre cei ai lui Will. Un reflex. Dar îl urmăreşte pe Jamie, cu mâinile încleştate în lateral.

— Eşti sigur că eşti bun, Fernie? întreabă Jamie, apoi se uită la mine. „Nu-mi place aspectul asta."

Stau între Jamie Pringle şi Will Baxter, cu picioarele goale şi genunchii loviti, la mai puţin de două luni de la moartea mamei mele. „Uh-huh", îi spun.

„Nu-l cumpăr. Vii cu mine, spune Jamie, ridicându-se din nou. „Nu poţi obţine nimic de la mine, Fernie", îmi spune el în ureche, dar sunt sigur că Will poate auzi.

Nu ar trebui să mă simt vinovat, dar da. Urăsc că fac.

Will își drese glasul. „Atunci vă las pe voi doi”, spune el. — Îmi pare rău, Fern. Îmi aruncă o privire lungă. Cred că s-ar putea să spună ceva mai mult, dar apoi întoarce calea.

Primul foc de artificii explodează deasupra capului cu o bubuitură și un zgomot, luminând vârfurile copacilor. Dar nu ridic privirea. Mă uit la Will, îndepărtându-se de mine, așa cum a făcut acum zece ani.

Tu și cu mine într-un an, Fern Brookbanks. Nu mă dezamăgi.

Acesta a fost ultimul lucru pe care l-a spus.

Băieții au fost întotdeauna atât de slăbiți. S-au aplecat în prag și s-au aplecat peste mesele din cantină. Jamie mă folosea adesea ca post de odihnă, cu cotul sprijinit de umărul meu. Will era mult mai vertical.

El contura aripa unui avion care se învârtea deasupra orizontului în timp ce eu mă prefăceam că citesc *Grila* . Aveam caietul meu pe masă, deschis la lista de lucruri pe care voiam să le fac, să văd, să mănânc și să beau înainte de a merge acasă în puțin mai mult de o săptămână. Între ore, teme și ture, nu profitasem la maximum de locuința în cel mai mare oraș al Canadei. Speram să găsesc câteva idei ieftine în numărul de săptămâna aceasta pe care să le adaug la lista mea de găleți, dar mă uitam la coada lungă a spatelui lui Will și la strângerea constantă a mâinii lui în jurul periei. În mare parte, m-a impresionat modul în care se ținea drept. În mod definitiv, unslumpy.

„Îți pot simți judecata", a spus Will. „Este extrem de tare." Se uită peste umăr, cu părul căzut în ochi, buzele înclinate în sus. „Vrei să pui nişte muzică ca să o îneci?"

Deci era amuzant *și* fierbinte. M-am uitat cu privirea, dar zâmbetul lui Will s-a lărgit. Nu văzusem niciodată una atât de frumoasă ca a lui.

„Tu ești mereu așa cu dinți?" Am întrebat.

„Ești mereu atât de prietenos?"

„Destul de mult."

El a chicotit şi am putut simţi sunetul în burtica mea, cald şi dulce. — Atunci nu mă voi supăra. A dat din cap către iPod-ul meu de pe masă. "Muzică?"

"Sigur." Mi-a găsit punctul slab în timp record. Mi-am frecat hârtia de ziar de pe degete pe pantaloni scurţi şi mi-am defecţionat albumele cu unghii albastre ciobite, bănuind ce i-ar plăcea. „Am noul Weekend al vampirilor. L-ai auzit?"

„Asta ascultai când ai intrat? Te-am văzut pe stradă mai devreme."

Mi-am dres glasul, surprins. "Oh nu. Acesta a fost unul dintre playlisturile lui Peter."

"Iubitul tău?"

am pufnit. „Peter este cel mai bun prieten al mamei mele. Playlisturile sunt un fel de lucrul nostru."

Afirmaţie modestă. Eu şi Peter am comunicat prin muzică. Mama a numit-o limba noastră secretă.

Potrivit ei, Peter nu a lăsat mulţi oameni să intre în viaţa lui – noi aveam asta în comun. Din felul în care a povestit-o (şi îi plăcea să spună), mama şi-a dat drumul cu cotul cu mult înainte să mă nasc eu.

Nu ştia ce să facă din toată vorbirea mea şi nu ştia cum să-mi ceară să tac, aşa că, după o iarnă de locuit la casă, a rămas cu mine pe viaţă. Închiderea — aşa l-am forţat să-mi fie prieten.

M-am bucurat că a avut. Fără Peter, eram doar eu şi mama. Mi-a cumpărat primul meu set de căşti şi fiecare pereche de atunci. Ne-am trimis unul altuia CD-uri de mixare prin poştă şi le-am pus pe iPod-ul meu.

„Ce e pe el?" întrebă Will, apropiindu-se. Pe guler avea un ace minuscul, pe care scria cuvântul *suprarealist .* Mi-am întins ecranul şi el s-a aplecat, cu pensula suspendată în aer, citind titlurile cântecelor.

„ „Încetează-te din plâns". „Sunt fericit doar când plouă". 'Drum spre nicaieri.' " S-a uitat în jos la mine, cu ochii strălucitori. „Cred că încearcă să-ţi spună ceva."

„Petru îi place o temă." Am fost impresionat că Will a înţeles asta. „A spus că am sunat nebunesc ultima dată când am vorbit şi asta este ceea ce mi-a trimis."

„Despre ce ai fost nervos?"

am ridicat din umeri.

„Afaceri secrete?"

„Nu e treaba *ta* ."

Will m-a studiat pentru o secundă, zâmbetul lui nesigur. „Hai să-l punem."

M-am lăsat în spatele tejghelei şi am conectat iPod-ul la sistemul de difuzoare. Fiona Apple a umplut cafeneaua. Am ridicat privirea şi l-am găsit pe Will urmărindu-mă. Mi s-a scufundat stomacul.

„Îmi place acest cântec", a spus el. „Se numeşte „Every Single Night", nu?"

„Mm-hmm." Aşa că era amuzant şi fierbinte *şi* avea bun gust în muzică. Tot ceea ce.

Will sa întors la pictura murală, iar eu m-am întors la hârtie.

„Ce este în caietul ăla?" întrebă el după câteva minute. „Eşti scriitor?"

Mi-am încrucişat braţele peste piept, dar nu am răspuns.

„Poezii? Înregistrări în jurnal? Afaceri secrete de dominare a lumii?”

„Eşti un păcătos, ştii asta?”

Un hohot de râs strălucitor izbucni din el. „O *smith* !” S-a uitat peste umăr, iar eu am încercat să mă strălucesc, dar zâmbeam mai greu decât am avut-o în luni de zile. Nu erau mulţi oameni care să mă facă să zâmbesc în iunie.

Când Will a terminat avionul, am sărit de pe scaun, anunţând că am nevoie de cafea. "Vrei una?"

„Da, te rog. Ar fi minunat."

„Care este comanda ta?”

„Un latte. Cu o lovitură dublă?”

"Nici o problemă." Speram că va dori ceva cu spumă.

Am turnat lapte fierbinte peste cafeaua lui Will, înclinând ceaşca şi mişcând ulciorul într-o direcţie peste suprafaţă, apoi trăgând-o înapoi în cealaltă. Spiritualizat jucat pe difuzoare. Dacă cafeneaua ar fi fost plină, ar fi fost perfecţiune. Eram în zona mea în spatele barului — nimeni nu m-a băgat în seamă acolo; era aproape la fel de bine ca să te plimbi prin oraş.

— Practic, am terminat, spuse Will ştergându-şi mâinile. „Voi lăsa să se usuce puţin şi apoi voi face un strat de lac. Nu va dura mult pentru a aplica.”

Am aşezat cănile pe o masă. „Acesta este al tău. Luaţi zahăr?”

"Trei?" Will rânji. "Am un dinte dulce. E o problemă." Salopetele lui Will erau atât de largi, încât nu era evident ce ţinea sub ele, dar eram sigur că nu era nicio problemă.

S-a aşezat în timp ce eu am tras înapoi cârpa care acoperea staţia de lapte şi zahăr.

„Ai spus trei ca şi cum ai vrut patru”, am spus, aruncând un pachet suplimentar de zahăr şi un beţişor pe masă în timp ce mă aşezam. Will îşi ridică privirea de la băutură cu o expresie ciudată pe faţă.

Aveam un cod latte art. Le-am dat inimă majorităţii clienţilor mei. Inimi grase. Inimioare mici care stau deasupra inimii mari. Inele de inimi. Inimile i-au făcut să se simtă speciali. Dar clienţii mei preferaţi nu au primit inimioare.

— O ferigă de la Fern, spuse Will cu vocea joasă.

Făceam ferigi atunci când cineva unduia de bucurie, sau dacă părea trist, sau când complimenta muzica când eram responsabil de stereo. În ziua în care Josh l-a cerut în căsătorie pe Sean cu afişul lui, i-am acoperit băutura cu două frunze de ferigă, cu tulpinile unite în centru. Am făcut ferigi pentru oamenii mei preferaţi. Nu mi-am dat seama că îi fac unul pentru Will până nu am terminat de turnat laptele.

Am împins zahărul mai aproape de Will. „Cafeaua ta se răceşte.”

Clipi, apoi ridică toate cele patru pachete.

„Mă mut acasă imediat după convocare”, i-am spus lui Will după ce a luat prima înghițitură. Mi-am trecut degetele peste coperta moale din piele neagră a caietului meu. A fost un cadou de la mama înainte de a pleca la școală – avea pagini reîncărcate și închidere cu clic. *Un jurnal pentru adulți pentru fiica mea mare. Sunt atât de mândru de cum ai schimbat lucrurile, mazăre.* „Am o grămadă de lucruri pe care vreau să le fac înainte de a pleca, așa că am urmărit. Nimic prea interesant.”

„Asta depinde de ceea ce este pe lista ta”, a spus Will. Ochii mei au urmărit răspândirea lentă a zâmbetului lui, prinzând o cicatrice minusculă sub buza lui.

„Este un pic de încurcătură”, am spus. „O grămadă este mâncare. Există un restaurant în districtul financiar care face un baton de ciocolată de douăzeci de dolari. Sună aiurea, și cu siguranță sunt prea stricat ca să arunc douăzeci de dolari pe bomboane, dar cum ar fi, ce gust are un baton de ciocolată de douăzeci de dolari?

"Nu am nici o idee."

Am deschis cartea, scanând lista. „Sunt câteva cartiere: Districtul Distilerie, Junction. Nu am fost la High Park. Poți crede asta? Locuiesc aici de patru ani.” Am făcut o pauză. „În ce parte a orașului ai crescut?”

Will se încremeni pe jumătate. „Chiar în jurul High Park.”

"Taci."

Își ridică mâinile, râzând. „Este uimitor, mai ales când florile de cireș ies primăvara. Chiar ar trebui să pleci.”

Mi-am aruncat pixul în el. „Am ratat sezonul de înflorire.”

„Întotdeauna am crezut că Toronto va fi o destinație plictisitoare dacă nu ai un localnic care să-ți arate prin jur. Toate lucrurile cool sunt cam ascunse, spuse Will, întorcându-și un pachet de zahăr gol în degete. „Unde e acasă?”

„Muskoka – chiar lângă Huntsville.” Muskoka era un cartier mare de lacuri la nord de oraș și o țară excelentă pentru cabane.

„Trebuie să fie superb acolo.”

M-am uitat la balta maro lăptoasă din ceașca mea. "Este."

"Dar . . .”

Ochii mi s-au ridicat la ai lui.

„Nu există *decât…* ”, am mințit.

Privirea lui Will mi-a pâlpâit pe față, apoi a coborât până la degetele care mi-au zgâriat încheietura mâinii stângi.

„Deci bomboane prea scumpe, parcuri urbane. . . Ce altceva?"

Am recitat câteva dintre atracțiile mai mari.

„Turnul CN?” întrebă Will. „Nu-i așa. . .” El a zâmbit, cu ochii dansând. "De bază?"

„Oh, înțeleg”, am spus. „Ești un snob.”

Eram pe cale să-l întreb pe Will ce credea că merită văzut, dar m-am oprit. De obicei nu mă înțelegeam atât de repede cu oamenii, dar îmi făcea plăcere să vorbesc cu Will. Chiar mă

bucuram de zâmbetul lui. Un pic prea mult pentru cineva care a avut un iubit. Mi-am împins scaunul afară, adunându-ne paharele şi ustensilele şi ducându-le la chiuvetă.

Jamie fusese o parte fixă a verilor mele de când îmi amintesc. Dar în vara când aveam optsprezece ani, nu-l văzusem venire. Poveştile mele de adolescenţă erau răspândite pe buzele şoptite prin staţiune şi îmi era frică să lucrez la recepţie şi la mesele de aşteptare la restaurant, unde prea mulţi oameni ştiau cine sunt şi ce se întâmplase. Mama a fost de acord să mă dea la coliba de echipare pentru sezon. Aşa că eram eu şi Jamie jos la docuri, făcând bărci şi dimensionând oaspeţii pentru veste de salvare şi vâsle.

Jamie era cu trei ani mai mare decât mine şi un flirt necruţător. Nu era un flirt priceput, dar era persistent. Cu bronzul lui şi buclele lui matusite, avea această chestiune murdară-surfer pe care nu o uram şi un mod de a vorbi fără grabă care îl făcea să pară fie înţelept, fie dens, în funcţie de situaţie. Spre deosebire de unii dintre ceilalţi angajaţi ai Brookbanks, Jamie nu m-a tratat diferit din cauza numelui meu de familie sau a oricăror lucruri stupide pe care le făcusem. Când l-am sărutat la focul personalului în weekendul lung din august, am fost la fel de surprins ca şi el. Asta a fost cu patru ani mai devreme şi de atunci am fost împreună.

„Vrei să-mi dai o lăcuire de mână?" spuse Will în timp ce ne spălam cănile. „Dacă o facem împreună, putem ieşi mai repede de aici." Şi-a răsucit inelul mic.

„Vrei să-ţi fac treaba pentru tine?" Nu eram sigur că să lucrez alături de Will a fost o idee bună.

S-a dus în spatele tejghelei şi a luat un prosop, apoi a început să usuce una dintre căni. — Cu mine, spuse Will, iar interiorul meu s-a aruncat.

Will a demonstrat cum se aplică stratul transparent într-un model de haşurare încrucişată cu o perie largă, începând din partea de sus a peretelui şi lucrând în jos. „Este cam greu să dai peste cap", m-a asigurat el.

„De ce locuieşti în Vancouver?" am întrebat în timp ce am acoperit pictura murală cu luciu.

„M-am mutat acolo pentru şcoală. Tocmai am absolvit Emily Carr."

„Aceasta este o universitate de arte, nu?"

„Da, şi design."

Mi-am îndreptat peria spre acul lui de rever. „Suprerealist – acesta este stilul de pictură pe care îl faci?"

"Nu." Şi-a scos gulerul de parcă ar fi uitat că era acolo. „Bănuiesc că este un fel de glumă interioară, deoarece munca mea este destul de literală. Prietena mea mi l-a dat."

Cuvântul *prietenă* era ca un deget bătând între coaste. am tresărit. Nu m-am putut abţine.

„Literal cum?" am întrebat, încercând să slăbesc strânsă apăsare a invidiei. Nu aveam treabă să fiu geloasă. L-am avut pe Jamie.

„Sunt ilustrator. Benzi desenate, mai ales. Mă distrez cu portrete, dar...

"Se ocupa! Sunt destul de sigur că *dabble* şi *smidge* sunt legate."

Will a râs. „Cu siguranţă din acelaşi bazin genetic."

„Bine, deci te *plictisești cu portretele* ", am spus cu cel mai trufaş accent englezesc.

„Drăguţ", a spus Will. „Am avut o bandă desenată într-un buletin informativ din campus semestrul trecut. Visul meu este să-l transform într-un roman grafic."

„Ai propria ta benzi desenate?"

A ridicat un umăr de parcă nu ar fi fost un lucru mare. „Fred a fost directorul artistic al buletinului informativ. Am avut un in."

„Fred?"

"Iubita mea."

Bineînţeles, prietena lui era directorul *artistic* al unui buletin informativ al şcolii de artă şi avea un nume minunat, fără plante, precum Fred.

Ne-am terminat secţiunile şi ne-am mutat mai departe pe perete.

„Ai spus că listele de redare sunt treaba ta – tu şi această prietenă a mamei tale", a comentat Will după un timp.

"Petru. Da, ascultăm muzică împreună de când eram mici."

Mama devenea smecheră ori de câte ori ieşeam în faţa ei. *Dacă mai aud cuvintele* denaturare *sau* tonalitate *încă o dată în seara asta, voi doi puteți găsi pe altcineva cu care să jucați cărți.* Dar aş putea spune că nu a vrut niciodată să spună asta.

"Asta e diferit. Adică, e tare", a adăugat el. „Nu îi cunosc bine pe prietenii părinţilor mei. Tu şi mama ta trebuie să fii foarte strâns."

„Eu şi mama suntem . . ." Am ascultat zgomotul loviturilor lui Will, încercând să-mi dau seama ce eram eu şi mama. Relaţia noastră fusese încordată de-a lungul anilor adolescenţei – eram enervat de cât de mult lucra ea şi de cât de des trebuia să gătesc cina pentru mine. Apoi i-am citit jurnalul şi am devenit o minge de distrugere umană. Dar îmi petrecusem ultimii patru ani la universitate, arătându-i că sunt responsabilă – să obţin o diplomă în afaceri, la fel ca şi ea. Vorbeam în fiecare duminică. Ne-am uitat la *The Good Wife* împreună, cu telefoanele pe difuzor, în timp ce eu împăturisem rufele şi ea îşi făcea unghiile. Alicia Florrick a fost eroul nostru. „Nu aş spune că suntem foarte strânşi, dar ajungem acolo."

Am început să pictez din nou. Will nu făcuse o pauză să caute în direcţia mea şi m-am întrebat dacă ştia că asta îmi era mai uşor să vorbesc. „Peter m-a ajutat să mă cresc. Spune că a supravegheat educaţia mea muzicală. Mama spune că a fost mai degrabă ca îndoctrinare."

Peter era şeful patisier al staţiunii. Când eram copil, eram degustatorul lui rezident. El ţinea un taburet alb de plastic în bucătăria de patiserie, ca să pot sta lângă el, înmuiindu-mi furculiţa în diverse tarte şi plăcinte, cu muzică în zgomot. Ori de câte ori intra mama, îl sâcâia să refuze. *Sau mai bine, Peter, opreşte prostiile astea.* Mama ne ura muzica.

— Îi faci şi lui liste de redare?

„Mergem înainte şi înapoi. Singura noastră regulă este că trebuie să existe o temă.”

„Puneți unul împreună acum?”

"Eu sunt." Am apăsat peria de perete cu o forță nejustificată. „Playlistul finalurilor.”

Will a rămas tăcut pentru o clipă, apoi a spus: „Unii oameni s-ar putea gândi la această perioadă a vieții lor ca la început”.

— Unii ar putea, am spus.

„Dar nu tu.”

Am clipit la pictura murală, apoi m-am uitat la Will. Mi-a întors drumul.

„Ceea ce vreau să știu”, am spus, abătându-mă, „este cum ai ajuns aici din toate locurile.”

„Oh, asta e doar nepotism”, a spus Will. „Mama mea este prietenă cu proprietarul. Când am menționat că vin aici pentru o vizită, ea mi-a sugerat să fac o bucată.”

Mi-am imaginat că am o pasiune, un părinte care a susținut-o și libertatea de a o urma. „Este atât de uimitor. Evident, ea crede cu adevărat în tine.”

S-a uitat la mine şi ceva în legătură cu asta – felul în care ochii lui s-au fixat pe ai mei timp de trei secunde lungi – mi s-a prins în piept. Era prima dată când îl vedeam fără nicio urmă de veselie. Părea mai în vârstă. Poate chiar un pic obosit. Nevoia de a spune o glumă, de a-i vedea un zâmbet înflorind pe chip, era ciudată în intensitatea ei.

„Spune că dorința mea de a desena în cutii și de a picta pe pereți dezvăluie rigiditatea mea interioară și că am un caz ruinan de perfecționism care nu-și are locul în inima unui artist.”

Falca mea era deschisă. „Mama ta a spus asta? Ca, în fața ta?”

"Mai mult de o dată."

Mama şi cu mine trecusem prin multe. Dar nu mi-o puteam imagina spunând ceva atât de rece.

„Mama mea este o artistă”, a spus Will, de parcă asta ar fi o explicație. „Un sculptor.”

m-am încruntat. „Toți artiștii sunt răi?”

— Unii dintre ei, spuse el încet, apoi și-a dres glasul. „Dar îmi place să lucrez într-o cutie. Am renunțat la limitare.”

Am încălzit imediat, palmele ardând de parcă aş fi scos cartofi copți din cuptor.

"Şi tu?" el a intrebat. „Ce te face să mergi?”

"Pe mine?" M-am întors spre perete, apoi Will sa aplecat şi mi-a vorbit la ureche, făcându-mi părul de pe brațe să stea. — Relaxează-te, Fern Brookbanks.

Improbabil.

„Îmi place: cafeaua, muzică, mersul pe jos.” M-am uitat la Will. "Cele elementare."

— Fundamentele, a corectat el. „Care a fost comandantul tău?”

"Administrare afaceri?" Păream nesigur. Mă simțeam nesigur, deși aproape că îmi îmbrăcasem șapca și rochia.

Ochii lui au patinat peste mine. „Nu asta aş fi ghicit.”

Am vrut să-l întreb ce ar fi ghicit, dar am ajuns la capătul zidului.

„Ei bine, asta este”, a anunțat el. „Voi face curat şi voi pune totul deoparte, apoi putem pleca.” Și-a întins mâna pentru peria mea.

"Ai nevoie de ajutor?" Am oferit.

„Nu, e în regulă. Te-am legat deja la lăcuire."

Am dat din cap, dezamăgit. Mi-am strâns lucrurile şi mi-am desprins iPod-ul, lăsând cafeneaua tăcută, cu excepţia sunetului lui Will care îşi spăla periile în spate.

M-am plimbat la pictura murală, studiind pictura în timp ce eu am aşteptat, ochii mei mişcându-se în direcţia în care lucrasem, în cele din urmă aterizaţi în avion. Mi-a tăiat respiraţia şi m-am apropiat. Will lăcuise această secţiune, aşa că o ratasem. Ar fi pus o frunză de ferigă minusculă pe cârma avionului.

„Mi-ai dat o ferigă la o cafea, aşa că ţi-am dat una într-un avion."

M-am întors la vocea lui Will. Îşi usca mâinile pe un prosop. „Ai pictat o ferigă pe un perete pentru mine."

„O porţiune foarte mică din zid. Vă place?"

A fost cea mai bună feriga pe care o văzusem vreodată. Am vrut să-l dălţesc din tencuială şi să-l iau acasă. — Da, am murmurat. Mi-a plăcut.

— Deci am o idee, spuse Will, aruncând prosopul peste umăr. „M-am gândit că aş putea să-ţi arăt câteva dintre locurile mele preferate, dacă eşti liber. Nimic de bază, promit."

Am rămas temporar fără cuvinte.

„Mâine mă întorc la Vancouver", a spus el când nu i-am răspuns. „Am o comisie de pictură murală începând de luni – o altă cafenea. Mi-ar plăcea să-mi petrec după-amiaza plimbându-mă prin oraş."

Cu câteva ore în urmă, tot ce îmi doream era să mă înfloresc, să mă îndrept spre casă şi să trec de stele de mare pe patul meu, dar ideea de a vedea Toronto lui Will era incitantă. A petrecut mai mult timp cu Will a fost interesant. Şi asta a fost o problemă. Jamie a fost singurul tip cu care ar trebui să-mi petrec timpul.

"Asa de?" întrebă Will. "Ce crezi?"

Îmi simţeam bătăile inimii peste tot – în buzele mele, în gât – un zgomot puternic de avertisment în tot corpul meu. M-am uitat peste umăr la avion şi apoi înapoi la Will. Se agita cu inelul lui.

„Mi-ar plăcea", i-am spus. Pentru că mai mult decât orice, nu am vrut să mai pierd un moment din timpul rămas în oraş.

Mă trezesc la 2:02 dimineaţa. Întotdeauna este doar după două — insomnia îmi vine cu precizie elveţiană. Uneori deschid fereastra şi ascult briza din crengile copacilor şi lacul lăcuind de stâncă, dorind să aţipesc. Uneori pun o aplicaţie de meditaţie şi încerc să-mi revin la somn. Cel mai adesea, stau întins aici, în dormitorul copilăriei mele, încercând să-mi dau seama ce naiba o să fac cu viaţa mea.

În seara asta, mă schimb pe o parte, apoi pe spate, apoi pe stomac, dar nu mă pot simţi confortabil, nu atunci când mintea mea se învârte la faptul că Will Baxter este aici şi că mama l-a întâlnit. Mama mea *l-a angajat* pe Will.

Ştiu că staţiunea nu este atât de ocupată pe cât ar trebui să fie, dar ideea ca mama mea să cedeze un gram de putere unui consultant nu se urmăreşte decât dacă lucrurile sunt mult mai rău decât am bănuit. De ce a căutat mama ajutorul lui Will în loc de al meu? Posibilitatea ca ea să nu creadă că sunt capabilă mă deranjează.

În cele din urmă, îi scriu lui Whitney.

Te-ai trezit?

Din pacate. Totul este bine?

Este unul dintre avantajele ca cel mai bun prieten al meu să aibă un copil de cinci luni. Owen este cel mai dulce băiat, dar este o groază când vine vorba de somn.

Îți amintești de Will Baxter?

Whitney nu l-a întâlnit niciodată și, la început, nu i-am spus prea multe. Ea și Jamie erau apropiați și mi-era teamă că nu ar fi de acord. Dar nu puteam să nu vorbesc despre Will.

Will Baxter de acum un milion de ani? Cel de care ai fost obsedat?

Ha ha , scriu înapoi.

Ce spui despre el?

S-a înregistrat aici astăzi.

În câteva secunde, telefonul meu vibrează.

„Spune-mi totul", spune Whitney în șoaptă emoționată când răspund și nu pot să nu râd. Mă simt deja mai puțin stresat.

Îi spun lui Whitney puținul pe care îl știu.

„Cum arată el?"

"Înalt. Întuneric, spun eu.

„Și frumos?" Capacitatea ei de a suna atât de veselă în timp ce șoptește este o abilitate.

— Extrem de, mormăi eu. „Și el stă în cabana 20."

Pe malul lacului sunt două rânduri de cabane. Bunicii mei ne-au construit casa, o casă mică din scândură și șipci, cu un acoperiș în două versiuni, la capătul potecii de nord. Este ascuns în pădure și chiar vizavi de Cabana 20.

„Acest lucru devine mai bine." Whitney scoate un țipăit. „Oaspetele misterios!"

geam.

Mystery Guest este jocul de spionaj pe care l-am inventat vara între clasele a șasea și a șaptea. În esență, ne-a implicat să urmărim discret pe unul dintre oaspeții stațiunii, adunând cât mai multe informații despre ei. Ne-am urmărit descoperirile într-un caiet cu spirală, cu cuvintele SECRETE mâzgălite pe coperta lui cu marker negru. Deoarece erau atât de aproape de casă, norocoșii locuitori ai Cabinei 20 au fost adesea subiecții noștri involuntar. Dacă Whitney apare dimineața la ușa mea îmbrăcată într-un trenci și ținând în mână un binoclu, nu voi fi surprins.

— Oricum, spun eu, ar trebui să mă întorc la muncă la Filtr săptămâna viitoare, dar... . ."

„Nu poți să pleci încă. Nu ar trebui să pleci deloc." Whitney nu este subtilă în a vrea să mă mut acasă definitiv. Ea a plecat la școală pentru diploma de igienă dentară și de atunci s-a întors în Huntsville. În plus, sunt sigur că vor supraviețui puțin mai mult fără tine. Nici o supărare."

În mod normal, aș protesta – am mai avut versiuni ale acestei conversații – dar în seara asta știu că are dreptate. M-am întors o dată la apartamentul meu din Toronto, doar pentru a mă asigura că nu există experimente științifice care cresc în frigider și pentru a-mi cere

vecinului să-mi ridice corespondența. Mi-e dor de lucrurile mele. Dar trebuie să rămân măcar până când aflu ce se întâmplă în stațiune. O să sun contabilul la prima oră mâine, iar după aceea, trebuie să vorbesc cu Will.

„Am vorbit cu Philippe ieri", îi spun lui Whitney. „A spus să îmi iau tot timpul de care am nevoie."

Philippe a fost iubitul meu – adică până când l-am găsit aplecat asupra designerului de pălării din magazinul de lângă locația noastră inițială. Ar fi trebuit să știu că s-a întâmplat ceva când a început să poarte fedora. Lecția învățată: Să te întâlnești cu șeful tău este întotdeauna o idee proastă.

Ne-am despărțit acum doi ani și de atunci am fost într-o pauză de la bărbați. Renunță la asta, am adăugat sexul înapoi în ecuație după cinci luni foarte lungi - sunt relații în care nu mă interesează. Tot timpul, energia și compromisul, pentru ce? Ciorapi murdari zac în jurul apartamentului meu, urmat de dezamăgirea faptului că lucrurile nu merg. Nu, mulțumesc.

„I-aș fi spus să ia un biscotti și să-l împingă", spune Whitney.

„Nu servim biscotti."

„Atunci orice minge energetică vegană de cânepă pe care o serviți. Ar fi trebuit să părăsești acel job cu mult timp în urmă."

Nu mai intru în asta cu ea. Philippe deoparte, îmi place ceea ce fac. Am început să lucrez la Filtr când era o singură locație. Acum suntem un mic imperiu espresso din West end și am ajutat să ajungem acolo. Am un birou la etajul doi al cafenelei noastre originale, iar când vor fi trântiți, o să cobor și o să ajut în spatele tejghelei. Strângerea râșniței, apăsarea cafelei în portafiltru, vârâitul aparatului cu abur — mi se pare liniștitor. Crunch. Presa. Vâjâit. Repeta. Există o satisfacție singulară în privința scăderii liniei. O sarcină cucerită, dezordine controlată. Este perfect, cu excepția faptului că împart biroul cu Philippe. Și că este imperiul lui, nu al meu.

Îmi doresc propriul meu loc de secole. Fantezia este așa: renovez micul magazin din cartierul meu, cel pe care proprietarii nu-l vor vinde niciodată. Dar aceasta este fantezia mea și ei o fac. Este o clădire din cărămidă roșie, cu ferestre mari colțul unei străzi rezidențiale înfrunzite. Vopsesc pereții în cea mai profundă nuanță de albastru și echic spațiul cu mobilier supraumplut din piețele de antichități. Scaunul de catifea portocalie merge în colțul de lângă fereastră. Atârn un panou comun și găsesc un raft vechi superb. Îl umplu cu cărți de bucate. În loc de Nigella Lawson, strâng unele cu rețete de produse de patiserie, tarte și plăcinte — *The Violet Bakery Cookbook* , *Maida Heatter's Book of Great Cookies* , *New World Sourdough* , *The Complete Canadian Living Baking Book* . Sunt un semn din cap pentru Peter. Raftul lui Agatha Christies este un semn din cap către mama. Îmi petrec săptămâni întregi selectând muzica pentru ziua deschiderii - cântece care sunt toate triumf și bucurie. Primul pe care îl cânt este „Feeling Good" al Ninei Simone. Cafeneaua mea este confortabilă și caldă și nu seamănă deloc cu coolul scandinav de la Filtr. Îl numesc după mine. Îi spun Fern's.

Mai aveam cel puțin încă un an de economisire înainte să pot acoperi costurile de pornire și să caut un spațiu de închiriat, dar acum totul s-a schimbat. Dacă vând stațiunea,

aş putea cumpăra o proprietate comercială. Aş putea transforma Fern's într-o realitate, minus locaţia mea fantezie. Dar să renunţ la Brookbanks pentru a-mi finanţa visul nu îmi sta uşor. Staţiunea este în familie de mai bine de cincizeci de ani. A fost munca vieții mamei mele. E acasă.

Owen începe să plângă şi Whitney înjură. „Credeam că a dat din cap", spune ea. — Ar trebui să plec, iubito.

mârâi.

"Scuze scuze. A alunecat afară. Te sun maine."

Dându-mi seama cât de unilaterală a fost conversaţia noastră, întreb: „Dar tu? Te simți bine?"

„Da? Adică, cât de bine poți fi atunci când eşti o vacă de lapte certificată care funcționează cu puțin sau deloc somn."

"Îmi pare rău. Primesc partea fără somn, dar nu cea cu lapte. Eşti un erou."

„Știi ce e ciudat? Mi-e dor de Cam. Îl văd chiar mai mult decât atunci când lucram, dar totul este în serviciul copilului, știi?"

„Ce-ar fi să te îngrijesc într-o seară? Pot să-l urmăresc pe Owen şi voi doi puteți ieşi."

„Poate", spune ea. „L-am lăsat pe Owen cu mama pentru o după-amiază şi nu a mers bine."

"Gandeste-te la asta. Îl voi lua oricând."

— Asta înseamnă că rămâi?

"Bună încercare. Noapte bună, Whit."

„Noapte, iubito."

Închide înainte să o pot certa.

Mă târăsc din pat şi mă prăbuşesc în bucătărie pentru un pahar cu apă. Când întind mâna spre comutator, observ o strălucire galbenă caldă printre copaci – o lumină este aprinsă în cabina 20.

Mă strecur spre fereastră. Perdelele lui Will nu sunt trase şi văd clar în sufragerie, dar doar cât să zăresc şemineul şi măsuța de cafea. Mă aplec peste chiuvetă ca să mă privesc mai bine şi să râd de mine – acesta era înainte unul dintre locurile în care Whitney şi eu am spionat. am regresat .

Când apare brusc o siluetă, mă ia atât de surprins, scot un țipăit.

Will ridică mâna, dar eu nu imit gestul. Ştie că asta e casa mea, îmi dau seama. Ştie că sunt eu în fereastră. Stăm acolo, ne uităm unul la forma celuilalt.

Respirațiile îmi vin rapid şi superficial. Încerc să decid dacă ar trebui să mă apropii şi să cer răspunsuri, dar apoi el iese din vedere şi cabina lui se întunecă.

Mă întorc în pat, cu inima bătând cu putere de parcă aş fi sprintat în sus pe scări.

A trecut mult timp de când întrebarea ce sa întâmplat cu Will Baxter m-a ținut treaz noaptea.

De ce nu m-a întâlnit acum nouă ani, aşa cum am plănuit? De ce mă lăsați să aştept, întrebându-mă?

Întorc perna, apăsându-mi obrazul de partea rece, un set cu totul nou de întrebări învolburându-se.

De ce, după atâta vreme, a venit aici vara trecută? Cum a ajuns să vorbească cu mama? Spera să mă vadă?

Este acel ultim gând care mă face să stau treaz până când puii încep să vorbească în afara ferestrei mele.

Trebuie să adorm din nou dimineaţa devreme, pentru că visez să conduc pe autostradă cu maşina mamei. E noapte şi nu văd căprioara până nu sare în faţa mea. O coadă albă uriaşă şi graţioasă. Nu am timp să virez, dar nu sunt rănit. Mă răsturn de pe scaunul din faţă pentru a vedea dacă animalul este rănit, dar nu este o căprioară întinsă însângerată pe drum, ci Will.

Mă trezesc cu o zguduire. Acum s-a stins lumina, iar puii li s-au alăturat cântecul de păsări din zori de cinteze, vireo şi o cioară care ciuguleşte.

Până când m-am spălat, bărbierit şi şamponat, sunt încă zguduit. Nu am visat până acum la accident. Majoritatea viselor mele despre mama sunt acelaşi flashback deformat. Intru în bucătărie şi o găsesc purtând un şorţ — cel cu mere roşii pe el. Ea amestecă aluatul de clătite, ceea ce înseamnă că trebuie să fie duminică. Duminica este ziua liberă a mamei şi, uneori, stăm în pijamale până la prânz. Mama mă lasă să termin de amestecat aluatul în timp ce ea topeşte untul în tigaia de fontă. Ea încearcă să facă o clătită în formă de ferigă, dar arată ca o clătită obişnuită. Ea îmi spune să pun masa, aşa că aşez tacâmurile şi o sticlă de sirop de arţar, apoi mă aşez să aştept ca ea să termine. Dar mama nu se opreşte din gătit. Face clătite după clătite şi nu ajung niciodată la partea din vis în care ea stă şi mâncăm împreună.

Îmi pun halatul şi cobor cu greu. Mama nu este în bucătărie purtând şorţul cu mere roşii pe el.

Înainte să fac cafea, îl sun pe Reggie, contabilul de multă vreme al staţiunii. A început să lase mesaje la aproximativ o săptămână după înmormântare, îndemnuri blânde că era disponibil şi că ar trebui să ne întâlnim mai devreme decât mai târziu. Ridică al doilea inel şi acceptă să se întâlnească, deşi este duminică.

Am introdus un disc verde în aparatul de cafea. Este unul dintre acele unelte, la fel ca şi camerele de oaspeţi. Mă uit cum iese lichidul maro, prea fierbinte şi prea slab, gândindu-mă cum e tipic pentru mama mea să nu-şi ia o cafetieră decentă. Nici ea nu s-a deranjat să redecoreze casa. Ea a tratat acest loc ca puţin mai mult decât o platformă de aterizare – este aproape la fel ca atunci când bunicii mei locuiau aici cu noi. Numai camera solară a primit un lifting. Totuşi, nu petrec timp în ea. Încă nu sunt împăcat cu amintirile pe care le stârneşte.

În ciuda dezinteresului ei pentru decorul casei, amprenta mamei este peste tot, mici indicii despre persoana care era dincolo de locul de muncă. Fotografiile alb-negru înrămate

din călătoria pe care a făcut-o în Europa chiar înainte de a mă naşte. Rafturile, pline cu romane Louise Penny şi mistere broşate şi clasice britanice din secolul al XIX-lea.

Sunt pe cale să iau prima înghiţitură nesatisfăcătoare de cafea când aud o bătaie. Îmi pot da seama cine este din ritmul atingerii , *atingerii, atingerii* . Peter a avut aceeaşi bătaie pentru totdeauna.

Intru pe verandă, fără să-mi fac griji că sunt încă în halat. L-am cunoscut pe Peter toată viaţa. Bunicii mei l-au angajat imediat după şcoala culinară – lăsaţi-l să stea acasă în primul an de muncă aici. Dormitorul meu era al lui. Mama era încă în liceu atunci.

Nimic despre Peter nu spune brutar, cu excepţia poate pentru moliciunea care s-a strecurat în timp. Orice altceva - degetele groase, barba cu sare şi piper, înclinaţia lui pentru carouri şi aversiunea faţă de manifestări manifeste de emoţie – spune un cheresteau pensionar, nu creator de panseluţe cu zahăr şi maestru al aluaturilor.

— Jamie te-a dus aseară în sufragerie? întreabă el în semn de salut. Vocea lui este blândă, de genul care te face să te apleci şi să asculţi, dar acum atenţia mea este concentrată asupra celor trei cutii de pantofi pe care le ţine în mână. Un portocaliu, unul roşu, unul negru. Nu le-am văzut de ani de zile, dar ştiu exact ce se află înăuntru. Ridic privirea la Peter, nesigură.

„De unde le-ai luat? Credeam că i-a dat afară, spun eu. Este ceva pentru care m-am simţit mereu vinovat. Focul a fost vina mea, nu a ei.

„Mi le-a dat pentru păstrare", spune el. „M-am gândit că şi-ar dori să le ai."

"Nu sunt sigur de asta."

Peter pune cutiile pe scaunul de dragoste din ratan. „Îţi aparţin. Şi poate doriţi să le citiţi din nou într-o zi. Acum eşti mai în vârstă – mai în vârstă decât era Maggie când le-a scris.

Aş putea să mă cert, dar am învăţat cu mult timp în urmă că Peter are întotdeauna dreptate. "Le-ai citit?"

"Nu. M-am gândit că sunt private şi că vor fi lucruri pe care nu voiam să le ştiu."

Dau din cap. Îmi doream să nu le citesc niciodată.

„M-am gândit la asta", continuă el. „M-am gândit că ar putea fi ca şi cum aş auzi-o din nou."

„De ce nu ai făcut-o?"

— Pentru că Maggie m-ar ucide. Nu şi-ar dori să ştiu ce i-a trecut prin minte atunci."

„Dar aţi fost cei mai buni prieteni", spun eu, deşi ştiu că secretele sunt un ingredient cheie în prieteniile strânse.

"Uneori." Ce înseamnă că el şi mama erau *uneori* cei mai buni prieteni? E pe cale să spună altceva, dar apoi dă din cap.

„Ar trebui să plec", spune el.

Peste umărul lui, văd un cărucior de golf trăgându-se la cabina de lângă a lui Will. Staţiunea are o flotă mică de cărucioare care livrează bagaje şi room service. Cu ani în urmă, mama le-a re-acoperit în topuri cu dungi verzi şi albe. E o ruptură în asta. Este un lucru pe care l-am observat săptămâna trecută – toate capacele cărucioarelor de golf ar fi

trebuit înlocuite cu câteva sezoane în urmă. Mă uit la o tânără îmbrăcată într-un polo Brookbanks verde vânător şi kaki luând o tavă argintie din spate.

„Mama ţi-a spus ceva despre angajarea unui consultant?" Îl întreb pe Peter înainte să plece.

„Ea a menţionat că a adus pe cineva cu ceva timp în urmă, da. Am uitat de toate." Memoria lui Peter este de obicei infailibilă, dar el nu este el însuşi în zilele noastre. Este atât de tăcut, că nu sunt sigur că altcineva ar observa, dar e puţin dezamăgit. Ori de câte ori l-am vizitat în bucătăria de patiserie, nu se aude nicio muzică – doar o linişte ciudată. Simţul lui sarcastic al umorului – parcă i-a mai rămas.

„Maggie a spus că a fost supracalificat", spune Peter. „Gândeşte-te că a fost destul de mulţumită de înţelegerea pe care au încheiat-o."

Înainte să plece, Peter mă mângâie pe umăr. Îl privesc pornind înapoi pe alee, apoi îmi întorc privirea către Cabana 20.

Îmi lovesc degetele de uşa lui Will, respirând constant pentru a-mi uşura ritmul cardiac. Will m-a prins cu garda jos noaptea trecută, dar azi o canalizez pe mama. Voi da tonul.

E după nouă, dar este greu de spus dacă există vreo mişcare în interiorul cabinei lui Will. Ca şi ceilalţi, numărul 20 este drăguţ de carte poştală— laturi din lemn cu copertine de culoare verde închis. Stau în spate, unde există o verandă cu ecran cu vedere la tufiş şi poteca de pietriş care duce la cabană şi plajă. Îmi apăs nasul pe ecran, dar nu văd dacă este o lumină aprinsă înăuntru.

Bat din nou, aşteaptă câteva secunde. Nimic. Cobor treptele de lemn când îl aud.

"Ferigă?" Vocea lui trece peste numele meu într-un zgomot aspru.

După ce Peter a plecat în această dimineaţă, mi-am explodat lista de redare You've Got This în timp ce îmi convingeam bob să se supună şi îmi făceam un plan. Invită-l pe Will la o cafea. Întrebaţi-l despre amploarea muncii pe care a fost de acord să o facă pentru mama mea. Acţionează profesional. Nu vorbiţi acum nouă ani. Sau acum zece ani. Dar în timp ce mă uit la el, planul este rupt în bucăţi şi împrăştiat în vânt.

Will poartă transpiraţie şi părul e zdrobit, de parcă tocmai şi-ar fi tras tricoul. Faţa lui este umbrită de mirişte şi mijeşte ca şi cum ochii lui s-ar fi adaptat la lumina zilei. Pentru ca sunt. În mod clar, Will dormea.

Îşi trece degetele prin păr şi văd un fulger al tatuajului pe braţul lui. Inima mea loveşte Rockette. Îi urmăresc mâna în timp ce se mişcă de la cap la partea lui, unde o bagă adânc într-un buzunar, iar gura mea se usucă.

— Îmi pare rău, spun cu o tresărire. „M-am gândit că te vei trezi deja."

„Nu am dormit prea mult aseară." Expresia lui este indescifrabilă.

„Oh", spun de parcă nu aş fi stat la fereastra vizavi de el la două dimineaţa „A fost patul? Saltelele ar trebui să fie bune."

„Nu era patul”, spune Will.

O bătaie de tăcere trece între noi. O scânteie prinde viață în pieptul meu, o lumânare într-un apartament întunecat. Îl sting rapid, apoi mă grăbesc să revin pe drumul cel bun.

"Ar trebui sa vorbim." fac un gest peste umăr. „Voi face cafea. Ne întâlnim pe veranda mea când ești gata?”

Ochii lui Will se îndreaptă spre casa în care am copilărit. „Voi fi acolo în zece.”

„Este groaznic, bine ai venit”, îi spun, întinzându-i lui Will o cană și așezându-mă vizavi de el pe scaunul de dragoste din ratan. Cadrul lui umple scaunul mic de răchită. Și-a pieptănat părul și s-a schimbat în pantaloni corespunzători și o cămașă albă, mânecile suflecate, nasturele de sus desfăcute.

Ia o înghițitură și tresări.

"Ti-am spus."

„Nu, este grozav”, spune Will. „Sutil, dar grozav. Mulțumesc."

Iau o băutură de la mine. E ingrozitor. „Nu știu ce este asta, dar nu cred că îi poți numi cafea. Este ca sugestia de cafea.”

„Mmm”, spune el. „Foarte înainte de apă.”

Zâmbesc în ciuda mea. Nu vreau să mă simt prea călduros față de Will. De preferat, nu aș simți prea mult din nimic.

— Pune zahăr în el, spune Will, luând încă o înghițitură.

Am riscat. Unii oameni își schimbă modul în care își tratează cafeaua, dar un nenorocit de zahăr din patru pachete? Am făcut Will's atât de dulce, în esență este un sirop simplu înnegrit. Nu pot spune dacă este mulțumit sau surprins sau pur și simplu face o declarație. Fața lui este goală ca o pânză neatinsă.

I-am lasat comentariul sa treaca. „Deci cum a venit mama să te angajeze?” *Dintre toți oamenii* , nu trebuie să adaug.

Will își netezește mâna pe partea din față a cămășii. „Un prieten de-al meu s-a căsătorit aici vara trecută. M-am gândit să nu vin, dar. . . Am stat o săptămână în cabană, am mâncat la restaurant în fiecare seară și am vorbit cu mama ta de câteva ori. Era peste tot locul ăsta – parcă ar fi fost doi dintre ei.”

Închid ochii două secunde, frecându-mi pieptul. Doare. Că nu este aici, că o poate descrie atât de perfect.

„Îmi pare rău”, spune el încet.

Dau din cap și iau o bătaie pentru a mă aduna. "Spuneai?"

Will îmi cercetează fața înainte de a vorbi. „Firma mea este specializată în marketing și rebranding, dar am un punct slab pentru a schimba afacerile cu probleme. Ajutându-i să-și modernizeze, să reducă costurile, să-și reproiecteze strategiile de creștere – de orice au nevoie, cu adevărat.”

Nu știu ce este mai puțin probabil: că stațiunea ar putea avea probleme reale sau că Will este genul de persoană care vorbește despre *reingineria* strategiilor de creștere. Vocea lui este formală, ca și cum ar fi făcut un ton exersat.

Ia o înghițitură de cafea, iar eu încerc să nu mă uit la gura lui și la cicatricea de sub ea.

„Când mama ta a aflat ce fac, a avut o mulțime de întrebări. M-am oferit să iau o cafea cu ea, iar ea mi-a povestit despre unele dintre provocările cu care se confrunta. Am făcut câteva sugestii. Am trimis un e-mail de câteva ori după ce am plecat, iar în urmă cu câteva luni ea a propus o înțelegere", spune Will. „Un sejur de patru săptămâni în această vară într-una din cabane pentru ajutorul meu."

"Patru saptamani?" Surpriza mea se aude.

"Dreapta. Mama ta a vrut să-mi păstreze munca privată, iar Cabana 20 este cea mai apropiată de casă."

Fac calculul pe asta. O vizită de o lună nu este ieftină, dar bănuiesc că din costumul pe care Will l-a luat ieri, onorariul lui ar fi exponențial mai mare.

Will trebuie să vadă confuzia de pe fața mea, pentru că adaugă: „Acordul s-a bazat pe o reducere semnificativă pentru serviciile mele".

"Dar de ce? Dacă ai atât de succes, nu trebuie să fii lipsit de clienți. Ce este pentru tine?"

Will ridică din umeri, uitându-se la cabina lui. Lacul se află dincolo, strălucind printre copaci. "Imi place aici."

Nu poate fi doar așa, nu-i așa? Chiar dacă nu m-aș fi întors în stațiune, trebuie să fi știut că aș afla că lucrează cu mama și stă aici o lună.

"Cum reziști?" întreabă Will, întorcându-se spre mine, cu vocea mai blândă. „Trebuie să fie dificil. Nu ți-ai dorit niciodată asta."

Când am stat treaz noaptea trecută, mi-am spus că nu sunt aceeași persoană pe care o aveam la vârsta de douăzeci de ani și că, aproape sigur, Will nu este. Dar când ochii mei se îndreaptă spre ai lui, este ca și cum aș fi tras într-o gaură neagră.

„Nu", îi spun. "Nu eu am. Dar iată-ne." Will Baxter și cu mine, la Brookbanks Resort.

„Iată-ne", murmură el.

Pentru o clipă trecătoare, îmi imaginez că îmi sprijin capul de umărul lui și îi simt vocea vibrând pe obrazul meu când îmi spune că totul va fi în regulă. Este exact genul de gândire pe care trebuie să-l evit. Nu voi cădea din nou în vortexul Will Baxter. Mai am o vânătaie mov slabă pe inima mea de data trecută.

Și chiar acum, se simte la fel de proaspăt ca acum nouă ani. Nu știu dacă este bunătatea din vocea lui Will, sau faptul că el este aici și mama nu, sau dacă săptămânile de insomnie m-au ajuns în sfârșit din urmă, dar mă simt crud. Distrus.

„Trebuia să fim aici cu mult timp în urmă", reușesc să mușc. Ochii lui Will revin la ai mei, care ustură de lacrimi pe care refuz să le vărs. „Puteai să vezi toate astea înainte de vara trecută."

"Știu."

Ne privim unul pe celălalt și îmi țin cana cu două mâini ca să nu tremure.

„De ce nu ai făcut-o?"

Își întoarce privirea, cu maxilarul încleștat.

"Ai uitat?" Întreb. Nu este prima dată când mă întreb dacă am devenit o amintire îndepărtată imediat ce Will m-a părăsit.

Își ridică din nou ochii spre ai mei. — N-am uitat, Fern. Numele meu sună dur pe limba lui Will. Când vorbește din nou, vocea lui este joasă și zdrențuită, strălucirea sa corporativă abandonată. „Oricum nu ți-ar fi plăcut cine eram atunci."

Clipesc surprins. Orice am crezut că va spune, nu a fost asta.

Privirea lui Will este întunecată cu scuze nerostite și sunt pe cale să-l întreb mai multe când telefonul îmi sună. Numele lui Jamie luminează ecranul și îl trimit la mesageria vocală, dar nu înainte de a vedea Will.

Ochii ni se întâlnesc. Și apoi Will se ridică și iese de pe scaun, trecându-și o mână prin păr. „Am ocupat destul din duminica ta", spune el, tonul formal revenind la loc.

Coboară scările înainte ca eu să am ocazia să răspund, să-i pun una dintre multele întrebări care îmi trec prin minte.

Nu ți-ar fi plăcut cine eram atunci.

Dar apoi Will se întoarce și spune: „Aș dori să ajut. Gandeste-te la asta. Știi unde să mă găsești dacă ai nevoie de mine."

Îl privesc mergând spre cabina lui, sperând că nu am deloc nevoie de el.

Will era în baie și își schimba salopeta când telefonul mi s-a aprins cu un mesaj de la Jamie.

Hai sa fumam aj in seara asta si sa vorbim ;)

Nu pot , am răspuns. Sunt proaspăt afară.

:(

Încă nouă zile și mă voi întoarce. Am șters punctul și am adăugat trei semne de exclamare înainte de a apăsa pe trimite.

Cum a fost vizita ta cu Whit?

Am oftat. Bun? Nu știu . . . Putin ciudat. Vă voi completa mai târziu.

Nu i-am spus lui Jamie cât de mult îmi era teamă să mă întorc, dar el știa totul despre cearta mea cu Whitney și cum precară prietenia noastră încă se simțea. Era la fel de clătinat ca un pod suspendat, unul dintre acelea dintr-o carte pentru copii, cu șipci lipsă și frânghie uzată, atârnând peste un defileu. Măcar l-aș putea repara când mergeam acasă.

— Pare intens, spuse Will, ieșind pe hol.

Acesta a fost momentul să-i spun că îi trimit un mesaj cu iubitul meu. În schimb, am băgat telefonul în geantă și am spus: „Nu-i nimic”.

Nu am fost un trișor și nu am pus niciodată la îndoială loialitatea lui Jamie în cei patru ani de cuplu la distanță. Am fost o singură unitate în timpul verii, dar, în rest, erau mai ales apeluri telefonice și mesaje text și sesiuni Skype. Dar în acea zi, o parte din mine – și nu o mică parte – a vrut să pretindă că nu mă întorc acasă. Că Jamie, Whitney și mama mea nu așteptau să-mi iau rămas bun de la această viață. Am vrut să mă distrez fără să-l trag pe Muskoka până la Toronto. Aș fi acolo destul de curând.

Blugii lui Will erau strânși în partea de sus a cizmelor lui, iar el purta un tricou negru cu un cardigan ușor deasupra, pe care îl lăsase nedesfăcut. Din salopetă, corpul lui luase contur. Părea cumva mai înalt. Era slab, dar nu slab. Umeri lați, cu trunchi lung. L-am imaginat atât de învăluit în arta lui, încât mesele au fost uitate sau prost planificate – un PB și un J slapdash peste o chiuvetă de bucătărie plină cu vase murdare la miezul nopții, o folie shawarma îmbrăcată pe trotuar după-amiaza târziu.

„Inteligent”, am spus, arătând spre tricoul lui Will. Cuvântul *sketch* era scris pe piept într-o cursivă fină albă .

„Încerc să nu mă iau prea în serios.”

Cu șireturile roz neon și cizmele de lucru, cardiganul și mizerie de păr, stilul lui Will a fost greu de definit. Cu siguranță nu a fost ceea ce i-am văzut pe băieții din sălile mele de curs – pe care eram sigur că erau îmbrăcați printr-un test de adulmecare a ceea ce se afla deasupra celui mai apropiat morman de podea. Sau pe Jamie.

Jamie purta pantaloni scurți, șlapi care plesneau pe podeaua de placaj a cabanei de amenajare, bucle care se luptau cu o bandană verde vânător. Pielea bronzată goală și mușchi și transpirație. Prima dată când Jamie m-a vizitat în Toronto, s-a sprijinit de ghișeul de securitate al reședinței Pitman Hall, îmbrăcat în pantaloni și o haină de lână bleumarin, cu părul înfipt în gulerul răsturnat, cu un buchet de dalii în mână. Am trecut chiar pe lângă el.

— Deci, Fern Brookbanks, spuse Will, punându-și pe umeri un rucsac verde militar. „Ești pregătit pentru cel mai mare turneu din lume din Toronto?”

Will nu a spus unde mă duce, doar că trebuia să urcăm în tramvaiul Queen pentru o scurtă plimbare. Cincisprezece minute de stat la oprire și încă așteptam.

„Nu cred că cel mai mare lucru din lume începe cu Comisia de Tranzit din Toronto”, am spus, ieșind în stradă pentru a vedea dacă pot vedea o mașină în depărtare. Mâncarea de transport în comun a fost practic un sport în acest oraș. „Cred că este unul în spatele camionului.”

Will a scos din rucsac o cutie de bomboane de lămâie, oferindu-mi-le.

"Nu, mulțumesc. Pentru înregistrare, am douăzeci și doi, nu optzeci și doi.”

Will i-a pus una în gură și i-am privit obrajii scobiți în jurul ei. „Pentru înregistrare, am optzeci și doi”, a spus el. „Poate să arăt douăzeci și doi, dar asta e doar dietă și exerciții fizice.”

O mână de oameni ne-au aşteptat. Un cuplu de bătrâni stătea pe singura bancă, cu mâinile strâns strâns, cu o trusă la picioarele lui şi un baston lângă ale ei. În timp ce tramvaiul a oprit, bărbatul a ajutat-o pe femeie să se ridice. Am urmat-o în urmă, iar când au început să urce încet scările, cu mâna lui pe spatele ei, Will s-a oferit să ţină cazul.

„Cea mai mare poveste de dragoste din lume", mi-a spus Will la ureche după ce mi-a dat instrumentul înapoi, cu respiraţia dulce de lămâie.

Scaunele erau pline, aşa că ne-am deplasat la capătul vehiculului, împiedicându-ne în timp ce acesta s-a trântit înainte. Will m-a sprijinit de talie, lăsându-şi mâna să cadă aproape de îndată ce m-a atins.

„Cea mai mare infecţie cu stafilococ din lume", am spus, apucând un stâlp de metal şi el a chicotit.

Ne-am legănat unul împotriva celuilalt, iar când am ajuns pe strada Yonge, maşina s-a golit pe jumătate. Am arătat spre o pereche de locuri libere, luându-l pe cel de lângă fereastră. Aveam puţin peste cinci picioare înălţime — era destul spaţiu pentru picioare de care nu aveam nevoie — dar Will a înălţat peste şase picioare, iar problema de geometrie însemna că genunchiul lui era lipit de al meu. Era o mică ruptură în blugii lui în care am avut un impuls bizar să bag un deget. Deranjat, mi-am pieptănat mâna prin păr, ridicând privirea să-l găsesc pe Will privindu-mă.

„Despre ce sunt toate astea?" am întrebat, trăgând de clapeta din faţă a rucsacului său, care era decorat cu ace şi petice, un steag canadian în centru.

„Majoritatea dintre ei sunt din locuri în care am fost." A ciupit o chitară albastră electrică în miniatură între degetul mare şi arătător. „Seattle". A tras de o ciupercă. "Amsterdam."

Unele erau mâncare – un taco din LA, o farfurie cu poutine din Montreal.

„Acela a fost greu de găsit. Prietenul meu Matty m-a abandonat după câteva ore de căutări. Fără rezistenţă." Mi-a sfârâit creierul.

Cea mai mare era o broşă ovală, mai demodată decât restul, cu o lămâie brodată pe faţă. „Ce e cu acesta?"

„Fred a făcut-o pentru mine. Îi place foarte mult lucrările de aci şi textile, mai ales tapiserii. Şi îmi place orice cu aromă de lămâie."

În vara în care Jamie şi cu mine ne-am conectat pentru prima dată, el mi-a aruncat aceste întrebări aleatorii ca să-mi petrec timpul la coliba cu echipament. Eu măturam ace de pin de pe docuri, iar el ridica o canoe din lac şi striga: „Care este animalul tău favorit care locuieşte în apă, Fernie?"

Sau, „Fernie: ocean, lac sau piscină?"

Sau, „Dacă ai fi unul dintre deserturile lui Peter, Fernie, care ai fi?"

„Nu ştiu", i-am spus. „Îmi plac toate deserturile."

A gândit toată după-amiaza, apoi a pronunţat: „Eşti o tartă cu lămâie. Eşti cam acru, Fernie. Dar într-un mod bun, într-un mod care face gustul dulce mai bun."

M-am uitat la Will. "Într-adevăr?"

— Într-adevăr, spuse el. „Înghețată, prăjitură, plăcintă – lămâia este întotdeauna cea mai bună."

Mi-am dres glasul și am atins o cutie mică de argint cu vârful rotunjit. „Și ce este asta?"

„Aceasta este o capcană pentru homari. Este dintr-o vacanță de familie la Insula Prințului Eduard, vara înainte de despărțirea părinților mei."

„Oh", am spus. "Îmi pare rău."

„Nu fi. A fost de fapt o călătorie grozavă", a spus Will, deși vocea lui devenise tristă.

„Și de unde ai luat-o pe asta?" Am apăsat pe butonul I ♥ NY . „Este un pic *de bază* , nu crezi?"

„Acesta este primul meu și este clasic." A trasat marginea exterioară. „Încă o excursie în familie, înainte ca lucrurile să se înrăutățească cu adevărat între părinții mei. Probabil aveam zece ani."

Will tăcu o secundă, dar apoi întoarse capul. — Mai ai sare în punga aia a ta de frecat în rănile mele familiale?

Am săpat în jurul ghetei mele, scoțând un pachet de Doublemint. „Am gumă?"

Will a râs. „Oricum, părinții mei sunt mai bine despărțiți. Nu-mi pot imagina că au avut vreodată sens ca cuplu. Tatăl meu este un avocat imobiliar care nu pretinde că îi pasă de artă. Iar mama mea trăiește și respiră munca ei. S-au luptat mult. Mama locuiește în Roma acum."

M-am uitat la micul Colosseum din rucsacul lui Will. "Italia. Asta este până acum."

Nu spuse nimic o clipă lungă. „Obișnuiam să vizitez de câteva ori pe an, de sărbători și alte lucruri", a spus el, strâmbându-se la soare înainte de a se uita înapoi la mine. „Dar acum, când îi vizitez pe tatăl meu și pe sora mea aici, este mai greu să ajung acolo."

— Ești aproape de sora ta?

„Da. Annabel este cu trei ani mai mică decât mine, așa că avea unsprezece ani când mama a plecat. Ne înțelegeam înainte, dar după, eram noi împotriva tatălui nostru. Suntem strânși."

Am îndreptat Colosseumul. „Crezi că s-ar mai întoarce vreodată?"

"Mama mea? În nici un caz. Ea spune că Toronto este locul de naștere al mediocrității și că trebuie să fie undeva care să o inspire. Arta ei este pe primul loc."

„Trebuie să fi fost greu."

El a ridicat din umeri și s-a uitat la mâinile lui. „Uneori mă simt ca un nemernic egoist pentru că m-am îndepărtat și am lăsat-o pe sora mea să se ocupe singură de tata."

— Hei, am spus, dându-l cu cotul până când ochii lui i-au găsit pe ai mei. La soare, am văzut că nu erau negre. Erau de un maro cafea intens, cu un inel de abanos în jurul perimetrului. „Nu cred că a-ți trăi viața în Vancouver te face un nemernic. Dar te-am cunoscut abia azi, așa că sunt sigur că există o grămadă de alte lucruri care fac. Doar nu asta."

Privirea lui Will s-a aruncat în jurul feței mele. "Esti dulce."

„Nu am fost cu adevărat nicăieri", am spus după o clipă.

Și-a înclinat capul. „Mi se pare surprinzător."

Am copiat gestul. „Voi lua asta ca pe un compliment. Mi-am vizitat bunicii în Columbia Britanică odată. Totuși, nu am ajuns la Vancouver. Sunt în Victoria."

Noi patru am locuit împreună în casă până la vârsta de șapte ani, când bunica și bunicul s-au mutat într-un apartament modernizat din cabana stațiunii. După școală, îi găseam jucând cărți în bibliotecă printre o mulțime de oaspeți cu părul alb și mă așezam pe canapea în fața șemineului cu temele. Vinerea, Peter și cu mine nu reușim să-i batem în euchre, iar mama trimitea peste și chipsuri de la restaurant. Când își termina rundele în sala de mese, ni se alătura, o tavă cu trei pahare de bere înghețate și un Sprite echilibrat pe o mână. Cu toții ne-am înveseli la sosirea ei și, dacă nu era nimeni altcineva în bibliotecă, ea încuia ușile și își dădea călcâiele, rostogolindu-și gleznele și trosnind degetele de la picioare acoperite cu ciorapi.

„Ce părere ai despre Victoria?" întrebă Will. „Am fost pe insula Vancouver de câteva ori. Am ajuns la Tofino cu câțiva prieteni vara trecută. Pentru înregistrare, nu pot naviga după rahat."

„Nu am ieșit în afara orașului, dar mi-a plăcut. Parcul Beacon Hill, Grădinile Butchart, portul. Voi merge la Banff în noiembrie pentru sezonul de schi să lucrez la una dintre stațiuni."

Jamie și cu mine căutăm o închiriere mobilată pe termen scurt, dar eram nervos. Era un iubit bun la distanță, dar nu știam cum să împart un apartament cu el. Văzusem starea paturii lui în cabanele personalului și felul în care părul lui devenea un cuib blond în a doua săptămână de vară.

„De ce Banff?"

Am tras de marginea uzată a pantalonilor scurți. „Mama mea deține o stațiune în Muskoka – este un fel de afacerea noastră de familie. Deci, Banff este parțial o oportunitate de călătorie, dar este și o experiență de lucru bună." Când i-am transmis ideea mamei, sperând să mai cumpăr câteva luni în lume, mă așteptam să o renunțe. Dar s-a gândit că ceva timp la unul dintre hotelurile mai mari ar fi valoros.

— Ai crescut într-o stațiune?

„Uh-huh." Mi-am trecut un fir în jurul degetului, trăgându-l strâns până când vârful a devenit alb. „Mă mut acolo în nouă zile."

Will și-a pus mâinile peste ale mele, apoi a desfăcut firul. Sângele mi-a umplut degetul. Ochii mei au derapat spre ai lui, iar el a dat drumul.

„Când spui că este afacerea de familie, înseamnă asta că o vei conduce într-o zi?"

"Așa da."

„Dar tu nu vrei."

„Nu, vreau." Vocea mea crescuse cu o octavă, iar plămânii mi se simțeau ciupit, de parcă nu era suficient spațiu pentru ei în cutia toracică.

Will s-a aplecat puțin mai aproape, furând tot oxigenul dintre noi, cu privirea agățată de a mea. „Un lucru grozav în a întâlni pe cineva pe care probabil nu o vei mai vedea niciodată este că îi poți spune orice despre tine fără nicio consecință."

Am clătinat din cap. „Totul are o consecință.” Am învățat asta când aveam șaptesprezece ani.

Centrul oraşului Huntsville este sufocat de locuitori şi turişti din mai până când copacii renunţă la ultima culoare de toamnă. Din fericire, găsesc un loc de parcare suficient de mare pentru a manevra Cadillac-ul pe care mi l-a împrumutat unchiul lui Whitney. Chestia se descurcă ca o navă de croazieră şi miroase a potpourri prăfuit, dar am nevoie de o maşină — staţiunea se află la douăzeci de minute în afara oraşului — şi nu am una.

Când mama a murit acum şase săptămâni, Whitney m-a adus înapoi. Când Peter a sunat să-mi spună despre accident, ea era deja în drum spre sud, cu copilul Owen în remorche. În toţi anii în care am trăit în Toronto, este singura dată când a îndrăznit să conducă acolo. Mi-a împachetat valiza şi m-a dus acasă, bătând cu degetele volanului până am ajuns la o oră la nord de oraş.

Sun la uşa unei case albastre pudra, iar Reginald Oswald mă salută. A depăşit cu mult vârsta de pensionare, poartă bretele, ca întotdeauna, şi o cămaşă şifonată în carouri. Reggie este contabilul staţiunii de când bunicii mei au cumpărat locul la sfârşitul anilor şaizeci.

„Rosmariny este la biserică, dar a spus să te îmbrăţişeze puternic." Reggie nu împărtăşeşte angajamentul soţiei sale faţă de serviciul de duminică. „Cum se descurcă bunicii tăi? Intenţionam să mă verific cu ei."

Zborul de la Victoria a fost prea mult pentru bunica Izzy, aşa că bunicul Gerry a venit singur la înmormântare. Părea mult mai bătrân. Mic şi fragil şi atât de diferit de bărbatul bombastic pe care îl cunoscusem când eram copil.

„Spun că rezistă, dar cred că încearcă să mă facă să mă simt mai bine."

Ultima dată când am vorbit cu bunica Izzy, s-a stricat la jumătatea conversației noastre. „Sună atât de mult ca ea", spusese ea.

Bunicii mei locuiau în cealaltă parte a ţării, dar mama era pe nume cu membrii personalului din comunitatea lor de pensionare. Ea cunoştea calendarul lor de evenimente mai bine decât ei. Ea s-a împrietenit cu copiii adulţi ai vecinilor lor care locuiau în apropiere, aşa că a avut pe cineva cu ochii în pământ să se înregistreze. Ea le-a dat bunicii şi bunicului rapoarte regulate despre tot ce se întâmplă în staţiune.

„Mă aşteaptă să faci acelaşi lucru pentru mine când mă retrag", îmi spunea ea, iar eu îmi dădeam ochii peste cap. „Mamă, amândoi ştim că asta nu se va întâmpla niciodată."

„O să-i sun în după-amiaza asta", spune Reggie în timp ce mă conduce pe hol spre biroul lui, cu mirosul de slănină şi micul dejun cu ouă persistând în aer.

Reggie întinde mâna spre unul dintre scaunele pentru oaspeţi. „Eşti un băutor de cafea? S-ar putea să ai nevoie de ceva pentru asta."

Reggie îmi dă o ceaşcă şi apoi dă vestea. Nu este bine.

— Voi fi sincer cu tine, Fern, spune el, uitându-se la mine peste cadrele lui de sârmă. Mă joc cu gaura blugilor mei, dar degetele încă la expresia lui Reggie. „Maggie a fost deşteaptă femeie de afaceri, chiar a schimbat lucrurile când a preluat de la bunicii tăi. Dar, cu afacerile din turism fiind ceea ce a avut în ultimii doi ani, finanţele sunt pragul de rentabilitate. Mama ta a încetat să mai ia un salariu."

Mă frec la locul dintre sprâncene. Acest lucru este mult mai rău decât aş fi putut ghici.

Reggie îşi sufă nasul înflorit de gin într-un pancet cu buline şi continuă. „Sperăm că anul acesta va fi mai puternic decât ultimii doi. Ştiţi cum se îndreaptă rezervările în toamnă şi iarnă?"

Eu dau din cap. Jamie a spus că rezervările de camere sunt fixe pentru iulie şi august, dar nu ştiu cum arată restul anului. Nici măcar nu ştiu procentul nostru de ocupare actual. Staţiunea are două spaţii de conferinţe — dermatologii folosesc unul dintre ele săptămâna aceasta, dar am avut alte grupuri de când sunt acasă? M-am întors de mai bine de o lună. Ar trebui să ştiu aceste lucruri. Chiar dacă ajung să vând staţiunea, trebuie să ştiu cifrele.

Alarma mea trebuie să fie clară pe faţă, pentru că expresia lui Reggie se înmoaie. „Nu fi dură cu tine însuţi", spune el. „Ai suferit o pierdere teribilă, iar aceştia sunt nişte pantofi mari pe care Maggie ţi-a lăsat să-i umpli. Sunt aici să ajut în orice fel pot, când eşti gata."

Când în sfârşit i-am spus mamei că nu vreau să lucrez la staţiune cu toţi aceşti ani în urmă, ea a încetat să-mi mai vorbească despre afacere. Dar Brookbanks a fost prima ei dragoste şi, de-a lungul timpului, m-a lăsat să intru înapoi — întrebându-mi părerea despre trupa pe care se gândea să o angajeze pentru dansul de la sfârşitul verii sau despre un fel de mâncare pe care dorea să o scoată din meniu. Oaspeţii s-ar revolta dacă am pierde fish and

chips? (Da.) Să știi că mama mi-a ascuns problemele stațiunii este îngrijorător. Am crezut că suntem mai aproape.

Obișnuiam să mă supără cât de mult lucra ea când eram copil. Am urât fiecare cină pe care am mâncat-o singură, fiecare apel telefonic de urgență am tras-o când ar fi trebuit să avem o seară de fete. Nu am vrut niciodată să mă leg de muncă așa cum a făcut ea, dar am făcut cincizeci de ore de săptămâni la Filtr. Știu ce este nevoie pentru a conduce o afacere. Știu cât de mult îi pasă mamei de această afacere. *Stresată* nu ar începe să descrie cum trebuie să se fi simțit. Îngrijorarea ar fi fost constantă, rodindu-o din interior spre exterior. Vina mea este o jachetă de plumb. În timp ce l-am ajutat pe Philippe să facă din Filtr un succes, Brookbanks a eșuat. Pentru prima dată de când a murit mama, mă lovește foarte mult – Brookbanks este al meu. De fapt al meu. Nu a mamei mele.

„Sunt gata", îi spun lui Reggie. — Ai timp să mă faci acum la viteză?

Îi cer un pix și o hârtie, iar el scoate de pe birou un carnet galben proaspăt. El subliniază zonele în care am putea reduce și unele actualizări costisitoare pe care mama le-a amânat pentru a ajuta la compensarea încetinirii. Mă gândesc la capacele cărucioarelor de golf și la mașina de gheață care s-a stricat în noaptea accidentului. Jamie a spus că a fost pe fritz de ceva vreme.

Când terminăm câteva ore mai târziu, mi se învârte capul și mâna îmi este înghesuită de la luarea paginilor de notițe. Ar trebui să mă întâlnesc cu domnul și doamna Rose pentru cocktailuri la cabina lor în seara asta, dar mi-ar plăcea un martini acum.

Este clar că costurile cu mâncarea restaurantului sunt prea mari, dar în rest mama a menținut cheltuielile scăzute și orele de personal modeste. Va trebui să cercetez programarea și comenzile noastre de aprovizionare pentru a vedea dacă mai putem înăspri. Dar este evident că avem nevoie cu adevărat de mai multe cadavre prin ușă. Sunt copleșit, dar dedesubt e o scânteie de emoție.

Mereu am fost competitiv. Înainte să fiu dat afară din echipa mea de fotbal din liceu, am trăit pentru graba de a câștiga. Îmi dau seama că Brookbanks este ceva la care vreau să câștig. Poate că mama nu mi-a cerut ajutor, dar vreau să-i demonstrez că o pot face.

„Mama a menționat vreodată că ai angajat un consultant?" Îl rog pe Reggie înainte de a pleca în grădină să-l salut pe Rosemary. S-a întors de la biserică cu ceva timp în urmă.

Reggie își scoate ochelarii, frecându-și lentilele de cămașă. "Ea a facut. Nu-i venea să creadă afacerea pe care i-a dat-o, dar Maggie putea fermeca chiloții de pe o călugăriță. E adevărat. Mama avea o energie vibrantă și un simț al spectacolului care a atras oamenii la ea. Era firesc vorbăreț, dar acasă, când nu trebuia să fie „pornită", se înmuia puțin.

Reggie chicoti pentru sine. "De ce întrebați? A luat legătura?"

„A apărut ieri."

„Ei bine, asta e o bucată de noroc. Sper că nu vă supărați că spun că aveți nevoie de întăriri", spune Reggie. „Știu că ai o diplomă în afaceri și Maggie a spus că conduceai o operațiune impresionantă acolo jos, în Toronto."

"Într-adevăr?"

„Nu arăta atât de surprins. Era mândră de tine. Maggie nu ar fi lăsat staţiunea în grija ta decât dacă ar fi crezut că poţi face asta.

Mi se strânge gâtul. Îi mulţumesc lui Reggie pentru ajutor, eliminând usturimea din ochi şi evad în curtea din spate.

Îl găsesc pe Rosemary legând viţe de roşii. Poartă o rochie de soare galbenă şi o pălărie de paie şi, în timp ce mă duce prin zona ei de legume, explicându-şi trucul pentru a ţine melci de salata verde, observ că sunt îmbrăcată mai lejer decât ea pentru a smulge pământul. Blugii rupti şi pantalonii Birkenstock nu erau probabil potriviti pentru o întâlnire de afaceri, chiar dacă era cu cineva pe care îl cunosc de toată viaţa.

Dacă o să mă implic mai mult în Brookbanks, atunci o să am nevoie de ceva de îmbrăcat. Rochiile luminoase ale mamei mele nu sunt eu şi, în timp ce tricourile din denim rupte şi din bumbac se potrivesc Filtr's sensibilitate minimalistă, nu sunt potriviţi pentru a lucra în staţiune. În timp ce merg spre buticuri de pe Main Street, îmi dau seama că asta vreau să fac. Muncă. Nu-l urmăresc pe Jamie fără rost, aşa cum am fost eu, ci lucrează. Nu înseamnă că nu o să vând, îmi spun. Nu înseamnă că rămân.

Reuşesc să găsesc mai mult decât câteva lucruri pe care nu le urăsc – piese simple care nu mă fac să mă simt nedumerit în legătură cu greutatea pe care am adunat-o pe canapeaua mamei. Nu am fost niciodată un cal de rufe. Blugii, mă descurc. Ştiu că pot legăna un camisol. A împinge prea mult dincolo de asta tinde să-mi întindă răbdarea deja limitată în modă. Am săpat după comori în magazinele second-hand, dar nu mai am timp pentru asta.

În timp ce mă întorc la maşină, observ că există un magazin de discuri elegant care nu a fost niciodată aici şi un magazin de chitare care serveşte şi mâncare. Întotdeauna mi-am dorit să învăţ să joc. Mă opresc în faţa şorţului împroşcat, un magazin drăguţ de ustensile de bucătărie şi mă răţesc înăuntru. Las cu treizeci şi cinci de dolari mai săraci. Mama s-ar fi mulţumit să sorbi în fiecare dimineaţă din nămol udat, dar eu nu sunt.

Odată ce mă întorc în casă, împachetez cafetiera cu păstăi şi pun noua mea presă franceză pe blat. Se simte monumental. Chiar dacă sunt aici doar de puţin timp, nu trebuie să-mi beau cafeaua aşa cum a făcut-o mama şi nici nu trebuie să conduc staţiunea ca ea.

Apoi ridic telefonul şi îl sun pe Philippe.

Ajung la cabina 15 deja bâzâit. M-a simţit bine să renunţ. Philippe nu credea că o voi face vreodată, deşi ştia că vreau să-mi deschid propriul loc. Dar Philippe a fost întotdeauna arogant la extrem. De la bumbacul tricourilor lui (exclusiv pima, întotdeauna alb) până la temperatura laptelui de ovăz în albul său plat (135 de grade), este şi pretenţios la extrem. Multă vreme, asta mi-a plăcut la el. Faptul că cineva atât de special a fost atras de mine a fost un impuls de ego, iar al meu a fost stricat ani de zile după Will.

„Arăţi bine, fată. Ai ceva mai multă culoare decât săptămâna trecută", spune doamna Rose, ţinându-mă la distanţă de braţ pentru inspecţie.

Domnul și doamna Rose au găzduit un cocktail de duminică la Cabin 15 încă de dinainte să mă nasc. Mai întâi, bunicii mei au fost cei care li s-au alăturat, apoi mama, iar acum eu. Uneori, există o mulțime mai mare, o varietate de vizitatori de multă vreme Brookbanks și începători cu care s-au împrietenit la groapa potcoavelor, dar în rest, ritualul este același: martini cu gin rece ca gheață și chipsuri Ruffles simple pe verandă la cinci seara.

Nu au avut niciodată copii și nu sunt sigur dacă asta a fost prin design sau doar cum au funcționat lucrurile, dar, oricum, dau vibrații de bunici ciudate. Gâtul doamnei Rose este întotdeauna drapat cu atâtea fire de mărgele de lemn, încât ai bănui că i-au cauzat spatele cocoșat. Dl Rose a fost critic de teatru „pe vremea când teatrul merita criticat". Nu cred că nici unul a mâncat o legumă în viața lor, cu excepția ceapă murată din cocktailurile lor.

Eram îndrăgostită de oaspeți când eram tânăr, de cum nevoile lor au venit înaintea mea, dar Trandafirii erau la fel de buni ca familia. Înainte să plec la universitate, au organizat o petrecere zbuciumată cu vin și brânză, care s-a revărsat din cabana lor în alte câteva, doamna Rose mi-a strecurat pahare de plastic cu chardonnay când mama nu se uita. De când sunt acasă, au insistat să mă găzduiască pentru cocktailuri în fiecare săptămână. Cred că mă verifică.

„Am înot la docul familiei și am scos caiacul dimineața înainte ca lacul să devină ocupat", le spun. „Am făcut câteva drumeții. Devenisem inert." Inițial a trebuit să părăsesc casa și să-mi fac sângele în mișcare, dar mă bucur de drumețiile mele în jurul proprietății și de timpul petrecut la lac. Nu am apreciat cât de uimitor este aici când eram copil.

„Mă bucur să aud", spune domnul Rose. Stă în spatele căruciorului de la bar, amestecând un ulcior îngrozitor de mare de gin. Bunica Izzy a primit căruciorul înapoi în anii optzeci, înainte ca trandafirii să vină în vacanța lor anuală de vară. Este din alamă cu mânere mari și nu se potrivește în niciun fel cu decorul ciudat al căsuței. Cu toții îl știm sub numele de Căruciorul lui Izzy, chiar dacă domnul Rose nu împărtășește privilegiile barmanului.

„Sunt ușurată să văd că nu te mai îmbraci ca un arici de stradă", spune doamna Rose.

Mi-am îmbrăcat o pereche de capris și o bluză nouă de mătase crem – este fără mâneci, cu un decolteu înalt cu capul și deschisă în spate. Ora de cocktail este ceva pentru care Roses *se îmbracă* , deși nu i-am văzut niciodată în ceva depărtat ponosit. Sunt întotdeauna costume frumoase pentru domnul Rose și ramuri de mătase largi pentru doamna Rose. În seara asta, el este în galben unt, iar ea într-un caftan turcoaz cu broderie aurie pe bust și mâneci. Am apărut în pantaloni scurți și tancuri și niciunul nu a spus niciun cuvânt despre asta până acum.

„Am fost azi la cumpărături în oraș", îi spun, luându-mi locul pe scaunul de dragoste din răchită, la fel ca cel de la casă, în timp ce doamna Rose se așează într-un balansoar din bambus. Pe măsuța de cafea, pe lângă castronul obișnuit de chipsuri căptușit cu prosoape de hârtie, se află o minge de brânză — o minge de brânză cinstită, rulată în pătrunjel și nuci, de modă veche — înconjurată de un inel de biscuiți Ritz.

îi fac un gest. "Care este ocazia?"

„Avem companie, dragă”, spune doamna Rose în timp ce domnul Rose umple un al patrulea pahar de martini. El ornește două dintre cocktailuri cu ceapă murată și pe ale mele cu un trio de măsline verzi pline.

„Ne-am gândit să-ți invităm prietenul”, adaugă domnul Rose.

"Prietenul meu?" Mă uit prin verandă. Nu e nimeni altcineva aici.

„L-am trimis înăuntru să văd dacă ne poate repara televizorul”, spune doamna Rose. „Nu știu ce am făcut, nu pot obține nicio imagine despre asta.”

„Hoy, iată-l”, strigă domnul Rose când Will apare în prag, cu telecomanda în mână. Este îmbrăcat într-un costum bleumarin, cu o cămașă albă curată, cu nasturele de sus desfăcute, părul strâns pe spate ca și cum a fost aseară. Mi se comprimă plămânii.

„Bună”, spune el cu o privire de necitit în direcția mea. De fapt, este mai mult decât o privire. Ochii lui îi prind pe ai mei și apoi se întunecă, dar apoi clipește și îi aduce telecomanda doamnei Rose. „Totul aranjat. Trebuie doar să apăsați butonul de introducere de câteva ori.” Îi arată pe telecomandă.

„De unde știi trandafirii?”

„Ne-am întâlnit vara trecută și m-am lovit din nou de ei în după-amiaza asta.”

— Ia loc, William. Domnul Rose arată spre felia mică de pernă de lângă mine, apoi ne aduce doamnei Rose și mie băuturile noastre. Sunt pline până la refuz. „Amintește-mi cum îți iei martini”, îi spune el lui Will. "Lasa-ma sa ghicesc. Ești un om întortocheat?”

„Sunt”, spune el, stând lângă mine.

Mă uit cum dl Rose ia un cuțit de coajă de citrice și pot să simt dintr-o dată bomboana cu picătură de lămâie în gură și să simt corpul lui Will, mușchii tari și pielea umedă, lipite de mine.

„Sper că e în regulă că sunt aici”, spune Will încet în timp ce domnul Rose se instalează în rockerul său.

— Bineînțeles, spun, încercând să nu mă gândesc la mirosul dulce de fum al lui și la coapsa lui împletită de a mea sau la faptul că mi s-a urcat pielea de găină pe brațe.

Ochii lui Will se extind la dimensiunea băuturii pe care domnul Rose trece peste, revărsându-se puțin pe masă. Nu observă, iar Will îl tamponează cu un șervețel de hârtie în timp ce domnul Rose nu se uită.

După tot ce mi-a spus Reggie, sunt aproape sigur că am nevoie de ajutorul lui Will, dar chiar aș putea lucra cu el? Mi-am răsturnat ideea în minte ca niște piese de puzzle aruncate din cutie.

Ne clincăm ochelarii împreună și iau o înghițitură mare. Cu coada ochiului, îl văd pe Will inspectându-mă, privirea lui zăbovind pe umărul meu.

„Arăți bine”, spune el.

Îmi bag părul după urechi, mulțumind în liniște.

„Și mi s-a dat un cod vestimentar strict”, spune Will. „Nu sunt permise pantaloni scurți sau sandale.”

„Nu este nimic mai puțin apetisant decât piciorul gol al unui bărbat”, spune doamna Rose.

„Așa că spuneți-ne cum vă cunoașteți”, spune domnul Rose. Stomacul mi se năruie și îmi ridic paharul la buze.

„Fern și cu mine ne-am cunoscut acum zece ani. Am pictat o pictură murală la cafeneaua unde lucra ea.” Simt că Will se uită la mine, dar îmi țin privirea pe mingea de brânză în timp ce le povestește trandafirilor despre ziua noastră.

Ceea ce nu știe este cum timpul petrecut împreună a schimbat orașul pentru mine. Parcă am lăsat în urmă o amprentă asupra locurilor pe care le-am vizitat, iar acum Will și Fern, în vârstă de douăzeci și doi de ani, se plimbă prin centrul orașului Toronto într-o buclă permanentă în memoria mea.

„Ce bine că ai păstrat legătura în tot acest timp”, spune doamna Rose și niciunul dintre noi nu o corectează.

„O pictură murală, nu? Nu mă pari un artist,” spune domnul Rose, iar ochii mei se îndreaptă spre Will, un sentiment de protecție ciudat care îmi zbârnește în piept.

„Nu mai sunt unul”, spune el, cu vocea plată. „Nu am fost niciodată foarte bun. Fern poate atesta asta.”

Trandafirii se uită la mine. Am atât de multe emoții conflictuale despre bărbatul care stă lângă mine, dar cea mai confuză este nevoia mea de a apăra Voința pe care o cunoșteam cândva. Se simte separat de această Voință. Această Voie este cea care m-a rănit; că Will este cel al cărui desen încă atârnă într-un cadru în dormitorul meu. Will este cel pe care îl susțin.

„M-am gândit că într-o zi Will va fi un ilustrator celebru. A fost *foarte* bun.”

Ignor privirea lui Will, plictisitoare în o parte a feței mele. Mă aprovizionez cu o altă doză de gin. Coapsa lui se apasă pe a mea, un ghiont intenționat, iar eu țâșnesc în băutura mea, obrajii mi se încălzesc.

„La vârsta mea, ar trebui să știu că oamenii nu sunt întotdeauna ceea ce par la suprafață”, spune dl Rose. „Uită-te la Fern. Nu ai ghici acum, dar ea i-a dat mamei sale destul de multe probleme când era adolescentă. Un adevărat revoltat. A fost adus acasă de poliție odată. Maggie era fără ea însăși – toți oaspeții din jur să vadă.

Mă încordez, iar Will se mișcă lângă mine.

„Nici nu a fost cel mai rău din toate”, spune doamna Rose, fără să țină seama de disconfortul meu. Tocmai când ea este pe cale să continue, Will bate din palme tare și ne uităm cu toții la el.

„L-am auzit deja pe acesta”, spune el pe un ton care arată clar că nu vrea să-l mai audă.

Mă uit la el și, pentru a doua oară, își lovește piciorul de al meu.

— Dar tu, William? Să faci vreo răutate când erai băiat?” întreabă domnul Rose.

„Cele obișnuite – petreceri, bere, poate un pic de oală”, spune el. „Eram un copil destul de plictisitor.”

„ *Nu ai fost* ”, contrazic. Aparent, sunt cel mai vocal avocat al lui Young Will Baxter. Nu apreciez acest stoic, versiune auto-depreciatoare, chiar dacă arată ca un vis sexual. Am întins un biscuit cu o bucată portocalie de brânză, sperând că conversația va merge mai

departe, dar nu. Sunt trei seturi de ochi pe mine. „Ai fost . . . unic." Un fard de obraz se instalează pe obrajii mei.

Will mă studiază pentru o secundă, pielea din jurul ochilor i se încreți. Există ceva liniştitor în acest indiciu de rânjet. Mă trezesc zâmbind înapoi.

„Cred că ziua aceea cu Fern a fost cel mai interesant lucru care mi s-a întâmplat." Will se uită drept la mine când spune asta şi îmi rămâne gura deschisă.

„Ei bine, dacă plimbarea prin Toronto este cea mai captivantă experiență a tinereții tale, sper că ai avut mai multe probleme ca adult", spune doamna Rose, rupând tăcerea.

„Cu mult mai puțin, mă tem", spune Will, luând o înghițitură din martini, expresia lui deveni impenetrabilă. Nu sună trist exact. Poate un pic melancolic? Vreau să știu de ce. Vreau să știu de ce acest Will Baxter este atât de diferit de Will Baxter *al meu* . Este încă cea mai fascinantă persoană pe care am întâlnit-o vreodată, doar că acum este un mister complet.

Doamna Rose clocește. „Tinerii nu mai știu să se distreze", spune ea, apoi se lansează într-o poveste despre Christopher Plummer, o petrecere cu distribuție şi o cerere în căsătorie despre care sunt aproape sigur că nu sa întâmplat niciodată.

În curând, vorburile se îndreaptă spre vacanţa lui Will. „Ce ai de gând să faci ca să te ții ocupat patru săptămâni întregi?" Domnul Rose vrea să știe.

„Voi lucra de cele mai multe ori. Este uşor să-mi fac treaba de la distanță." Se uită la mine de parcă ar cere permisiunea, iar eu dau din cap. Nu mă deranjează dacă Trandafirii știu de ce este aici.

„Voiam să lucrez puțin cu Maggie, să o ajut cu câteva idei pentru stațiune", spune Will. A auzi că-l strigă pe mama mea Maggie este tulburător. „Nu auzisem vestea înainte să sosesc."

„Ce vrei să spui că „aveai de gând"?" întreabă doamna Rose. Nimic nu trece de această femeie. Ea îşi pune ochii cu laser asupra mea. „Ai nevoie de tot ajutorul pe care îl poți obține, draga mea. Şi asta nu este o ușoară împotriva ta."

Știu că are dreptate. Numai că nu sunt sigur că o pot ține împreună o lună întreagă. Doar să stau lângă el îmi vine să mă târăsc din piele. Sau pe poala lui.

— Şi cum rămâne cu acea tânără pe care ai avut-o cu tine vara trecută? întreabă domnul Rose în timp ce ne încarcă ochelarii. Will are o iubită? O strângere familiară de invidie îmi strânge în jurul coastelor. „Cum era numele ei?"

„Jessica", îi spune Will cu o privire rapidă în direcția mea.

Asta e bine. Aceasta înseamnă că orice posibilitate de a se târî în poală a fost eliminată din ecuație odată pentru totdeauna. Este grozav, îmi spun, deşi mi se pare aproape crud că, când Will a venit în sfârşit aici, a fost cu o altă femeie. Iau o înghițitură lungă din cocktailul meu.

„Jessica, aşa este. Un adevărat privitor, ăla." Îl simt pe Will privindu-mă în timp ce domnul Rose scoate un mic şuierat printre dinți. „I-am învățat să joace cribbage", îmi spune el. Zâmbesc ca răspuns, dar trebuie să arate la fel de fals pe cât se simte.

„Şi unde este Jessica? Se alătură cu tine mai târziu?" îl întreabă doamna Rose pe Will.

„Nu”, spune el şi sunt sigur că îi simt cotul apăsând în braţul meu, doar puţin. "Ne-am despartit."

S-a lăsat amurgul când Trandafirii ne dau afară. Will şi cu mine ne plimbăm de-a lungul pasarelei de pietriş, iar fiecare cabină pe lângă care trecem are propria ei coloană sonoră -plesnirea uşilor cu ecran, zgomotul vaselor de cină, o răsturnare de zaruri şi o bucurie de victorie. Casa şi Cabana 20 sunt cele mai îndepărtate de cabană şi, pe măsură ce mergem, noi pădurile devin mai dense. Poteca este mărginită de ferigi şi begonii plantate în buşteni vechi. E greu de spus, dar cred că Will e bărbătesc. Stiu ca sunt.

„Cred că sângele meu este gin din două părţi”, spune el, cu ochii strălucind într-un mod pe care nu l-au mai făcut de când a sosit.

„Este probabil o estimare conservatoare.” Mă simt plină de viaţă. Este băutura, absolut. Dar este mai mult decât atât. Renunţ la slujbă şi noaptea frumoasă de vară şi senzaţia de a-mi recapata controlul pentru prima dată de când a murit mama.

Dau vina pe martini pentru că mi-a permis să întind mâna şi să-i ating braţul. „Hei, Will?”

Se opreşte din mers.

„Mulţumesc că ai redirecţionat-o pe doamna Rose mai devreme. Nu este povestea mea preferată.”

„Ştiu că nu este.” Ne privim, lumina lămpii aruncând chipul lui Will în umbră.

„Voi să spui ce ai spus – că ziua aceea a fost cel mai interesant lucru care ţi s-a întâmplat?”

„Am făcut”, spune el. „Nu petrec mult timp în acea parte a oraşului, dar când sunt în centrul oraşului, mă gândesc mereu la asta.”

clipesc. „Locuieşti în Toronto?” Nu ştiu de ce nu am ghicit asta înainte.

— Da, spune el încet.

"Pentru cât timp?" întreb, pulsul mi se accelerează.

Ochii lui Will se îndreaptă spre copaci. Nu vrea să răspundă.

"Doar spune-mi."

"O perioadă lungă de timp."

Mă uit la el în jos. Asta nu este suficient de bun.

— Aproape zece ani, spune el încet.

Dau din cap o dată, dar este mai ales cu scopul de a mă asigura că capul meu este încă ataşat de gât. Nu credeam că marea fantomă a lui Fern Brookbanks s-ar putea înrăutăţi.

"Wow."

„Ferigă”, spune el, iar eu flutură cu mâinile, rănită şi dezamăgită ridicându-mi în gât.

„Nu.”

"Ferigă."

„Ascultă, trebuie să plec. Sunt beat. Iar tu eşti” – îl studiez – „prea înalt”.
Îl las pe Will acolo, pe potecă, stând printre pini şi plopi.

În acea noapte, visul începe la fel. Simt mirosul de clătite înainte de a coborî, dar când ajung la bucătărie, Will este la aragaz în loc de mama mea. Poartă un costum albastru închis, cu spatele la mine. Părul îi trece pe lângă urechi, aşa cum era când avea douăzeci şi doi de ani, iar când se uită peste umăr, chipul i se sparge în cel mai superb zâmbet pe care l-am văzut vreodată. Îl trag la masă şi îi scot jacheta încet. Rânjetul lui devine lupesc, ochii îi flămânzi. Îmi reduc viteza în timp ce îi desfac nasturii cămaşului, privindu-l înfometând, apoi îmi apăs dinţii de piele peste inima lui în timp ce clătitele ard.

Will şi cu mine am stat în gura îngustă a unei alei, cu ziduri de cărămidă curcubeu întinzându-se în faţa noastră. Aleea Graffiti a fost cea mai faimoasă expoziţie de artă stradală sancţionată legal din oraş.

"Ai fost vreodată aici?" el a intrebat.

"Nu." Am auzit despre asta, dar nu ştiam locaţia exactă. „Este practic săptămâna 101 Frosh: nu lăsa băutura nesupravegheată; nu mângâi ratonii; nu călcaţi pe alei, chiar şi pe cele frumoase acoperite cu graffiti."

„Crezi că e frumos?"

Am dat din cap în timp ce mă uitam la literele portocalii strălucitoare de lângă noi. Mi-am băgat mâna în geanta şi mi-am scos poşeta Ziggy Stardust, zgâlţâindu-l în aer. „Ştiu ce l-ar face şi mai frumos."

Will rânji. "Oh da?"

Am păşit mai adânc pe alee până unde eram îngheţaţi între două clădiri. Chiar şi la umbră, era cald. Totul în jurul nostru a fost acoperit cu vopsea spray - pereţi, grătare, uşi de garaj, tomberoane. Era o bancă de lemn slăbită, care părea făcută din beţişoare de popsicle supradimensionate acoperite cu vârtejuri de albastru şi galben. Era, de asemenea, acoperită cu o crustă de excremente uscate de păsări, aşa că ne-am ascuns într-un colţ de lângă un tomberon şi am aprins rostul, inspirând adânc înainte de a-i da lui Will. A tras o tragere

lungă, cu ochii pe jumătate închişi, cu mâna înfăşurată peste vârful articulaţiei şi m-am gândit că este probabil cel mai sexy lucru la care am asistat.

„Deci, ce este atât de grozav la Toronto?" a întrebat când a venit să ia aer.

"Ce vrei să spui?" Am primit o lovitură înainte de a-l da înapoi.

„Am impresia că nu eşti tocmai încântat să pleci."

Mi-am rezemat capul de perete şi m-am uitat la pista de cer senin deasupra aleii. Simţeam deja oala zbârnâind prin fluxul meu de sânge, o acalmie relaxantă. Am fost un high uşor. Am aruncat o privire spre Will în timp ce inspira, apoi m-am uitat înapoi la cer, gândindu-mă la întrebarea lui. Mi-a plăcut atât de mult să trăiesc aici, dar exista un motiv important.

„Întors acasă, toată lumea ştie totul despre mine", am spus, înclinând capul spre Will. „În oraş, pot să dispar."

Ochii lui Will au pâlpâit peste mine şi pielea mi s-a strâns. „Mi se pare greu de crezut."

Am luat o ultimă pufătură şi am înţepat rostul pe perete. „Există o libertate care vine odată cu a fi în oraş. Nu sunt nimeni aici."

„Şi ăsta e un lucru bun?"

Am început să mergem încet, cu soarele în ochi.

„Da. Acasă, sunt Fern Brookbanks."

Will a zâmbit. — Nu eşti şi tu Fern Brookbanks aici?

„Sunt, dar nu înseamnă nimic. Întors acasă, sunt fiica lui Margaret Brookbanks." Mărăcină de staţiune. A o da în bară. Reformat grad de afaceri. „Îmi fac să pară că sunt important şi nu sunt. Se pare că cine sunt eu este deja hotărât – comunităţile mici sunt cam aşa, iar staţiunea este propriul său imperiu minuscul."

"Am înţeles. Eşti prinţesa Fern."

"Ha." Mi-am prins mâna în jurul frunţii, blocând strălucirea. „Am trecut printr-un pic de . . ." m-am clătinat. Nu mai vorbisem de ani de zile despre ce sa întâmplat când eram în liceu cu altcineva decât Jamie, nici măcar cu Whitney.

Când am citit jurnalul mamei, i-am spus cele mai proaste nume imaginabile. Am aruncat cartea spre ea prin cameră. Am lovit în cele mai iresponsabile moduri luni de zile până am ajuns în sfârşit la spital. O imagine a mamei stând lângă pătuţul meu, cu faţa roşie de plâns, mi-a sărit în minte. Mi-am strâns ochii, dorindu-l să plec. Lucrurile erau mult mai bune acum.

"Esti bine?" întrebă Will.

„Da. Tocmai mi-am pierdut şirul gândurilor."

„Spuneai că ai trecut prin ceva."

„Am trecut printr-o fază de răzvrătire când eram mai tânăr şi nimic din toate astea nu a rămas secret. Nu există intimitate acolo sus. Ştiu că a trăi într-o staţiune pare că ar fi uimitor şi uneori a fost. Dar încerci să fii semnalizat pentru a desfunda o toaletă sau pentru a da indicaţii către terenurile de tenis de fiecare dată când ieşi în afara uşii din faţă. Sunt oaspeţi peste tot."

Eram pe un val acum, mâinile mele conducând lista de nemulţumiri. „Când eşti fiica proprietarului, eşti şi personal, indiferent dacă îţi place sau nu. Am lucrat acolo în fiecare vară de la vârsta de paisprezece ani, plus ture în timpul anului şcolar. Pregăteam cina pentru mine până la vârsta de zece ani, deoarece mama mea aproape că nu era acasă. Adică, cred că, din punct de vedere tehnic, staţiunea este acasă, dar ea a muncit atât de mult, încât nu a fost niciodată la casă."

Mi-am auzit tonul vocii şi am prins tivul puloverului lui Will. "Îmi pare rău. Sunt un adolescent plângăcios chiar acum. Am crezut că am trecut de etapa mea supărată."

— Mâncarea departe, spuse Will. „Cred că asta este cel mai mult pe care ai vorbit toată ziua." S-a răsucit astfel încât să fie cu faţa spre mine şi a început să meargă înapoi, deschizându-şi braţele. „Puneţi-mi o poză cu o ferigă adolescentă torturată."

I-am împins umărul. „Nu a fost totul rău. Lacul este uluitor. Dacă sunteţi în aer liber, există o mulţime de lucruri de făcut - canoe, caiace, trasee de drumeţii. Cabana a fost construită în urmă cu mai bine de o sută de ani, aşa că întregul loc pare că ar fi dintr-o altă epocă, ceea ce este destul de mişto."

„Mi-ar plăcea să-l văd", a spus Will. „Nu am fost niciodată nicăieri aşa. Am fost la căsuţele prietenilor, dar când familia mea a călătorit, de obicei era în afara Ontario".

Am făcut o faţă. Obişnuiam că era enervant când mama se plângea că oamenii nu apreciază propria noastră provincie. Dar apoi m-am mutat la Toronto şi am întâlnit atât de mulţi oameni precum Will, care au avut ocazia să călătorească, dar au mers mai departe fără să exploreze acasă.

Aleea se deschisese spre o mică parcare în plin soare. Căldura se ridica de pe trotuar. Will şi-a lăsat rucsacul la pământ şi şi-a dat din umeri cardiganul.

„Nu am înţeles cu adevărat toată treaba în aer liber până când m-am mutat în vest. Nivelul de frumuseţe naturală din Columbia Britanică este atât de absurd", a spus el, împăturindu-şi puloverul şi punându-l în rucsac. Mi-am şters transpiraţia de pe ceafă, neputând să mă uit în altă parte. „Prima dată când mi-am dus bicicleta la Stanley Park, m-am plimbat pe malul mării râzând în hohote. Nu am putut trece peste toate diferitele nuanţe de verde. Încă nu m-am obişnuit cu asta."

Am murmurat ceva pentru a arăta că sunt atent, dar lucrul la care eram atent a fost corpul lui Will. Fusese complet acoperit, iar acum era piele. Piele care se întindea peste muşchii slabi şi trecea sub mâneca tricoului său. Erau aluniţe şi vene şi coate şi cute.

Will şi-a închis rucsacul şi l-a pus peste un umăr. S-a prins de tivul cămăşii lui, arătând un mic triunghi de carne la şold.

Îmbinarea fusese o idee proastă. Ar fi trebuit să ştiu asta. Oala m-a făcut să mă simt ca ceară de lumânare lichefiată, fierbinte şi curgătoare. Degetele începuseră deja să-mi furnică.

Înainte de Jamie, făcusem sex de două ori cu doi tipi diferiţi. Nicio experienţă nu fusese bună. I-am spus lui Jamie că vreau să iau lucrurile încet, aşa că am aşteptat până la a doua vară împreună, apoi ne-am petrecut din lunile mai până în august, cu mâinile peste tot, strecurându-ne pe furiş între ture – prostesc în patul lui, năvălind în spatele copacilor,

alergând în sus. în dormitorul meu. De mai multe ori, am agăţat un semn CU SPATELE ÎN CINCI MINUTE pe uşa cabanei. Sexul cu Jamie a fost distractiv şi prostesc şi, după ce ne-am dat seama, sa simţit mult mai bine decât credeam că este posibil.

A pleca la universitate în septembrie, după patru luni de înşurubare neîntreruptă, a fost ca şi cum ţi-ar fi refuzat apă proaspătă după ce a trăit lângă un izvor alpin. Sexul la telefon a fost sugestia lui. Prima dată, m-am întins pe pat, uitându-mă la crăpătura din tavanul apartamentului meu, încercând să nu râd. Deloc surprinzător, Jamie a început să vorbească murdar cu poftă. Mi-am tot cerut scuze şi el mi-a tot spus să mă relaxez. Până la urmă am făcut-o, dar nu suficient pentru a veni. — Am o idee, spuse Jamie după ce a terminat.

Chiar dacă articulaţiile erau la fel de comune ca ţigările în orice seară de ieşire în Toronto, am fost precaut. Eram un nou Fern – unul care făcea alegeri inteligente. Dar Jamie m-a asigurat că puţină iarbă nu mă va face să-mi pierd controlul şi m-a legat cu un prieten care se ocupa de centrul oraşului. Data viitoare când am încercat, m-am drogat primul. Pot a făcut-o astfel încât să pot spune cuvinte precum *lins* şi *ud* şi să le spun, dar mi-a transformat şi interiorul în miere caldă. Sexul la telefon a devenit treaba noastră.

Will şi-a trecut mâna prin păr şi am urmărit mişcarea ca şi cum s-ar fi întâmplat cu încetinitorul. Pe partea interioară a braţului drept avea o pată de vopsea, iar lângă ea o linie de cerneală neagră. Dorinţa m-a lovit în grabă. Jamie m-a făcut să mă simt bine, dar nu am simţit niciodată un fulger atât de singular de dorinţă.

Will mi-a aruncat o privire amuzantă. "Care-i treaba?"

am înghiţit. Limba mea devenise catifelată. „Ai o pată de vopsea pe braţul tău."

Şi-a răsucit cotul, dezvăluind mai mult din tatuaj. „Deci există. Trebuie să fi ieşit de pe salopeta mea." Furnitărea se răspândea, transformându-se într-un puls scăzut. Will mi-a aruncat o privire, surprinzându-mi privirea.

„Este un copac?" am întrebat, arătând spre tatuajul lui. (A fost evident un copac.)

„Da." S-a urcat în mânecă. Pe partea de dedesubt a braţului i-a crescut de la cot până la axilă un vesnic verde. „L-am primit acum câţiva ani. Cred că este un fel de clişeu."

"Cum aşa?"

Will mi-a zâmbit leneş. Will, mi-am dat seama, era mare. „Ei bine, am fost la Emily Carr."

"Am auzit."

„Emily Carr este o şcoală de arte", a spus el. „Şi ea a fost, de asemenea, unul dintre cei mai importanţi pictori ai acestei ţări, să se odihnească."

Am râs. — Spune-mi mai multe, Dalí.

„Copacul singuratic a fost un motiv obişnuit în munca lui Carr, aşa că este aproape ca şi cum ţi-ai fi tatuat sigla şcolii. Dar este ceva atât de maiestuos la brazi. Este ceea ce îmi place cel mai mult la Vancouver - cum se ciocnesc natura şi oraşul."

M-am aplecat să mă uit mai atent. Cele mai multe dintre tatuajele pe care le-am văzut erau genul ales dintr-un liant, dar al lui Will era unic. Era evident o piesă personalizată – umbrirea era atât de delicată.

„Ei bine, este un clișeu foarte drăguț”, am spus, uitându-mă la Will și să-l găsesc uitându-se la mine. Ne-am uitat unul la altul timp de o secundă, dar au fost câteva minute, până când ne-a tresărit un vaiet de sirenă.

— Bănuiesc că asta înseamnă că preferați ilustrațiile mele decât picturile murale, spuse Will, trăgându-și de mânecă.

— Ai desenat asta? Am scos o sticlă de apă din geanta mea, drenând jumătate, apoi i-am oferit restul lui Will. Își înclină capul pe spate și închise ochii la soare, gâtul mișcându-și în timp ce înghiți. Din colțul gurii îi curgea o picătură de apă. Îi urmăream calea pe bărbia lui ca un leopard când am simțit telefonul vibrând.

M-am încruntat la ecran. Jamie nu a sunat decât dacă plănuisem să „vorbim” dinainte.

„Îmi pare rău, o să iau asta”, i-am spus lui Will, îndepărtându-mă la câțiva pași.

„Hei”, i-am spus lui Jamie. "Este totul în regulă?"

Un chicotit a umplut celălalt capăt al firului.

"Desigur ca este. Sunt pe cale să iau câțiva copii într-un tur cu canoea în Smoke.” Jamie își coborî vocea. „Mi-ai fost dor de tine, Fernie. Am vrut să-ți aud vocea pentru o secundă. A trecut ceva timp."

Stomacul mi s-a scufundat. "Știu. A fost dificil cu Whitney aici, am spus, deși amândoi știam că a durat mai mult de atât. Vorbisesem de câteva ori de când s-a terminat școala – apeluri care erau puțin mai mult decât sex. Nu l-am putut lăsa pe Jamie să știe cât de nefericit eram să mă întorc acasă, ceea ce m-a făcut și mai mizerabil. Indiferent cum l-am rotit, mesajul de bază ar fi întotdeauna: *Hei, iubito, nu vreau să vin acasă, chiar dacă înseamnă să petrec vara cu tine. Nici o supărare! Doar că ideea de a lucra în stațiune pentru tot restul vieții îmi vine să-mi smulg pielea de pe brațe. Nu o lua personal, dar este puțin ciudat că îmi iubești afacerea de familie mai mult decât mine.*

Știam că ceea ce îmi doream cu adevărat va fi un băț de dinamită în relația noastră. Urăsc să-l ascund pe Jamie, așa că în schimb am început să-l evit.

„Whit mi-a spus că ai părut rătăcit”, a spus Jamie.

Asta a înțepat. Credeam că făcusem o treabă foarte bună de a arăta. "Ea a facut?"

„Într-un text. Ai spus că vizita ta a fost ciudată?

L-am urmărit pe Will. Scrie ceva pe telefon.

„Da, a fost ciudat. Simt că uneori nu mă înțelege, știi? Ea crede că mă voi întoarce acasă și totul va fi așa cum era când aveam doisprezece ani, dar acum suntem oameni diferiți.” Whitney nu a vrut niciodată să vorbească despre ce sa întâmplat în liceu. Ea s-a prefăcut că nu am avut niciodată acea luptă masivă, că nu am început să ne despărțim cu ani înainte, când a început să se întâlnească cu Cam. „Simt de parcă nu are încredere în mine.” Am văzut cum mi-a privit băutura când am comandat o secundă la bar aseară, dar nu a trebuit să-și facă griji. Rareori am avut mai mult de două zilele astea.

— Te gândești prea mult, Fernie. Odihnește-te creierului tău. Odată ce te întorci aici, vei vedea — nu ai de ce să-ți faci griji. Tu și Whit veți fi boboci toată viața.”

Am oftat. "Așa sper."

Will şi-a pus telefonul deoparte şi s-a dus la un banc de peşti pictaţi pe partea laterală a unei clădiri cu trei etaje.

— Trebuie să plec, spuse Jamie. "Te iubesc."

"Te iubesc şi eu."

L-am urmărit pe Will de la o distanţă sigură. Mi-a fost întors cu spatele, cu mâinile sprijinite pe cap.

Trecuseră patru ani fără să fiu interesat de nimeni dar Jamie. Flirtasem puţin. Dansasem cu băieţi, dar am tras linie să-i las să-mi cumpere ceva de băut. Şi rezistasem la tachinarea constantă despre faptul că aveam o relaţie la distanţă cu cineva pe care îl cunoşteam încă din copilărie.

„Niciodată nu vei fi mai fierbinte", mi-a spus Ayla odată. Ne-am întâlnit la cursul de macroeconomie din primul an, iar ea era cea mai apropiată prietenă a mea din oraş. „Îţi pierzi anii primii." Apoi l-a cunoscut pe Jamie. A cucerit-o în decurs de treizeci de minute după ce a sugerat un bar de karaoke ca divertisment al serii. Când şi-a scos Alanis-ul (un „Trebuie să ştii"), ea a dispărut. Noaptea s-a încheiat cu Ayla care ne-a târât înapoi în apartamentul ei şi ei doi cântând cântece ale Nelly Furtado pe care nici unul nu îşi amintea versurile.

Jamie a fost împletit în fiecare parte a vieţii mele. Am crezut că vreau să rămână aşa pentru totdeauna.

"Totul e bine?" a întrebat Will când am trecut pe lângă.

"Amenda. A fost doar un prieten."

M-am uitat mult timp la profilul lui Will. Am fost lapidat, nu aveam nicio ruşine şi aveam o teorie. Mi-am lăsat ochii să treacă peste linia dură a obrazului şi a maxilarului lui. I-am cercetat braţele şi i-am coborât trunchiul. Când m-am întors la gâtul lui, era roz. Acest lucru furnicător pe care l-am simţit pentru Will, era pur fizic. Eram sigur de asta.

„Cum e Fred?" Am întrebat.

Nasul lui Will strâns. „Fred?"

„Da." M-am îndreptat spre alee. Mai era teren de acoperit. „Subiect sensibil?"

— Nu, spuse Will, urmându-l. "Desigur că nu. Fred . . ." El s-a oprit. „Specific al lui Fred. Nu există nimeni ca ea." El a râs. „Ea se asigură de asta. Dacă toată lumea ar fi trecut pe uşa din faţă, Fred ar fi căutat o intrare laterală. Ea vine în totul în felul ei."

Mi-am înclinat capul în jos ca să-mi dau ochii peste cap.

Will mi-a spus totul despre Fred. Fred avea o tapiserie atârnată într-o galerie din Gastown. Tapiseria se numea *Blestemul* şi ţesea împreună durerea, puterea şi fecunditatea menstruaţiei. Fred se angajase într-o garderobă roşie în timp ce lucra la ultimul an de tapiserie. Ideile lui Fred erau fără fund. De exemplu, Fred a venit cu tema „eşecului" pentru problema de absolvire a buletinului lor informativ şi i-a ajutat să-i găsească pe absolvenţii Emily Carr pentru a-şi împărtăşi cele mai mari eşecuri.

Fred pare că se ia destul de în serios , m-am gândit. „Sună distractiv", am spus. "Cat timp ati fost impreuna?"

„Aproximativ cinci luni."

Asta este? Cuvintele aproape că mi-au părăsit buzele.

"Ce?" spuse Will.

"Nimic."

„Nu, haide. Ai o privire pe față.”

"Eu nu."

"Tu faci." Mi-a arătat gura și ne-am oprit amândoi din mers. „Ai o oarecare privire.”

„Ei bine, acum vreau. Dar numai pentru că ai spus *smidge* .”

„Nu judecați durata relației mele?”

Mi-am pus mana pe piept. "Nu deloc."

Nu mi-a plăcut că sunt geloasă pe Fred, dar dacă aș fi fost? Will era prost fierbinte. Asta a fost. Nu s-a întâmplat nimic altceva aici.

Will s-a arcuit ca să-mi întâlnească privirea, cu ochii sclipind. "Mincinos."

„Ce vrei să spui că nu l-ai căutat pe Google?” Whitney flutură un scutec în aer.

Am convins-o să mă lase să-l îngrijesc pe Owen în timp ce ea şi Cam au o seară la întâlnire. Este doar cina la restaurantul Brookbanks, iar planul este ca ei să lase copilul cu mine acasă în timp ce se bucură de ceva timp singuri, dar încă nu am reuşit să-i scot pe uşă.

Au amenajat pătuţul de călătorie al lui Owen, au explicat dezavantajele hrănirii cu biberonul, mi-au oferit o descriere detaliată a erupţiei sale de scutec şi mi-au dat un tipărit cu întrebările frecvente Owen. Ea a încercat să o facă amuzantă – cu titluri de genul, *la dracu, a făcut caca! Acum ce?* — dar încă se limitează la detestabil. De asemenea, este complet diferit de Whitney.

Mă uit la ea, îngenuncheat peste Owen, care se zvârcoli pe canapea fără scutec. Poartă o rochie de culoare magenta care are un panou discret în faţă pentru alăptare. Sânii ei sunt uriaşi. Există o bandă subţire de sudoare în jurul firului părului – şuviţele de lângă tâmplă sunt bucăţi scurte şi firave de care se plânge. Se pare că îţi pierzi părul după ce ai un copil şi asta creşte din nou. Calitatea de părinte o schimbă în moduri pe care nu le-am observat, probabil în moduri nici ea.

„Ştii ce simt când mă târăsc pe oameni online”, spun eu, scotocind în punga pentru scutece după şerveţele. Nu am scos un copil până acum, dar cât de greu poate fi? — Lasă-mă să fac asta, Whit. O să întârzii la rezervare.”

„Nu mai schimba subiectul”, spune Whitney, uitându-se la pachetul din mâna mea. „Nu ai nevoie de şerveţele când este doar un pic de pipi.”

Ea termină de înfăşurat fundul lui Owen şi coboară de pe podea, ridicându-l cu competenţa rapidă a cuiva care a făcut-o de sute de ori, ceea ce are - Whitney este mamă. Ştiam asta înainte, dar nu aşa cum o ştiu acum, în acest moment. Nu mai locuim în acelaşi loc de la liceu. Sunt atât de multe pe care le-am ratat în drumul spre a deveni adulţi.

— Deci nu l-ai căutat niciodată? spune Whitney. „Nici pe atunci?”

"Nu chiar." Acest lucru este complet fals.

— Îi vei preda viitorul staţiunii şi nici nu ai căutat să vezi dacă afacerea lui este legitimă? Ea se uită la Cam pentru ajutor, dar el ridică din umeri. Este cu câţiva centimetri mai înalt decât Whitney şi are braţe care aparţin unui calendar de pompieri.

Cei doi sunt de nedespărţit de când aveam cincisprezece ani. Cam fusese un twerp la şcoala elementară, dar vara dintre clasele a noua şi a zecea a fost bună cu el şi era imposibil să nu observ că Whitney îl observase când începe şcoala în toamnă. Cam a avut îndrăgostirea lui de ani de zile exact acolo unde şi-a dorit şi îmi amintesc cum a cerut-o la formalul de iarnă ca şi cum ar fi fost o îndrăzneală, cu bărbia ridicată în semn de provocare. Whitney nu a putut rezista unei îndrăzneli.

Acum este consilier la vechiul nostru liceu şi este aşa persoană stabilă, bună la inimă, pe care pun pariu că este grozav la meseria lui. Ştiu că Whitney se pricepe la ea. Este cea mai pasionată igienist dentară de pretutindeni, fără îndoială.

„Nu am fost de acord cu nimic şi poate că am făcut o căutare rapidă cu ani în urmă. Dar asta este.”

Am făcut greşeala de a-l căuta pe google pe Will ieri, dar nu l-am văzut în carne şi oase de la cocktailurile de duminică cu Roses. Asta a fost acum trei zile şi de atunci l-am ferit. Sunt puţin surprins că nu şi-a împachetat lucrurile şi a plecat.

Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului cu Jamie, trecând la curent. Am ajuns chiar şi în sala de mese. Simţeam ochii pe mine de îndată ce am intrat şi voiam să vaporizez, dar am făcut-o. A devenit evident cât de mult m-a protejat Jamie în timp ce îmi făceam drum prin ceata tulbure a durerii.

Acum, când sunt treaz în miezul nopţii, mă duc în vârful picioarelor la fereastra dormitorului meu şi mă uit la strălucirea blândă care vine de la Cabana 20. Nu sunt singurul insomniac de pe aici. Mă uit la acel pătrat de lumină printre copaci şi mă întreb dacă aş putea supravieţui măcar o oră lucrând alături de Will. Pentru că cu cât învăţ mai multe despre staţiune, cu atât nu pot nega că avem nevoie de ajutorul lui.

Whitney îi dă copilul lui Cam, care imediat începe să-şi schimbe greutatea dintr-o parte în alta, făcând muţe amuzante în timp ce se legănă. De când Owen a început să râdă, părinţii lui au devenit obsedaţi să primească chicoteli de la el. Este un copil superb, cu pielea maro închis a lui Cam şi ochii mari ai lui Whitney.

Whitney se îndreaptă în jurul poşetei şi îşi scoate telefonul, atingând ecranul.

„Acesta el?” Ea mi-l ţine pe faţă. Este o fotografie a capului lui Will — părul lui este netezit pe spate şi poartă jachetă şi cravată. Am studiat deja fiecare pixel al imaginii. Genele

groase, ochii negru-caprui, fundul buzei sale superioare, linia puternică a maxilarului şi cea lungă a nasului. Este ridicol de atractiv.

„O să o iau din felul în care s-au umflat pupilele tale", spune Whitney.

Ea îndreaptă fotografia spre Cam, care îi aruncă o privire rapidă şi apoi face o dublă ieşire, apăsându-şi ochelarii aproape direct pe ecran.

„La naiba", spune el. — Bună treabă, iubito.

„Cam, pentru dragostea lui Dumnezeu, nu-mi spune aşa", spun eu. „Şi ce vrei să spui, *treabă bună* ?"

— Te-ai conectat cu el, nu?

„Nu", răspundem eu şi Whitney în stereo.

Cam se încruntă. „Stai, nu te culci cu el? De ce ne pasă din nou de tipul ăsta?"

„Pentru că a făcut-o pe Baby să se îndrăgostească de el şi apoi a lăsat-o cu inima zdrobită. Ţine pasul, Camden."

„Oh, acesta este tipul pentru care l-ai părăsit pe Jamie?" întreabă Cam.

— Nu l-am lăsat pe Jamie, răsturn eu. Urăsc că aceşti doi cred că despărţirea a fost fapta mea. Noi patru am stat în timpul verii când Jamie şi cu mine ne întâlnim, dar Cam şi Jamie au păstrat legătura. Sunt prieteni apropiaţi acum.

„Tehnic", spune el. „Dar i-ai forţat mâna."

Mă uit la Cam în timp ce Whitney începe să citească de pe site.

„ „William Baxter este partener la Baxter-Lee". Bla, bla, plictisitor, plictisitor. „El este specializat în branding strategic şi marketing şi a fost numit unul dintre „Cei mai incitanţi vizionari noi" din 2019 de *Canadian Business* . William deţine o licenţă în Arte Frumoase de la Universitatea Emily Carr şi un MBA de la Rotman School of Management.' "

Ochii lui Whitney izbucnesc în timp ce derulează. De asta îmi era frică.

„Cred că Will ar putea fi un fel de socialit", spune ea. „Sunt fotografii cu el la petreceri şi pe covoare roşii."

Ea revine pe ecran cu aceeaşi înfăţişare hotărâtă pe care o avea atunci când jucam Mystery Guest.

„Dă-mi asta", spun eu, luând telefonul. Intenţionez să-l opresc şi să-l transmit lui Cam pentru a-l păstra, dar ochii mi se blochează pe fotografia care umple ecranul. L-am văzut şi pe acesta. Este al lui Will, îmbrăcat într-un frac, cu braţul înfăşurat în jurul unei femei care poartă o rochie verde smarald. E îngrozitor de frumoasă. Ea are părul la fel de întunecat ca al lui, dar al ei cade în valuri moi, ajutate de unelte fierbinţi, pe lângă umerii ei. Gândeşte la cameră; ea zboară la el cu dinţi alb-alb, drept-drepţi şi genul de buze roz de pluş pe care a fost inventat să le descrie cuvântul *pernă* .

„Ea este în multe dintre ele", spune Whitney. „Jessica Rashad. Una dintre legendele spunea că este colecţionar de artă şi filantrop. Asta nu înseamnă doar că este bogată? Ochii ei devin şi mai mari, luminând ca nişte lumini de ceaţă. „Să o căutăm!"

"Nu. Sunteţi oficial tăiat", spun eu, încercând să mă comport de parcă nu mă deranjează faptul că fosta lui Will este la fel de fierbinte ca o soţie a lui Jonas Brothers. „Este timpul ca voi doi să-mi înmânaţi acel copil şi să plecaţi de aici."

Îi dau telefonul lui Cam ca să fie în siguranţă şi îl scot pe Owen din braţele lui. Prietenii mei se uită unul la altul, cu feţele încurcate de îngrijorare.

„Serios, vom fi bine." Îl bat pe Owen pe nas şi îmi zâmbeşte cu gumă. Ridic sprâncenele la Whitney, o tăcere pe care *ţi-am spus-o* . „Şi nu te grăbi înapoi. Ia un cocktail. Comandă desert", spun eu, deşi le dau cu o oră înainte de a se întoarce.

Îi aplică un pumn de sărutări pe capul lui Owen şi apoi, în cele din urmă, îşi iau rămas-bun. Îi văd plecând de pe verandă, ridicând braţul dolofan al bebeluşului, făcându-i cu mâna în timp ce merg.

Durează cincisprezece minute până când Owen începe să ţipe.

Am făcut totul. I-am schimbat scutecul murdar lui Owen. Am încercat să-i dau o sticlă. L-am aruncat pe genunchi. Am făcut muţe amuzante. Am cântat o interpretare electrică a „There's a Hole in My Găleată." Dar copilul nu se va opri din plâns. Sunt îngrijorat că se va îmbolnăvi. Şi nu mai port pantaloni, am vărsat lapte peste tot pe mine şi pe Owen.

„Owen, dragă. Te rog, te rog, te rog nu mai plângi", îl implor în timp ce îl plimb prin sufragerie pe punctul de a plânge singur.

De obicei nu sunt un plângător, dar după ce mama a murit, a fost ca şi cum cineva mi-ar fi instalat un robinet care curge în spatele pleoapelor.

Ceva fundamental s-a schimbat între noi când i-am spus mamei că nu vreau să intru în afacerea familiei. M-am simţit vinovat, dar m-am simţit şi liber. Mama nu putea înţelege de ce aş vrea să trăiesc din cec cu cec în Toronto, când aş putea să vin acasă şi să câştig un salariu real. Aveam apelul săptămânal în fiecare duminică, dar îl petreceam adesea certându-ne. Când am devenit manager la Filtr în urmă cu şase ani, credeam că se resemnase cu viaţa mea în oraş. Am încetat să ne luptăm. Ea a fost în vizită pentru a mă duce la prânz şi a fost impresionată de cât de ocupată era locaţia noastră emblematică.

Când eu şi Philippe am început să ne întâlnim, mi-am dat seama că era suspicioasă. „Pare foarte mulţumit de el însuşi", spusese ea. Era o descriere potrivită, dar m-am gândit că avea multe de care să fie mulţumit: o afacere de succes, muşchi abdominali vizibili, un apartament fantastic într-o biserică convertită. Ea mi-a spus să fiu atent.

Era o duminică când l-am găsit cu designerul de pălării. El şi cu mine ne petrecusem după-amiaza la birou, revizuind planurile de renovare pentru a treia noastră locaţie şi, deşi stăteam adesea la el, el a spus că are nevoie de duminica seara pentru el însuşi pentru „îngrijire restaurativă". Asta a funcţionat pentru mine. Aveam propria mea rutină. Mai întâi cumpărături, apoi apelul meu cu mama. Tocmai urcasem în tramvai când mi-am dat seama că mi-am uitat telefonul. A spune că am fost surprins să-l găsesc pe Philippe împăturind pe cineva peste biroul meu este un eufemism. Eram încă în stare de şoc când mama a sunat şi i-am spus toată povestea – cel mai mult pe care i-am divulgat vreodată despre viaţa mea amoroasă.

Ea a apărut în apartamentul meu a doua zi cu un mic valiza pe care nu știam că deține și o pâine de aluat lui Peter. A stat trei nopți, cel mai lung timp petrecut împreună în anii din afara Crăciunului. Ea nu a pus întrebări. Nu m-a insistat dacă am bănuit că a înșelat. Bănuiam că se pregătea să-mi spună să vin acasă, să vin la muncă la Brookbanks. Dar nici ea nu a făcut asta. Ne-am uitat foarte mult la Netflix și am mâncat multă pâine. Când mi-a luat în brațe la revedere, nu am vrut să plece. Și când i-am spus că o să-mi fie dor de ea, am simțit că ceva se schimbă din nou, o scădere a tensiunii. Am fost mai aproape în acel moment decât am fost în cel dinaintea lui.

Ea a murit doi ani mai târziu.

Se simte ca și cum am pierdut-o exact când am început să ne găsim. Mi-am plâns amintirile despre mama. Felul în care se strecura în camera mea și mă săruta noapte bună după ce se întorcea de la cabană, crezând că dormeam când o așteptam în tot acest timp. Diminețile crocante de toamnă, când lucrurile au devenit puțin mai încete și mă trezea devreme să stau cu ea lângă apă în timp ce își bea cafeaua. Felul în care m-a prezentat drept Feriga mea. Clatitele ei. Era hotărâtă să le facă cu lapte de unt, deși nu am avut niciodată în casă. Ar amesteca sucul de lămâie în lapte, astfel încât să se acru. Dar am deplâns și viitorul pe care nu-l vom avea niciodată, relația pe care abia începeam să o facem solidă.

M-am săturat atât de plâns – ochii usturatori, nasul înfundat, senzația că nu mă voi putea opri niciodată – încât am încercat să mă întrerup la câteva săptămâni după înmormântare. Am alunecat de câteva ori, dar acum, încercând să liniștesc un neconsolat copil de cinci luni, cad din căruță. Greu.

Ciocnitul este aproape imperceptibil prin cacofonia care este Owen. Mă opresc să mai tac și iată-l din nou. Whitney și Cam trebuie să-și fi scurtat seara. Sunt atât de ușurată, încât nu-mi pasă dacă am eșuat complet ca babysitter.

Dar nu-i văd pe Whitney și Cam când deschid ușa.

Este Will.

Nu aș putea spune ce este la el care îmi încurcă mintea. Blugii albaștri și tricoul gri decolorat. Lungimea totală a lui. Faptul că e aici deloc. Dar dacă ar trebui să aleg, ar putea fi părul. Este mai scurt decât era atunci, dar văzând-o așa, dezordonat și fără stil, întins într-o dungă neagră pe frunte, mă face să simt că am din nou douăzeci și doi de ani.

„Sunt aici pentru sacrificiul ritualic al copilului. opt seara, nu?" spune Will în timp ce eu clipesc la el, Owen clătinându-se fierbinte în curba brațului meu.

Îmi imaginez cum trebuie să-i arătăm lui Will: atât cu ochi umflați, cât și cu lacrimi. Copilul este gol, cu excepția scutecului. Imi curge nasul. Nu port sutien sau pantaloni, iar maioul meu gri este pătat de laptele matern al celei mai bune prietene.

„Ai auzit plânsul?" Întreb, încercând să par ca și cum aș fi, de fapt, purtând pantaloni și nu în mijlocul că-mi pierd spectaculos rahatul. Sunt recunoscător că Will își ține ochii pe fața mea.

„Cred că pot auzi plânsul în Alaska".

"Îmi pare rău." Ridic vocea peste pirotehnica vocală a lui Owen. „Voi închide ferestrele."

„De fapt", spune Will, „am venit să văd dacă pot să ajut".

„Cu copilul?" Din neîncrederea în vocea mea, aş fi putut la fel de bine să întreb: *Cu sacrificiul pruncului?*

„Da. Ştiu un lucru sau două."

Lucrul inteligent de făcut în această situaţie este să-i spui lui Will că am lucrurile sub control, apoi să-i rog politicos să plece.

„Deci", spune Will, „pot să intru?"

Dar realitatea este că Owen a ieşit din minţi de cel puţin douăzeci de minute, iar eu sunt disperat. Ţin uşa deschisă cu şoldul.

De îndată ce Will intră, ştiu că am făcut o greşeală. El stă vizavi de mine pe hol şi este atât de mult din el atât de aproape de mine. Şi-a adus cu el mirosul de zahăr ars şi, când se aplecă spre Owen, văd stropii de pistrui peste obrajii lui. Mi-am imaginat finaluri alternative ale zilei pe care am petrecut-o împreună de atâtea ori, este ruşinos, dar nimic nu m-a dus înapoi acolo atât de repede ca să-l am pe Will Baxter acasă. Umilinţa şi dorinţa m-au lovit în egală măsură.

Will îşi pune mâna pe cotul meu.

„De ce nu mă laşi să iau. . ." El face o pauză.

„Owen."

El strânge piciorul lui Owen. „De ce nu mă laşi să-l iau pe Owen şi te poţi îmbrăca?" El ridică privirea spre mine, iar răutatea din ochi aproape că mă face să trag. Este prima privire pe care am avut-o despre vechiul Will. — Doar dacă voi doi aveţi un fel de politică fără pantaloni aici.

„Am vărsat laptele", şoptesc eu. „Pe noi doi."

„Nu voi spune", spune el. Îl pun pe Owen în braţe, iar el îl pune pe umăr într-o singură mişcare uşoară.

„Sufrageria este în stânga", spun eu. Nu am cum să-l conduc acolo. Lenjeria mea a scris LUNI pe spate sub o poză cu Little Miss Grumpy. În plus, este miercuri.

Sus, stropesc cu apă rece pe faţă, mulţumită că nu port machiaj şi că obrajii mei nu au urme de rimel pe ele. Îmi trec o perie prin păr, trec pe deodorant şi îmi pun un sutien, un maiou curat şi o pereche de pantaloni scurţi din denim. Îmi dau o dată în oglindă.

Când cobor, Owen e strâns în braţele lui Will şi se uită la el în linişte în timp ce Will cântă. Mă uit de la palier. Owen este îmbrăcat acum într-un dormitor turcoaz, iar Will, îmi dau seama, îi face o serenată cu „Closing Time", melodia care s-a încheiat. fiecare dans din şcoala elementară la care am participat. Când termină, ridică copilul la faţă, iar Owen, micuţa ameninţare, râde.

„Puterea incontestabilă a Semisonicului — funcţionează asupra fetelor şi bebeluşilor de clasa a şaptea", spun eu, apropiindu-mă, iar Will se întoarce. Mă ia înăuntru, observându-mi ţinuta.

"Ce?"

Will scutură din cap. „Am sărutat-o pe Catherine Reyes dansând pe acest cântec."

Râd în ciuda mea. „L-am sărutat pe Justin Tremblay." Îi dau pe Owen un frec pe cap. „Cum ai îmblânzit acest dragon? Nimic din ce am făcut nu a funcţionat." Ridic privirea spre

Will şi e atât de multă căldură în ochii lui, încât fac un pas înapoi. Şi-atunci îmi dă seama. "Oh. Ai una?"

„Un copil? Nu." Sună surprins.

„Nu le vrei?”

"Nu." El face o pauză. "Nu ştiu. Şi tu?"

„Am cinci,” am liniştit. „Owen este cel mai tânăr.”

Sunt răsplătit cu un zâmbet în miniatură pentru asta. Will se uită la copil. „Te-am văzut făcându-ţi rămas bun de la un cuplu care presupun că sunt părinţii lui.”

„Prietenul meu cel mai bun, Whitney, şi soţul ei.” Scanez faţa lui Will pentru un semn că îşi aminteşte numele, dar nu înţeleg nimic. „Este prima dată când mă îngrijesc. Clar."

Owen scoate un târâit la timp şi-i împinge un pumn în gură.

— Ai reuşit să-l hrăneşti? întreabă Will, răsucindu-şi partea superioară a corpului pentru a-l linişti pe Owen. „Cred că îi este foame.”

„Am încercat, dar el nu s-a oprit din plâns. Chiar nu l-am putut face să bea. Putem da o altă încercare.”

Încalzesc laptele în bucătărie, iar când mă întorc, Will şi Owen sunt ghemuiţi în fotoliu, cu o bavetă de pânză în jur. gâtul lui Owen. Nu m-am gândit la o bavetă mai devreme. Will se întinde spre sticlă.

„Pot să o fac”, spune el. „Dacă nu vrei.”

"Fii invitatul meu." Mă plic pe canapea.

„Băiat înfometat”, spune Will, în timp ce Owen începe să se înghită fericit.

Mă uit, uimit. Will ridică privirea la mine şi nu are cum să nu-mi vadă şocul, dar nu oferă nicio explicaţie pentru manipularea sa expertă a bebeluşului.

Owen începe să se zvârcolească şi Will îl ridică, mângâindu-l uşor pe spate până când face un eructat revoltător de tare lui Homer Simpson, apoi se prăbuşeşte în mâinile lui Will.

Când biberonul este scurs, Will eructează din nou copilul, îşi şterge bărbia şi îl duce la pătuţul de călătorie din colţul camerei, aşezându-l uşor jos. Owen nu scoate o privire.

„Este o altă cameră în care să stăm?” şopteşte Will, surprinzându-mă. Am presupus că va pleca. — Dacă nu ai prefera să plec eu?

„Rămâne”, îi spun. „Dacă se trezeşte, am nevoie de sprijin.”

Îl conduc pe Will în bucătărie. Cutiile de pantofi din jurnalele mamei sunt încă pe masă, exact acolo unde s-au aşezat, nedeschise, de când mi le-a dat Peter. Scot o sticlă de vin alb din frigider, ţinând-o spre el în cauză. Dă din cap şi bate cu degetul pe întrebările frecvente ale lui Whitney, care se află pe tejghea.

"Ce-i asta?"

— Dovadă că prietena mea nu are încredere în mine cu fiul ei? turnam vinul. „N-am idee de ce s-ar simţi aşa.”

Will citeşte de pe foaia de hârtie. Cântecele de leagăn preferate ale lui Owen sunt „Edelweiss” şi „What a Wonderful World”. ” El se uită la mine. "Avansat."

„Sunt convins că medicii i-au făcut lui Whitney un transplant de personalitate când copilul a ieşit din ea.”

Studiază pagina, liniile de pe frunte i se adâncesc. „Parintenia te poate dracu cu adevărat.” Este o declaraţie puternică venită de la cineva care nu este părinte.

„Este frumos”, spune el în timp ce trecem prin camera de soare pe care mama o folosea ca birou. Nu-mi place să intru aici, dar nu am cum să ajung în spate fără să trec prin asta. „Este atât de modern”, spune el în timp ce deschid uşa de sticlă de pe punte.

— Da, spun eu încet. „Această parte a fost reconstruită.”

Privirea lui Will o găseşte pe a mea şi îl văd cum leagă puncte. Nu vreau să mă gândesc la noaptea aceea sau la toate turele suplimentare pe care le-am făcut, ca să pot ajuta la acoperirea costurilor de reparaţie.

Recunoaşterea se răspândeşte în ochii lui Will, dar tot ce spune el este: „Oh”. Îmi înclin capul, făcându-i semn să iasă afară.

Puntea este orientată spre tufiş, aşa că nu există vedere la lac, dar întotdeauna mi-a plăcut cât de privat se simte, cum nu poţi vedea nici una dintre cabanele de oaspeţi. Las uşa deschisă ca să-l auzim pe Owen şi să ne aşezăm pe unul dintre scaune.

„Se pare că te pricepi la o pungă pentru scutece”, spun eu. „Eşti sigur că nu ai un copil acasă?”

Will îngheaţă, ţinându-şi paharul la jumătatea drumului la gură. Se uită în vinul său, apoi lasă încet paharul jos.

„Am o nepoată. Sora mea are o fiică”, spune el după o secundă. Vocea îi este tăiată, de parcă l-ar costa ceva să împărtăşească aceste informaţii.

— A avut-o recent?

"Nu."

Will îşi lasă privirea spre vin, cu maxilarul strâns. Aproape că văd zidul pe care l-a ridicat.

Vreau să-l scutur. Vreau să strig, *Cine eşti şi ce ai ai terminat cu voia mea?* Vreau să-mi ascuţi ghearele şi să rup fiecare cărămidă de pe acel perete. "Preocupat sa elaboreze?"

Will bea ceva, apoi se întâlneşte cu ochii mei. „Sora mea era tânără când a devenit mamă. Am ajutat.”

„Mândru unchi?”

"Ceva de genul."

„Nu ştiu cum mama a făcut totul singură.” Este o idee ulterioară, una pe care nu intenţionam să o vocalizez.

„Mamele singure sunt supraomeneşti”, spune Will. „A ta părea o femeie foarte hotărâtă.”

„Ea a fost o forţă”, spun eu.

Tacem. Will se aşează pe spate în scaun, cu picioarele întinse în faţa lui, privind copacii.

„Este frumos aici”, spune el. „Tot acest loc este superb, dar aici este liniştit.”

„Da, obişnuiam să ieşim mult aici când eram copil”, spun. „Şi coboară la docul familiei”.

„Să te ascunzi de toţi oaspeţii?”

— Aşa ceva, spun eu, uitându-mă în tufiş.

„Trebuie să te gândeşti să vinzi”, spune el.

"Trebuie eu?"

„Nu erai interesat să conduci o staţiune – presupun că vânzarea este pe masă.”

Trag o rafală de aer în plămâni şi o las să iasă încet. "E pe masa."

„Nu este o decizie uşor de luat.”

„Nu, nu este”, sunt de acord. „Se simte imposibil.”

Mă urmăreşte cu atenţie. — Jamie are ceva de-a face cu asta?

Nu mă ating de asta acum. „Bănuiesc că nu prea are rost să am un consultant dacă am de gând să descarc locul, nu?” Spun.

Will îşi înclină capul. „Cât de serios eşti în a-l enumera?”

iau ceva de băut. „Întrebarea de un milion de dolari.”

„Nu vreau să te presez.”

„Minus faptul că trebuie să ştii dacă vreau să lucrez cu tine.”

"Adevărat." Încrucişează o gleznă peste cealaltă. „Dar nu vă întreb în calitate de potenţial consultant, ci în calitate de dvs. . .” El pleacă în derivă.

Ridic sprâncenele, aşteptând să văd cum ar putea el să încheie fraza. Nu există nicio etichetă care să descrie ce este el pentru mine.

„Întreb doar”, termină el. Dar apoi mă fixează cu o privire dură. „Şi cred că sunt surprins că este chiar o întrebare. Că nu ai vinde pur şi simplu.”

— Din cauza planului? spun eu, cu voce răguşită. Au trecut ani de când m-am uitat pe lista pe care Will şi am făcut-o. Dacă închid ochii, încă îmi pot imagina scrisul de mână. PLANUL PE UN AN AL FERIGII. Am cele patru articole de pe el memorate.

— Pentru că nu ai vrut să ajungi aici.

Degetele îmi zvâcnesc din cauza dorinţei de a mă scarpina. „De mult timp, planul meu a fost să deschid o cafenea în oraş.”

„Unul fără pictura murală cu Toronto pe perete, îmi imaginez.” Buzele lui Will tremură. „Prea de bază pentru tine.”

Inauntrule mele fulgereaza de placere. — S-ar putea să te las să pictezi o ferigă pe perete, spun eu. „Unul mic.”

„Numai aşa le fac”, spune el. „Îmi plac foarte mult ferigile mici.”

Merg nemişcat, deşi sub piele sunt complet carbogazoasă. Acel *f* suna cu majuscule. Ne uităm unul la altul un minut întreg. Sau poate sunt cinci secunde. Oricât de lung, este periculos.

„Mai faci picturi murale? Pentru distracţie, vreau să spun.”

— Nu, spune Will încet. Se uită în întuneric. „Nu am mai luat o perie de foarte mult timp.”

„Ce zici de un creion?”

El dă din cap.

— Ar trebui, îi spun. „Este risipitor să nu foloseşti talent ca al tău.”

Ochii lui se îndreaptă spre ai mei şi se agaţă strâns. „Atenţie”, spune el. „A sunat ca un compliment.”

„Nu a fost – am subliniat cum risipeşti un cadou.”

Scoate un bâzâit, jos în gât. Parcă mi s-a zgâriat spatele.

„Oricum”, spun eu, aducându-ne înapoi la subiectul nostru original. „Brookbanks a fost întreaga viaţă a mamei mele – nu este uşor să-mi iau rămas bun de la asta. Habar n-am ce să fac.”

Will îşi lasă paharul jos, urmărindu-mă în continuare şi îşi răsuceşte inelul. Mă uit la mâinile lui, căzând în timp. Aproape că îi simt migălul înfăşurat în al meu. „Dacă chiar nu ştii, aş putea lucra la două scenarii. Unul pentru vânzare, altul dacă decideţi să conduceţi singur acest loc.”

„Sună a mult mai multă muncă.”

„Privirea la ambele opţiuni te poate ajuta să iei o decizie.”

Îmi mişc capul dintr-o parte în alta.

— Nu eşti sigur că vrei să lucrezi cu mine, nu? el intreaba. „Sunt bun în ceea ce fac, dar nu asta e problema, nu?”

Întrebarea lui trage de ceva din interiorul meu pe care nu vreau să-l explorez.

Nu mă pot ține atât de strâns de durerea mea încât să nu pot face ceea ce este mai bine pentru stațiune. Sunt un bun manager, dar nu am revizuit niciodată o afacere. S-ar putea să-mi dau seama cu timpul, dar Brookbanks are nevoie de ajutor ieri. „De fapt”, îi spun lui Will, „m-am gândit că aş vrea să accept ajutorul tău.”

Zâmbetul care preia chipul lui Will ar putea ghida o navă spre casă. Arată cu un deceniu mai tânăr. Arată ca testamentul de care îmi amintesc.

„Întrerupem?” Whitney scoate capul pe uşa din spate.

"Hei!" Sar de pe scaun. "Te-ai intors. Cum a fost?"

— Grozav, spune ea, cu ochii îndreptați spre Will, care se ridică în picioare. „Dar destule despre asta.” Îşi bate încheietura mâinii.

Whitney este foarte excitabilă, iar când este gata să se joace, ochii ei mari devin şi mai mari, iar buzele ei se lovesc de parcă s-ar lupta să se țină. O numesc Faţa ei Evil Villain. Şi chiar acum, poartă chipul ei Evil Villain.

„Văd că ţi-ai întrerupt pauza bărbatului”, spune ea.

Arunc o privire către Will, ale cărui sprâncene sunt cu un centimetru mai înalte faţă de locul în care le-a lăsat ultima dată.

„Există o pauză?”

Înainte să pot confirma, infirma sau implod de mortificare, Cam păşeşte pe punte.

„Owen doarme adânc”, spune el, dar nimeni nu-i acordă atenţie pentru că Whitney îşi întinde mâna, spunând: „Tu trebuie să fii Will. Mă bucur atât de mult să te cunosc.”

Îi strânge palma, clar surprins.

„Te-am căutat pe google mai devreme”, spune Whitney. Trădător.

Ochii lui Will fulgeră la asta şi îmi aruncă o privire înmulţumită, un alt fulger al tânărului Will.

„Doar pentru a vă verifica acreditările”, spune Cam, oferindu-şi mâna. Îi voi mulţumi mai târziu. „Eu sunt Camden, iar acest necazător este soţia mea, Whitney.”

„Îmi pare bine să vă cunosc pe amândoi”, spune Will. „L-am cunoscut şi pe Owen mai devreme. Este un copil frumos.”

„Nu ne-am dat seama că Fern va avea un băiat în această seară”, spune Whitney. „Nu sunt sigur că am lăsat destui bani pentru pizza pentru a hrăni doi oameni.” Face o glumă, dar întrebarea de bază este evidentă: *ce cauţi mai exact aici, Will Baxter?*

Sunt pe cale să explic cum l-a ajutat Will cu Owen, dar el vorbeşte primul. „I-am văzut pe Fern şi Owen făcându-şi rămas bun cu mâna mai devreme şi m-am oprit să-l cunosc pe copil. Trebuie să vorbim şi . . .” Will face semn către vin şi pridvor. „Este o seară atât de frumoasă.”

— Vreţi doi un pahar? Întreb.

Whitney aruncă o privire între noi, cu o expresie de agonie pură pe chipul ei. Ştiu calculul pe care încearcă să-l facă: rămâi şi citeşte despre Will, sau pleacă şi lasă-ne să continuăm orice au întrerupt ei. O alegere chinuitoare.

„Ne-ar plăcea, dar ar trebui să-l ducem pe Owen acasă”, spune ea. Cuvintele ei sunt atât de saturate de dezamăgire, încât sunt comice.

Will rămâne în spate în timp ce îi văd, Whitney purtând copilul adormit în braţe şi Cam trăgând geanta cu scutece şi pătuţul de călătorie.

„Whitney pare distractiv”, spune Will când mă întorc pe punte.

„E o maniacă.”

„Ar trebui să plec şi eu”, spune el. Aproape că îi spun să stea, să mai bea un pahar. „Mulţumesc pentru vin”, spune Will.

„Îţi datorez o sticlă întreagă pentru că m-ai ajutat în seara asta. Nu sunt sigur ce aş fi făcut dacă nu ai fi apărut.”

„Oricand.” Se opreşte şi ochii lui se învârt în jurul feţei mele ca un reflector. „Erai serios mai devreme, nu? Despre noi lucrăm împreună?”

"Am fost." Deşi ideea de a petrece mai mult timp cu Will mă face să mă simt uşor. „Am un agent imobiliar care vine săptămâna viitoare. Ai putea veni la întâlnire?”

„Pot să fac asta”, spune el. „Dar tu şi cu mine ne putem întâlni înainte de atunci? Sunt multe despre care aş vrea să trec. Mâine ar fi grozav, dacă ai putea?”

Suntem de acord să ne întâlnim aici după-amiaza şi îl conduc pe Will până la uşa din faţă, ţinând-o deschisă.

„Noapte bună, Fern”, spune el. "Sper ca dormi bine."

După ce Will pleacă, stau la masa din bucătărie în fața teancului de cutii de pantofi. Mă gândesc la Will și la trecut și la cât de diferit arată lucrurile după atât de mult timp și duc cutiile în camera mea. Arcurile scârțâie când le așez jos.

Există mai mult de o duzină de jurnale, începând de când mama avea opt ani până chiar înainte să mă nasc eu. Le-am citit pe toate în timpul verii când aveam șaptesprezece ani. Dar nu l-am terminat niciodată pe ultimul. Am ajuns până la punctul în care mama a aflat că este însărcinată înainte să o confrunt eu.

Mă opresc să mai respir când îl găsesc, cu coperta din țesătură modelată cu floarea-soarelui vesel, paginile doar pe jumătate pline. Scrisul de mână al mamei este atât de familiar, înclinat spre dreapta, cu *y* , *j* , *g* și *f alungite* . Prima intrare este datată 6 mai 1990. Mama ar fi avut douăzeci și doi de ani – a fost imediat după ce a absolvit Universitatea din Ottawa.

O sută douăzeci și șapte doarme până în Europa! a scris ea în vârf. Multe dintre intrările încep astfel, cu o numărătoare inversă până la marea ei călătorie.

Peter mi-a adus un calendar astăzi și mi-a spus că trebuie să încep să elimin zilele până plec. Sunt acasă doar de o săptămână, dar cred că s-a săturat să mă audă vorbind despre călătorii atât de multe. Așa că acum intru în bucătăria de patiserie în fiecare dimineață și renunț la întâlnire.

Am menționat că muzica pe care o cântă Peter este și mai deprimantă decât mixtape-ul pe care mi l-a trimis prin poștă iarna trecută? Săracul lui personal! Mâine voi introduce o casetă Anne Murray în stereo când nu se uită.

Zâmbesc în sinea mea — Peter are încă acea bandă veche. Răsfoiesc paginile, căutându-i numele. El este aici mult.

În seara asta, după ce mă pregătesc de culcare, mă ghemuiesc cu jurnalul, râzând în hohote de descrierea mamei despre trandafiri și bunicii mei.

Este ultima zi a weekendului prelungit și în sfârșit începe să pară vară. Mulți dintre obișnuiți au ajuns aici ieri. The Roses a adus o cutie întreagă de gin. Au început aproape toți sezonierii (noul salvamar este cel mai drăguț de departe), iar cabinele personalului sunt pline. Vor fi artificii de pe docuri în seara asta. Va trebui să mă uit la tata. În Ziua Victoriei trecute, a băut prea multe martini ale domnului Rose și aproape că și-a pierdut nasul aprinzând o lumânare romană.

Mama scrie despre cât de mult și-a dorit să se implice în afacere într-un „mod semnificativ". Ea face referire la Peter care a vizitat-o de câteva ori la școala din Ottawa de ziua ei. Nu s-a întâmplat nimic între ei, dar acum îmi este clar că au fost în joc sentimente mai profunde.

Pe măsură ce ochii îmi devin grei, pun jurnalul jos și sting lumina. Mintea mea se îndreaptă spre Will, reluând seara noastră împreună, fixându-mă pe zâmbetul care i-a transformat chipul când i-am spus că vreau să lucrez împreună.

Pentru a doua oară în viața mea, Will Baxter mă va ajuta să-mi fac un plan.

— Am o mărturisire de făcut, am spus când am ajuns la capătul aleii.

Will s-a oprit de câteva ori pentru a sublinia graffiti pe care i-a părut *sincer* sau *vii* sau *crud* , dar mai ales am vorbit și am șerpuit. Mi-a povestit despre *Roommates* , benzile desenate ale lui bazate pe „a trăi în mizerie cu alți trei tipi într-un apartament cu două dormitoare” și despre cum picturile murale au început ca un hobby, dar și-a dat seama rapid că există suficientă cerere pentru a ajuta la plata chiriei. În timp ce vorbea, am încercat să nu-mi las ochii să se blocheze pe tatuajul lui sau pe mâini sau pe grosul umărului lui pentru o perioadă indecentă de timp.

„Nu prea am fost atent la artă”, am spus în șoaptă exagerată.

„Am și o mărturisire de făcut.” Părea serios.

S-a aplecat spre urechea mea, iar șocul respirației lui pe gâtul meu mi-a făcut pielea de găină pe brațe. "Mi-e foame."

"Oh. Vrei să pleci?” Am zâmbit pentru a arăta că aceasta nu ar fi o întorsătură dezamăgitoare a evenimentelor.

„De fapt, mă gândeam că am putea mânca înainte de următoarea oprire. Adică, dacă nu ai avut unde să fii altundeva.”

— Restul planurilor mele pentru azi erau să mă plimb, am spus. „Și să stau în apartamentul meu. Deci sunt tot al tău.” M-am mijit la alegerea cuvintelor mele.

Zâmbetul i s-a lărgit. "Perfect." Şi-a scos telefonul din buzunar. „Te superi dacă o sun pe sora mea? Ea şi tatăl meu s-au certat ieri. Cred că ar trebui probabil să mă înregistrez."

"Desigur că nu. Eu doar o sa . . ." Mi-am pus degetul mare peste umăr.

Şi-a fluturat mâna, făcându-mi semn să rămân pe loc, în timp ce îşi ţinea telefonul la ureche.

„Hei, Bells", a spus el, privindu-mă. M-am uitat în jur, ascultându-l pe Will întrebând-o pe sora lui ce mai face, unde era, dacă se întoarce acasă în seara asta. Am putut auzi răspunsul la ultimul: un *nu categoric* .

„I-am spus, crede-mă", a spus Will după câteva secunde, frecându-şi călcâiul mâinii de fruntea lui. „Ne-am băgat în asta după ce ai plecat. Am petrecut noaptea la Matty. Dar tu şi cu mine încă facem micul dejun mâine, nu? întrebă el după un minut.

Odată ce şi-a stabilit un timp şi un loc cu sora lui, Will a râs, apoi mi-a atras atenţia. „Numele ei este Fern."

Mi-am micşorat privirea când şi-a strecurat telefonul înapoi în blugi. — I-ai spus surorii tale despre mine?

„Mm-hmm. Ea a spus să vă spun că turneul Annabel Baxter din Toronto este cu nouăzeci şi opt la sută mai puţin pretenţios.

„Este un fapt?"

"Ar fi."

„Este bine?"

"Ea va fi. Ea încă se răcoreşte. Tatăl meu a ieşit din limite, dar ea chiar a pierdut-o şi totul a escaladat. A fost mai rău decât de obicei. Simt că se întâmplă ceva."

I-am atins braţul. „Ascultă, şcoală de artă. Ştiu că acesta este turul tău, dar acesta este şi oraşul meu. Eu aleg prânzul."

Eram aproape de un local popular cu sandvişuri vietnameze care se deschisese cu câţiva ani în urmă şi eram încântat că Will nu auzise de el. Muzica tare şi aerul condiţionat ne-au fulgerat când am deschis uşa. Trecuse cu mult de goana amiezii, aşa că linia care şerpuia adesea pe stradă avea doar trei oameni adâncime. Am verificat să mă asigur că Will nu era vegetarian (o şansă bună, mi-am gândit) şi că a mâncat carne de porc, apoi l-am trimis să prindă singura masă goală.

Am comandat două tipuri de sandvişuri banh mi cu carne de porc (burtă şi trasă) şi un recipient masiv de carton cu cartofi prăjiţi kimchi, acoperiţi cu maioneză şi ceapă verde şi mai multă carne de porc, precum şi suc de lămâie fantezis.

— E atât de bun, spuse Will, luând prima muşcătură din sandviş.

Am mâncat într-o tăcere lacomă până când Will şi-a pus sifonul jos. „Te-am auzit la telefon mai devreme. Cine este Whitney?"

Am ezitat.

— Vrei să mă prefac că nu am făcut-o? Will şi-a aspirat o strop de maia de pe degetul mare şi am fost momentan redus la tăcere.

"Pot fi?" am spus în timp ce îşi ştergea mâinile cu un şervеţel.

Nu am putut să precizez de ce mă simţeam atât de confortabil în preajma lui Will, dar ştiam că nu era potul. Trebuia să vorbesc cu cineva – mă înecam sub greutatea secretului meu. Dar nici nu am vrut să descarc despre Whitney în mijlocul unui restaurant aglomerat. „Vom continua cu turul?"

Ne-am vărsat pe trotuar, iar Will şi-a pescuit cutia de picături de lămâie din rucsac, ţinându-le pentru mine. De data asta am luat unul.

Ne-am supt bomboanele în timp ce Will ne-a condus prin Chinatown până la următoarea sa destinaţie. El a continuat să se poziţioneze astfel încât să fie pe marginea străzii a trotuarului.

„Nu trebuie să faci asta", i-am spus. "Este ciudat."

„Este bunele maniere", a spus el.

„În 1954." L-am strâns de braţ şi l-am tras astfel încât să fiu lângă bordură.

„Whitney este cea mai bună prietenă a mea", am spus după un timp. „Ea este din clasa a cincea." I-am spus lui Will povestea noastră de origine, cum i-am bătut-o pe Cam în stomac pentru că a răspândit un zvon că Whitney şi-a umplut sutienul. Povestea îl făcea pe Will zâmbind larg – felul în care Cam, care era de două ori mai mare decât mine, s-a dublat în lacrimi, cum Peter a venit să mă ia de la şcoală şi i-a spus directorului adjunct Cam că a primit ceea ce merită şi că nu-mi voi cere scuze.

„Se întâlnesc acum", i-am spus lui Will.

"Nu." Râsul lui mi-a alunecat pe gât ca un sos de ciocolată.

„Din clasa a zecea. S-a dovedit că Cam era îndrăgostită de ea. Oricum, de atunci suntem cei mai buni prieteni. Sunt copil unic, dar Whitney este practic sora mea." Ne-am eschivat în jurul unui raft de tricouri de zece dolari pe trotuar. „Ea a fost aici în vizită la mine pentru câteva zile. Întreaga călătorie a fost cam incomodă."

— Nu i-ai insultat opera de artă, nu?

Am scăpat amuzat, apoi am gâfâit în timp ce un mesager pe bicicletă a trecut pe lângă el, dându-mi o plesnire ghiozdanului meu. Deodată, braţul lui Will s-a întins în jurul mijlocului meu, trăgându-mă de partea lui.

"Te simţi bine?"

M-am uitat în jos la mâna lui strâns pe talia mea şi a scăpat-o imediat, o înroşire răspândindu-se de la gât până la obraji ca grenadina într-un Shirley Temple.

„Presupunând că nu ai numit-o pe Whitney simplă, de ce a fost vizita ei atât de incomodă?" a întrebat el după ce am început să mergem din nou, destul de încet încât oamenii să ne împingă.

„Cred că am vrut să fie ceva ce nu a fost", am spus. „M-am gândit că o pot face să se îndrăgostească de Toronto, dar nu o va face niciodată."

"Conteaza? Nu vei fi curând un om de oraş."

Capul mi sa dat pe spate. „Voi fi întotdeauna un om de oraş. Nu este una sau alta – rural sau urban."

Will ridică mâinile. "Da, ai dreptate. Dar de ce este atât de important pentru tine că lui Whitney îi place aici?

M-am zgâriat pe interiorul încheieturii mâinii. „Cred că m-am gândit că dacă ea ar vedea Toronto așa cum o văd eu, atunci poate că ar înțelege... . .”

Will s-a uitat la mine și apoi la zgârietul meu.

„Este o reacție la stres”, am spus, înclinându-mi degetele. Să-mi rup propria carne era un obicei revoltător, dar Will nu părea supărat.

M-a târât pe partea unei clădiri mari. Aveam sentimentul vag al unor grupuri de oameni care se învârteau în jur, dar mi se concentrase asupra lui Will, care stătea în fața mea, privind și așteptând. — Ce ar înțelege, Fern?

Nu am vrut să-i spun lui Will întreaga poveste oribilă. Dar aș putea să-i spun partea asta. L-am dat afară în grabă. „Nu vreau să mă mut acasă. Nu am spus nimănui, dar nu vreau să lucrez la stațiunea familiei mele. Toată lumea se așteaptă că o voi rula într-o zi, dar nici eu nu vreau să fac asta. Nici măcar nu am vrut să merg la școala de afaceri – a fost ideea mamei mele.”

Will a ascultat în tăcere. Am așteptat ca judecata să-i strice expresia, dar nu a făcut-o, așa că am continuat. „Cred că am simțit că dacă Whitney înțelege de ce îmi place să locuiesc aici, atunci poate că i-aș fi putut spune despre celelalte lucruri. Dar ea urăște Toronto. Ea nu ar înțelege de ce aș vrea să rămân. Am mințit-o oarecum pe ea, pe toată lumea.”

„Nu a fost greu să ții toate astea pentru tine?” Ochii lui Will s-au aruncat în jurul feței mele de parcă ar fi căutat ceva.

Am dat din cap. — Crezi că sunt jalnic, nu?

"Nu." Privirea lui s-a fixat pe a mea și, pentru o secundă, am crezut că el ar putea spune altceva. Pentru o secundă, m-am gândit că s-ar putea să mă sărute. Dar apoi s-a uitat în jur și a anunțat: „Suntem aici”.

„Acum? Într-adevăr?" am întrebat, uitându-mă la clădirea lângă care am stat – Galeria de Artă din Ontario. M-am simțit mai ușor după ce i-am mărturisit lui Will. „Este puțin...”

— Nu spune asta, îl întrerupse el. „Pot auzi ce se întâmplă în capul tău chiar acum. Ești transparent ca o fereastră.”

Am ridicat vocea. „Este un pic *de bază* , nu crezi?”

Râsul lui era strălucitor și vesel și izbucni ca un balon pe un ac. O coardă perfectă a fredonat prin mine.

„Este unul dintre locurile mele preferate din întreg orașul. A fost renovat acum cativa ani. Frank Gehry a făcut designul – este o capodopera arhitecturală în interior și în exterior.” Will își mișcă mâinile prin aer în timp ce vorbea, făcând semn către fațada curbată de sticlă care se înălța deasupra străzii și se întindea pe lungimea blocului. „Și apoi mai este arta, desigur.”

"Desigur." Mi-am strâns buzele ca să râd în spatele lor.

"Acum ce?"

„Mă gândeam că ar trebui să văd dacă sora ta e liberă. Poate încă mai pot intra în turneul ei."

"Haide. Există o expoziție despre care sunt destul de sigur că o să-ți placă."

"Într-adevăr?" Majoritatea cursurilor mele erau necesare pentru specializarea mea: drept comercial, calcul, teoria jocurilor – și am luat cât mai multe opțiuni de muzică posibil – muzică și film, chitară globală, o istorie a muzicii în orașe. Nu-mi puteam imagina ce artă ar crede Will că mi-ar plăcea — nu știam ce artă *credeam* că mi-aș dori. Dar apoi am zărit un afiș mare atârnat pe fereastră.

„Patti Smith?" M-am uitat la Will, confuză.

„Există o vitrină a fotografiilor ei. M-am gândit că s-ar putea să-ți placă asta."

„Sunt extrem de interesat de asta."

Will ne-a plătit biletele și am mers direct la spectacolul lui Patti. Mă așteptam la imagini mai mari decât viața de mizerie și murdărie. Mă așteptam la punk. Dar expoziția era atât de modestă, de austeră. Pereții erau văruiți în alb, iar fotografiile erau mici polaroide alb-negru cu obiecte neînsuflețite. Un heruvim de piatră, mormântul lui Walt Whitman, un dormitor al închisorii papei, o furculiță și o lingură. O mână de obiecte personale ale lui Patti erau expuse sub sticlă.

„Nu este foarte rock and roll, nu-i așa?" I-am șoptit lui Will după ce ne-am reușit.

"Nu știu. Moartea este o temă recurentă în munca ei", a spus Will, făcând semn spre fotografia unei flori ofilite. "Ce? Faci o mutră ciudată."

— Nimic, am șuierat eu. „ *Moartea este o temă recurentă.* Continua." Mi-a plăcut discursul artistic al lui Will.

„După cum spuneam, se întâmplă multe morți. Moartea e destul de rock and roll."

M-am aplecat mai aproape de el. „Sunt un nenorocit dacă spun că prefer muzica ei?"

Will a chicotit, iar sunetul mi-a urcat sira spinarii. Un bărbat cu un rucsac legat în jurul taliei și o cameră DSLR atârnată peste gât ne-a privit cu privirea.

„Nu este foarte rock and roll", mi-a spus Will la ureche.

„Nu sunt de acord", am spus, arătând către picioarele bărbatului. Purta șosete cu frunze de canabis. „Dar aceasta este o expoziție Patti Smith. Este o prostie că nu putem râde sau vorbi la un volum normal."

— Putem, spuse Will cu vocea lui obișnuită, iar bărbatul se încruntă din nou. „Dar ar trebui să mergem mai departe?"

"Sigur. Ai fost aici de multe ori, nu? Ai o piesă preferată?"

„Nu am o piesă preferată", a spus el. „Dar am o parte preferată."

Will m-a condus la un atrium masiv din sticlă și lemn care se întindea pe toată lungimea clădirii. Pe o parte erau ferestre din podea până în tavan, cu vedere spre oraș. Se numea Galleria Italia și erau grinzi curbate gigantice care făceau să pară că ne aflăm în coca răsturnată a unei nave, cu excepția faptului că era atât de multă lumină. Sculpturi masive de trunchi de copac au crescut în toată sala și, pe măsură ce ne-am străbătut, am decis că nu era ca și cum aș fi într-o navă cu susul în jos.

„E ca şi cum ai fi în pădure”, i-am spus lui Will. Chiar dacă era în mod clar Toronto de cealaltă parte a ferestrelor, mi-a amintit de acasă. Era ambele — oraş şi tufiş. „Aceasta este partea ta preferată?”

„Da. Îmi place cum spaţiul este atât de copleşitor, încât te face să te simţi nesemnificativ şi viu în acelaşi timp. Practic, te obligă să respiri adânc. Este acelaşi fel în care mă simt când mă uit la munţii din vest.”

Am crezut că este cel mai frumos lucru pe care l-am auzit vreodată. "Serios?"

"Da, ce? De ce?" Şi-a frecat partea din spate a gâtului în curs de coacere.

Am clătinat din cap. "Nimic."

După ce am părăsit Galleria, ne-am găsit drumul către colecţia permanentă de artă canadiană.

— Uite fata ta, am spus, arătând spre o expoziţie de picturi Emily Carr. Will s-a uitat la mine, impresionat.

„Hei, poate că nu am fost la şcoala de artă, dar pot vedea o Emily Carr.” Ne-am îndreptat spre unul dintr-un singur vesnic masiv masiv. „Cineva mi-a spus odată că Emily Carr a pictat o mulţime de copaci singuratici”, am spus.

„Un absolvent de şcoală de artă prost, pun pariu.”

Am recunoscut vag o mână de piese din zona Grupului celor Şapte. Au fost unele dintre cele mai celebre picturi ale sălbăticiei naţiunii, toate realizate de o trupă de şapte bărbaţi. Erau lacuri de la perete la perete, zăpadă şi munţi şi atât de mulţi copaci. Dar alţii s-au simţit familiari pentru că arătau ca acasă.

— Cred că Emily nu avea voie să intre în grup, am spus.

„Oh, cu siguranţă nu”, a răspuns Will. „Ea picta în acelaşi timp. Lawren Harris i-a spus chiar că este unul dintre ei.” Făcu un semn către unul dintre vârfurile îngheţate ale lui Harris. „Dar ea nu era, într-adevăr. Nu erau femei.”

Am tăcut în timp ce ne plimbam. Era o pânză cu un lac într-una dintre ultimele zile ale iernii — cerul cenuşiu, copacii goi, zăpada se topea în pete maro. Am simţit mirosul acelor de pin ude, promisiunea pământului noroios şi mugurii de primăvară care se formau pe ramuri. Am clipit la lumini, cu gâtul strâns.

Simţeam cum ochii lui Will se leagănă spre mine. M-a urmărit aşa de îndată ce am păşit în AGO. Mi-a amintit cum am fost cu Whitney în timpul vizitei ei. El verifica să vadă ce credeam.

Am ajuns la un Tom Thomson — un lac întunecat ca o furtună în fundal, un ţărm stâncos şi puieţi în frunte. Privindu-l era ca şi cum ai sta pe maluri lângă docul familiei. Copacii erau goi şi în acest tablou, dar nu era iarnă. Sfârşitul toamnei sau începutul primăverii – sezonul de umăr, când staţiunea nu era ocupată. Când mama şi cu mine ne duceam la apă dimineaţa şi îşi bea cafeaua încet. Când a venit acasă mai devreme seara. Când viaţa nu părea să se învârte în întregime în jurul lui Brookbanks şi al oaspeţilor săi.

Înţepătura a început în nasul meu. M-am uitat din nou la lumini, dar a scăpat o lacrimă, apoi alta.

Will a stat lângă mine. "Te simţi bine?"

Am dat din cap. Mi-a luat ceva timp să vorbesc. — E frumos acolo sus, știi?

"As vrea sa stiu."

„Mi-e dor uneori.” Și mie mi-a fost dor de mama. Atâta. Cu cât eram mai în vârstă, cu atât părea că îmi era mai dor de ea.

„Păreți surprins.”

"Presupun că sunt." M-am uitat la el atunci și s-a întors de la tablou. "Îmi pare rău. Uneori oala mă face. . . delicat, fraged."

„Tender e în regulă.”

Am respirat tremurat. "Nu sunt sigur de asta."

— Știai, spuse Will după o clipă, că Tom Thomson nu făcea de fapt parte din Grupul celor Șapte? A murit în Parcul Algonquin chiar înainte de a fi fondat. Unii spun că a fost ucis. Foarte misterios.”

am adulmecat. „Cred că știam asta, da.”

Will se aplecă mai aproape. „Știați că copacii sunt o temă recurentă în opera lui Thomson?”

Am scos un râs.

„Am învățat asta la școala de artă”, a spus el.

Mi-am ridicat privirea spre el, ștergându-mi obrajii. "Oh, îmi pare rău. Ai spus că ai fost la școala de artă?”

El a zambit. — Da, cred că s-ar putea să fi menționat asta mai devreme?

— Emily Carr, nu-i așa?

— Emily Carr, spuse el. „Hai, hai să plecăm de aici. Cred că știu de ce ai nevoie.”

2 iunie 1990

Mi-am petrecut dimineața în bucătăria de patiserie cu Peter, umplând profiterole și povestindu-i despre îmbunătățirile pe care o să le fac dacă mama și tata mă lasă să preiau funcția de director general. Mi-a fost teamă că lucrurile vor fi altfel când m-am întors vara asta, că Peter nu va mai avea timp de mine acum că e șef de patisier. Presupun că mereu mi-am făcut griji că se va sătura de mine. Dar el este același vechi Peter. Numai în această vară experimentează cu aperitive cu aluat și ajunge să controleze ce muzică se cântă în bucătărie. Dacă n-aș mai auzi Sonic Youth în viața mea, aș fi perfect fericit. Îi crește și barba, ceea ce îl face să pară și mai frumos, nu că îi pasă de genul ăsta de lucruri. Și nici că nu-mi mai pasă. Am depășit îndrăgostirea mea pentru Peter cu ani în urmă — el nu se va gândi niciodată la mine așa.

Nu-i place de Eric, dar lui Peter nu-i plac niciodată salvamarii. El spune că tot soarele trebuie să-i fi prăjit celulele creierului. Este în regulă. Peter nu ar fi Peter dacă ar fi de acord cu băieții cu care mă întâlnesc. Oricum, știu că deșteptul lui Eric – gradele de inginerie nu sunt o simplă simplă. Și ar trebui să-l vezi în costum de baie.

Alunec caiacul de pe marginea docului familiei în apă, apoi mă uşuresc în barcă, aşa cum fac în fiecare dimineaţă, înainte de a merge la cabană. Este un caiac cu apă plată, fără fustă sau top care îmi acoperă picioarele şi, în timp ce mă îndrept spre sud, mă uit în jos la tibiele mele aurii. Eram adolescent ultima dată când au fost atât de bronzaţi.

Astăzi este gri şi lacul aproape gol. Când trec pe lângă cabana Pringle, îmi ridic vâsla în aer pentru a face semn mamei lui Jamie, care este pe punte. Există un mic excavator care lucrează pe panta lotului următor, tulburând liniştea, curăţând stâncile pentru a face loc casei de vis a lui Jamie. Obişnuia să-şi imagineze asta când ne întâlnim – noi doi locuim acolo împreună, lucrând la staţiune. Smoke Lake a fost întotdeauna locul lui fericit.

Vara asta pare să fie şi a mea. Vâslele mele de după cafea au devenit un ritual. În unele zile, inspectez o bucată de mlaştină în care un stârc albastru şi-a făcut cuibul într-un copac. Întotdeauna caut elan – au mai fost zărit aici – dar eu nu vezi niciodata. În alte zile stau aproape de ţărm, cotrofând căsuţele şi salutând pe oricine deja treaz pe doc. Aceste mici călătorii îmi oferă o pauză de la tot ce se întâmplă la Brookbanks, o pauză de la Will, deşi nu reuşesc niciodată să-l scot complet din cap.

A trecut o săptămână de când am convenit să facem echipă şi am căzut şi într-un ritm. Zilele noastre sunt împărţite în două. Dimineaţa, sunt la cabană în timp ce Will lucrează în cabina lui. De la miezul după-amiezii, suntem împreună la casă. Îmi dau seama când a avut videoconferinţe, pentru că apare în cămăşi rochie albe şi zilele în care programul lui este

mai lejer, pentru că e acasă de îndată ce mă vede mergând pe potecă. Astăzi este diferit. Astăzi arătăm un agent imobiliar în jurul proprietății.

Îl găsesc pe Will în hol și mă uit pentru o clipă de la distanță, uluit de cât de familiară a devenit vederea lui. El inspectează un șir de fotografii care surprind trei generații de Brookbanks, precum și deceniile dinaintea timpului nostru.

Există unul dintre Clark Gable în timpul unui sejur faimos în anii patruzeci și un clasic al bunicilor mei când au cumpărat locul. Rochia bunicii Izzy este vopsită în cravată, iar bunicul Gerry poartă o vestă cu franjuri și o barbă epică. N-ai ști niciodată că a venit din bani, deși cum altfel ar cumpăra doi visători de douăzeci și ceva de ani o stațiune întinsă, chiar dacă oarecum degradată? Pentru ei a fost întotdeauna o ciudă.

Mai sunt și alții. Mama mea ca un copil mic cu părul ață, jucându-se într-o găleată galvanizată cu apă lângă mal. Mama și cu mine în rochii de tartan asortate în fața unui gigantic pin scotch acoperit cu beteală din hol.

Fotografia la care se uită Will este de la dansul de la sfârșitul verii. Am aproximativ cinci ani și port o rochie albă cu volane, cu o fundă de satin albastru pal în jurul taliei. O țin de mână pe mama și mă uit la ea cu o expresie adorabilă, iar ea poartă o rochie de cocktail în aceeași nuanță de albastru ca fundul meu. Suntem în mijlocul ringului de dans al sălii de mese; fotograful ne-a surprins într-un fel de vals prostesc. Îmi plăcea să dansez cu ea, cum însemna să-i am atenția totală. Era un lucru rar, chiar și la acea vârstă fragedă.

„Ar trebui să fiu jignit că agentul imobiliar primește tratamentul pentru costum?" Spun. Will este întotdeauna bărbierit și bine îmbrăcat, dar o jachetă și o cravată rareori își fac apariția.

Se uită în jos la ținuta lui. „Este prea mult? Salopetele mele erau la spălat."

Lucrul alături de Will presupune să nu mă gândesc la trecut. Nu au mai existat referințe *de bază* , nici discuții despre ferigi mici sau *mari* . Nu vorbim despre ziua aceea. Am crezut că avem un acord nespus.

Atinge fotografia cu mama și cu mine. „Ai fost un copil excepțional de drăguț."

Nu am timp să răspund pentru că încep să bată clopotele de pe telefonul lui. Recunosc deja tonul de apel – oricine îi aparține a sunat de mai multe ori când am fost împreună.

„Trebuie să iau asta", spune Will. "Scuzați-mă."

Vorbește cu partenerul său de afaceri în fața mea – și colegii – dar preia întotdeauna aceste apeluri în altă parte. Dacă suntem pe puntea din spate, va păși înăuntru. Dacă suntem în bucătărie, el va merge pe veranda din față. Acum iese pe ușile principale pentru a vorbi cu oricine se află la celălalt capăt.

Nu sunt doar apeluri. La treizeci și doi de ani, Will Baxter este o persoană foarte privată, iar eu sunt un agent sub acoperire. Colectez toate informațiile pe care le pot, aruncând priviri ascunse în timp ce scrie și înregistrând totul în jurnalul meu de spionaj mental. Deși dacă acesta ar fi un joc de Mystery Guest, nu aș avea multe de raportat. Nu numai noi nu discutam *acea* zi, dar cu greu vorbim despre altceva in afara de statiune. Știu că deține o casă în Midtown, aproape de biroul lui. Știu că are abonament la sală și că își întâlnește

antrenorul la ora prânzului. Știu că biroul lui are duș. După ce îmi spune asta, mi-l imaginez transpirat și strălucitor, apoi plin de săpun și strălucitor, și îmi dau o prelegere severă.

Apoi mai sunt lucrurile pe care le-am învățat doar fiind în preajma lui. Băutura sa preferată pentru ziua de muncă este apa spumoasă cu două felii de lămâie. Se lăutărește cu inelul său când este pierdut în gânduri. Are un ton deosebit al vocii pentru apelurile de afaceri, care este plăcut și, de asemenea, foarte . . . firmă. Când o aud, mă face să simt lucruri pe care nu ar trebui să-l fac și îmi dau mai multe discuții.

Nimic din ele nu este suficient. Will este o cutie fără cheie și, cu cât petrec mai mult timp cu el, cu atât vreau să-l deschid. Uneori văd o licărire a vechiului Will, dar el dispare la fel de repede cum a venit. Sunt disperat să-i aud râsul.

Am lucruri mai importante la care să mă gândesc, dar când stau întins treaz la două dimineața, fac ateliere de zippy one-liners până la perfecțiunea laterală. Mă întreb ce s-a întâmplat să-l facă pe Will atât de rezervat și de ce a renunțat la arta sa și cu cine vorbește când clopotele îi bat telefonul. Uneori mă uit pe fereastră în miezul nopții și constat că lumina lui este aproape întotdeauna aprinsă. Dar nu-l întreb de ce nu doarme și nici nu menționează asta.

Will se întoarce în hol, trecându-și o mână pe cravată. Este o altă poveste pe care am înțeles. E stresat.

"Totul este bine?" întreb eu, observând sub guler un semn de fard de obraz.

El mormăie. "Amenda."

"Am înțeles." Pot primi un indiciu.

Linia dură a gurii lui Will se înmoaie și arată ca și cum ar fi am să spun altceva, dar observ o femeie într-un costum roșu cu fustă, trecând cu pași mari prin hol. O recunosc pe Mira Khan după fotografia ei în cap, semnele DE VÂNZARE și actualizările prolifice de pe Instagram.

O iau pe Mira prin stațiune, Will însoțindu-ne mai ales în tăcere. Există ceva la ea care îmi amintește de mama. Poate fi viteza cu care merge ea sau felul în care simt că mă evaluează din spatele ochelarilor de soare, sau poate că nu mă pot opri să o văd pe mama peste tot. S-a agravat de când am început să-i citesc jurnalul. Oricare ar fi, sunt nerăbdător să-i impresionez Mira cât de capabil sunt. Îi spun despre cum văd eu modificarea decorului și adăugarea de noi facilități.

„Unul dintre lucrurile despre care Will și cu mine am vorbit este cum să generăm venituri din părți ale proprietății care nu sunt monetizate în prezent", spun când ajungem la bibliotecă.

Mama a înlocuit mobilierul colonial când bunicii mei s-au mutat în vest, iar acum fotoliile din piele cafeniu sunt aranjate în grupuri de câte două, dând impresia că se află într-o cabană de schi, mai degrabă decât într-un studiu victorian. Există un șemineu din piatră, încadrat de ferestre înalte care au vedere la lac. Pereții sunt căptușiți cu rafturi din lemn de culoare închisă, groase și cu margini crude, care sunt pline cu cărți, dintre care unele erau aici când au preluat bunicii mei. Altele pe care mama le-a adunat de-a lungul anilor. Unele au fost lăsate în urmă de oaspeți. Odată, mama a spionat o copie a *Kama Sutra*

ascunsă între *Summer Sisters* şi *The Stone Angel* şi a fost îngrozită de cât de mult ar fi fost acolo. Peter s-a părut amuzant şi i-a spus să pună broşura pe un raft înalt. „Dă-le oaspeţilor nişte bani pentru banii lor, Maggie." Mama l-a lovit în piept cu cartea, dar am găsit-o pe noptiera ei câteva luni mai târziu şi am citit-o scoarţă la scoarţă în timp ce ea lucra.

Îi spun Mira despre ideea mea de a adăuga un espresso şi un masă comună, astfel încât oamenii să poată lucra la laptopurile lor. „Am aduce mai mulţi oameni aici şi am adăuga valoare."

Aştept să răspundă cu entuziasm, dar îmi oferă doar un zâmbet politicos.

Îmi ţin gândurile pentru mine pentru tot restul demersului.

Te simţi bine? Will îmi vorbeşte în timp ce o escortăm pe Mira până la Mercedesul ei.

Dau din cap, dar mă simt dezumflat.

„Este o proprietate frumoasă, Fern", spune Mira. „Complet adorabil. Va trebui să fac cercetări suplimentare pentru a găsi un preţ de listă sugerat. Ne uităm la şapte cifre, cel puţin, pentru o operaţiune de această dimensiune cu o cantitate atât de substanţială de imagini pe malul apei." Ea ne dă o estimare, iar eu reuşesc să nu icnesc.

Îi arunc o privire lui Will, dar el nu pare nedumerit.

„Îţi voi trimite un e-mail în câteva zile cu ceea ce mă gândesc. Evident, staţiunile şi hotelurile de genul acesta au un număr limitat de potenţiali cumpărători - există lanţuri de lux şi poate o mână de independenţi. Dezvoltatorii sunt şi ei o posibilitate puternică."

„Dezvoltatori?" Repet.

„Da", spune Mira. „Eşti puţin departe de oraş, dar cabanele şi cabana ar putea fi distruse pentru o dezvoltare în condominiu. Case de oraş, apartamente mici, aşa ceva, dacă zonarea nu este o problemă. Ar putea fi destul de adorabil."

"Nu." Nici măcar nu mă gândesc înainte să spun. A vinde staţiunea este un lucru. Aplatizarea ei este alta. „Fără dezvoltatori."

Mira se încruntă, îşi strânge buzele şi dă din cap. „Înţeles." Ea îşi ridică bărbia pentru a se adresa lui Will, ceea ce este enervant – l-am prezentat ca consultant, dar eu sunt potenţialul client. „Sunt sigur că nu trebuie să vă spun cât de important este să păstrăm preţul cât mai rezonabil posibil, astfel încât să putem rămâne competitivi."

— Desigur, spune Will.

Mira scoate un sunet dubios *mmmkay* . „Ei bine, să ne asigurăm că toată lumea este conştientă de asta, da?"

Este clar că eu sunt toată lumea şi că îmi lipseşte ceva.

De îndată ce maşina ei iese din lot, Will spune: „Te voi completa când vom fi într-un loc privat".

Deschid gura să protestez, dar Will mă întrerupe. „Crede-mă, aceasta nu este o conversaţie pe care vrei să o asculte cineva."

Pentru a-i sublinia punctul de vedere, o femeie în alb de tenis ne întrerupe, întrebând unde sunt terenurile.

„Casa?" Îl întreb pe Will după ce am îndreptat-o în direcţia bună.

„De fapt", spune el, „am o idee mai bună".

Cobor dealul până la apă. Will avea de dat câteva telefoane după întâlnirea noastră cu Mira, dar acum iată-l, stând lângă coliba de amenajare, în costum de baie şi tricou, cu câte o vâslă în fiecare mână. Stomacul mi se scufundă de îndată ce îl văd, ceea ce este amuzant pentru că îmi stă la glezne de când mi-a cerut să mă întâlnesc cu el la docuri. Nu a dat un motiv, dar m-am schimbat în costum de baie şi pantaloni scurţi. Am avut un sentiment.

„Mă întrebam dacă oferta rămâne valabilă", spune Will în timp ce mă îndrept spre el. E deja o canoe în apă.

Nu ştiu dacă să râd sau să-l împing în lac. Mai întâi comentează salopetele şi acum asta.

"Ce crezi?" el spune.

„Cred că ai întârziat nouă ani la lecţie."

„Ştiu", spune el, tresărind. "Îmi pare rău." Dă din cap spre canoe. „Speram că oricum mă vei învăţa. Ai spus că te vei asigura că nu mă fac de ruşine."

— Îţi aminteşti asta?

Ochii lui Will îmi cercetează faţa. Aici, espresso-ul maro seamănă mai mult cu un pahar de Cola ţinut la lumină. "Imi aduc aminte totul." O spune încet, ţinându-mi privirea, iar stomacul meu se scufundă în apă.

Iau vâsla scurtă, dorind ca mâinile mele să rămână neclintite. "Amenda." Îmi îndrept umerii. „Urcă-te în barcă."

Este înnorat şi, pentru o după-amiază de iulie, aproape că nu este nimeni pe apă. Îmi plac zilele mohorâte tocmai din acest motiv. Vâslim o vreme, fără să vorbim, pur şi simplu alunecând pe apă, pe lângă căsuţele care împrăştie malurile — cabane clasice din lemn cu rame de ferestre vopsite în roşu, case de vară ostentative cu căsuţe supradimensionate pentru bărci. Will stă în faţă şi mă uit cum se mişcă muşchii pe spatele lui. Pierd minutele uitându-mă la vesnic verde tatuat pe braţul lui.

Este suprarealist să fiu aici cu el, un moment la care m-am gândit un an întreg după ce ne-am cunoscut. În timp ce mergeam la serviciu, în timp ce pregăteam lattei, înainte de a merge la culcare, mi-aş imagina că îi fac lui Will Baxter cel mai grozav tur al Smoke Lake din lume.

„Deci", spune Will, privind peste umăr, „cum arăt?" Îmi arată un zâmbet Old Will şi dintr-o dată sunt confuz în legătură cu ceea ce se întâmplă. El este diferit astăzi.

„Prea înalt pentru o canoe", îi spun.

Arăt o panglică nisipoasă de coroană şi tragem barca în sus pe ţărm. Ne aşezăm pe mica fâşie de plajă, cu degetele în apă, aşa cum credeam că am fi făcut-o acum nouă ani.

„Nu am intrat încă în detalii despre ce ar putea implica o vânzare şi, în acest moment, totul este speculativ", spune Will, trăgându-mă înapoi la prezent. „Dar, în esenţă, există un număr limitat de cumpărători pentru o operaţiune atât de mare. Şi, deşi afacerea nu este atât de puternică pe cât ne-am dori, preţul numai pentru proprietate şi clădiri va fi mare."

„Mira a spus că ar trebui să rămân competitivă.”

"Dreapta. Pentru a face acest lucru, multe companii aflate în situaţii similare s-ar asigura că desfăşoară activităţi cât mai slabe posibil.” El face o pauză. „De obicei implică realizarea unui audit al întregului personal şi . . . concedierea oamenilor.”

Stomacul mi se frământă. "Câţi?" şoptesc după un minut.

„Nu sunt sigur”, spune Will. „Ar putea fi câteva roluri ici şi colo, sau ar putea dori să ne uităm la o reducere mai substanţială. Îmi pot da seama cu mai mult timp.”

Will îmi studiază chipul. „Vom primi părerea unui alt agent, dar iată chestia: dacă te hotărăşti să vinzi, o poţi face fără a schimba atât de mult un bec, dar niciun cumpărător nu va intra fără a face modificări, semnificative, probabil inclusiv tăieturi. Lanţurile vor face lucrurile în felul lor. Vor standardiza totul, vor aduce propriii lor oameni pentru a ocupa unele dintre funcţiile de conducere.”

Mă gândesc la Jamie şi la cât de încântat este de şampoanele şi săpunurile noastre făcute local, şi la comentariul pe care Peter l-a făcut recent despre cât de puţine hoteluri mai angajează brutari la faţa locului. Totul vine prefabricat şi congelat.

„Nu vreau să te alarmez, dar nici nu vreau să-l învelesc”, spune Will.

Mă uit peste apă, încercând să-mi potolesc greaţa.

Mama va avea inima frântă. Gândul vine şi pleacă într-o secundă scurtă şi dureroasă şi trebuie să închid ochii.

"Ferigă?"

„Am început să citesc jurnalul mamei mele, cel din vara dinainte de a mă naşte.” Vocea îmi tremură şi mă opresc. Nu ştiu de ce îi spun asta. Braţul lui Will vine în jurul umărului meu. Nu este altceva decât o îmbrăţişare reconfortantă, dar să fiu atins de el este o astfel de uşurare, ca şi cum aş deschide o supapă de presiune în inima mea. Miroase atât de bine şi este nevoie de fiecare părticică de reţinere pe care o am pentru a nu-mi sprijini capul pe umărul lui şi a mă încolăci în el.

„Ea a ştiut întotdeauna”, spun eu când pot vorbi cu fermitate. „Întotdeauna a ştiut că vrea să conducă staţiunea. Vânzarea ar fi ucis-o.”

„Pot să fac o observaţie?” întreabă Will după un minut.

"Sigur." Mă răsucesc ca să mă pot uita la el. Braţul îi cade şi mâna se odihneşte pe nisipul dintre noi.

„Te aprinzi când vorbeşti despre staţiune şi despre posibilităţile de viitor. Eşti pasionat de acest loc şi ideile tale sunt solide. Şi, sper că nu te superi, dar am participat la una dintre întâlnirile cu personalul tău.”

"Tu ce?"

După ce Jamie mi-a spus că prezenţa mea „înspăieşte oamenii”, am ţinut două întâlniri pentru a mă prezenta corect, am aplaudat pe toţi pentru că ţin lucrurile împreună după moartea mamei şi am răspuns la întrebări – la multe dintre ele nu am putut răspunde, inclusiv dacă sau nu. Vindeam afacerea. Am vrut să vomit tot timpul. Mamei îi plăcea să fie în centrul atenţiei, dar încă sunt inconfortabil când ochii sunt aţintiţi asupra mea. Sunt îngrozită că oamenii vor putea spune că fac jumătate din asta pe măsură ce merg.

„Am vrut să te văd în acțiune.” Se aplecă spre mine. „Ai fost minunat. Încrezător, cât se poate de transparent, puternic, dar empatic. Este greu să intri în fața unui grup mare și să le spui că nu ai toate răspunsurile — mulți lideri nu vor face asta.”

Sunt surprins de laudele lui. Eram sigur că toată lumea îmi putea vedea mâinile tremurând, aud clătinarea vocii mele. Le simțeam scepticismul. Bucătarul executiv s-a uitat la mine tot timpul, cu brațele încrucișate în fața pieptului. „Nu cred că i-am cucerit.”

„Ai fi fost cucerit dacă ai fi fost în locul lor? Ai crescut în stațiune, dar pentru cei mai mulți dintre ei ai venit de nicăieri.”

„Pur și simplu nu m-am imaginat niciodată aici”, murmur eu. Chiar și pentru urechile mele, argumentul începe să sune subțire, un favorit cămașă purtată până când este urâtă — confortabilă, dar probabil gata pentru gunoi. „De fapt, încep să mă bucur să mă întorc. Părți din ea se simt corecte.” E înfricoșător să recunoști, dar este adevărat. În afara întâlnirilor de personal, îmi place cel mai mult munca. Îmi place să fiu lângă Whitney. Cu greu imi este dor de oras. „Șocant, nu?”

Având în vedere tot ce știe Will despre mine, mă aștept să fie de acord. „Nu aș spune asta. Uneori planurile se schimbă.”

Declarația se simte încărcată. Ne uităm la o barcă care trece, un bărbat aruncând un fir de pescuit de la capăt. După un moment, Will adaugă: „Nu suntem aceiași oameni pe care îi eram la douăzeci și doi de ani. Este în regulă să vrei lucruri diferite.”

Mă uit în jos la degetele noastre, la câțiva centimetri unul de celălalt pe nisip, îngrijorat că vreau unele dintre aceleași lucruri pe care le-am făcut atunci.

„Așa că spune-mi despre această pauză de bărbat al tău”, spune Will, iar privirea mea se ridică spre a lui. Se pare că gândurile mele sunt transmise pe o frecvență pe care numai Will o poate auzi.

„Nu sunt multe de spus”, spun eu cu prudență. Viețile amoroase sunt ferm în categoria lucrurilor despre care nu vorbim. „Despărțire proastă, jurământ de celibat și cetera.”

— Jurământul de celibat, nu? Cum merge asta?”

„Am rezistat cinci luni.” Nu primesc râsul de care îmi doresc. În schimb, Will rămâne nemișcat.

„Deci vezi pe cineva. Jamie?”

Îmi înfig degetele de la picioare în nisip și îmi apăs bărbia de genunchi. „El și cu mine ne-am despărțit cu mult, mult timp în urmă.”

„E încă îndrăgostit de tine.”

Ochii mei se îndreaptă spre cei ai lui Will. "Nu, el nu este."

"Aveți încredere în mine. Am văzut cum se uită la tine.”

"Aveți încredere în mine. Gresesti. Jamie iubește stațiunea, spun eu, încercând să mă conving la fel de mult ca și Will. „Oricum, pauza are mai mult de-a face cu luarea unei pauze din relații.”

„Ah”, spune el. „Câtă pauză ai făcut?”

„Aproximativ doi ani.”

„Doi ani”, repetă el. „A fost grav – relația dinaintea pauzei?”

îmi mestec obrazul. Trebuie să mă gândesc la asta. Philippe şi cu mine am făcut schimb *de te iubesc* . S-au cunoscut familiile unul altuia. M-am gândit că moşul lui este al meu – încă am grijă de Mocha când Philippe e plecat din oraş. Dar niciodată nu ne-am imaginat ca un cuplu pentru totdeauna.

„Am fost împreună un an şi jumătate şi am lucrat împreună mult timp înainte de asta."

„De ce despărţirea?"

Am dat o respiraţie.

Nu credeam că am un tip, deşi Whitney susţine că am două: Persoana care este perfect în regulă, dar nici măcar aproape perfectă pentru mine (aproape toţi cu care m-am întâlnit). Şi ticăloşii (Philippe).

Nu am fost niciodată pregătit pentru împărţirea cheilor şi consolidarea mobilierului, dar abia după Philippe am început să mă gândesc că Whitney ar putea avea dreptate, că poate o parte din mine a ales oamenii nepotriviţi intenţionat. Bănuiesc că nu e nimic ca să-ţi vezi iubitul cu pantalonii în jurul gleznelor în spatele unei alte femei pentru a te face să te îndoieşti de alegerile tale.

„Îmi pare rău", spune Will. „Nu am vrut să mă bag."

"Nu?" întreb eu râzând puţin. Este atât de ciudat să-i vorbesc din nou aşa, dar îmi doresc să împărtăşesc. Aşa a fost întotdeauna cu Will. "E în regulă. Bănuiesc că este puţin jenant. El a trisat. I-am găsit împreună. Ne-am despartit."

„De ce ar fi asta jenant?" întreabă Will, cu vocea destul de rece încât să mă uit la el. Se uită la lac, cu maxilarul strâns.

dau din umeri. Nu vreau să-i spun ce bătaie la mândria mea Infidelitatea lui Philippe a fost. Mă îndrept spre o schimbare de subiect. „Deci care este povestea ta?"

Fruntea lui Will se încreţeşte.

„Nu este chiar aşa cum te-ai imaginat." Mă gândesc la ce am scris despre planul lui.

„Nu, nu este", este de acord el. Bănuiesc că asta va fi tot ce va spune despre subiect, dar adaugă: „Nu este o poveste scurtă".

„Am timp."

Se aplecă înainte, răsucindu-şi inelul.

„Faci asta mult", spun eu.

Will mă evaluează cu coada ochiului.

"Cine ti-a dat asta?"

„Bunica mea", spune el după o clipă. „A fost al bunicului meu."

„Ai fost aproape."

„Cu bunica mea, da. Iti amintesti?" Un indiciu de zâmbet îi înfrumuseţează buzele şi vreau să-mi agăţă degetele mari de colţurile gurii lui şi să trag marginile mai sus.

— Desigur, spun eu încet. "Imi aduc aminte totul."

Fredonează şi se uită la apă. „Bunicul meu a murit când aveam patru ani. Nu-mi amintesc prea multe despre el, dar bunica mea era mult prin preajmă. Era o doamnă dură. Dottie. Ţi-ar fi plăcut-o, cred."

Mi se pare ciudat de plăcut. "Oh da?"

„Da. Era o adevărată trăgătoare dreaptă. Foarte independent. Eu şi sora mea obişnuiam să dormim la ea acasă aproape în fiecare weekend când eram mici. Aveam propriile noastre dormitoare acolo. M-a învăţat cum să folosesc o şurubelniţă şi să schimb uleiul într-o maşină. Când mama a plecat, mi-a dat acest inel şi o lungă discuţie despre responsabilitate şi să am grijă de sora mea." Se uită la mine. Dau din cap. Îmi amintesc şi partea aceea. Mă gândesc să-mi trec degetul peste cicatricea de pe bărbia lui, dar rămân nemişcat.

„Era amuzantă, dar simţul ei al umorului era uscat. Nu mi-am putut spune niciodată dacă vorbeşte serios sau nu. Când am îmbătrânit, mi-am dat seama că aproape întotdeauna glumea. Ea a murit acum un an."

"Îmi pare rău."

„Ea avea nouăzeci şi trei de ani. A avut o alergare bună."

„Încă e nasol – bun sau nu."

„A fost nasol. A nasol mult."

O ploaie slabă începe să cadă. Este doar o burniţă ceţoasă, dar ne plimbăm în canoe şi vâslim înapoi cu o clipă vigură, ceea ce este la fel de bine pentru că picăturile coboară cu mai multă vigoare pe măsură ce ne apropiem de staţiune.

Ridicăm barca din apă şi o ducem la suport. Până când aducem paletele şi vestele de salvare în magazia de depozitare, suntem amândoi udaţi. Termin de agăţat jachetele şi când mă întorc, Will mă priveşte la câţiva paşi.

Ploaia cade în afara uşii în spatele lui, bătând pe acoperişul de metal. Cămaşa îi udă, îmbrăţişând crestele pieptului. Ne uităm unul la celălalt timp de trei respiraţii lungi, apoi el face un pas înainte, cu ochii coborând la gura mea.

„Nu," îi spun.

„Nu ce?" întreabă el cu voce aspra.

trag aer în piept. „Nu te uita aşa la mine." Nu ştiu cum să mă descurc pe acest Will, cel care îmi studiază faţa ca pe o hartă a comorilor.

"Precum ce?"

„Parcă îţi pasă de mine", spun, apăsându-mi unghiile în palme.

Mai face un pas. „Dacă îmi pasă un rahat?"

„Ei bine, nu ai voie." fac un pas înapoi.

"De ce nu?"

Am împins durerea toată după-amiaza, dar se întâmplă suprafaţa ca o geamandură. — Pentru că m-ai lăsat să te aştept pe acel doc acum nouă ani.

„Nu am vrut", spune el încet.

„Atunci de ce ai făcut-o? Ştiai că voi fi aici. Ştiai ce simţeam pentru tine." Vocea mea sună sugrumată.

El înghite. „Da, ştiam."

Îmi simt buza de jos tremurând şi o muşc. Greu. Trebuie sa plec. Trec pe lângă Will, dar el mă prinde de braţ şi mă întoarce. Se lasă jos, cu ochii mişcându-se între ai mei.

„M-am îngrijorat că sunt diferit de felul în care ţi-ai amintit şi că vei fi dezamăgit."

— Dar m-ai dezamăgit, îi şoptesc. „M-ai făcut să cred că totul era în capul meu."

„Nu a fost”, spune el. „Crede-mă, nu capul tău a fost problema.” Vreau să întreb ce vrea să spună, dar îmi prinde o lacrimă pe obraz şi îmi trage părul după urechi înainte de a mă trage spre el.

Îmi înfăşuresc pumnul în tivul cămăşii lui, trăgându-l mai aproape. Vreau să-mi trec degetele peste umerii lui şi să-mi strâng limba pe cicatricea lui şi să fac toate lucrurile pe care mi-am dorit să le fac când nu-l uram pe Will Baxter.

Se aplecă şi îmi ţine faţa între mâinile lui. Nasul lui îl perie pe al meu. Îmi strec mâinile sub cămaşa lui umedă, turtindu-le pe burta lui, iar el închide ochii. Pielea îi este fierbinte, carnea tare. apăs împotriva lui.

Will urmăreşte cu degetul o potecă de-a lungul nasului meu până la vârf. "Perfect."

În timp ce îşi aduce buzele la ale mele, îmi şopteşte numele şi mă scoate din orice ceaţă de nostalgie în care m-am pierdut.

— Îmi pare rău, spun, dându-mă înapoi. „Nu ar fi trebuit să fac asta. Nu putem face asta.”

"Bine." El respiră la fel de greu ca mine.

„Sunt peste cap”, spun eu, cu vocea încordată. "Am nevoie de ajutorul vostru. Am nevoie să fim bine, să putem lucra împreună.”

Se uită la mine. „Nu aş face niciodată nimic care să-ţi pun în pericol afacerea, indiferent de ce s-a întâmplat între noi”, spune el. „Vreau să ştii asta. Poţi avea încredere în mine."

Eu dau din cap. A avea încredere în Will ar fi ca şi cum ai avea încredere într-un miraj. "Nu pot. Nu ştiu cine eşti. Şi nu mă cunoşti.” Apoi ies din şopron şi merg în ploaie.

Bătăiala vine bine după două dimineaţa. Este o bufnitură moale. Nu *bătăi, apăsări, apăsări ale* lui Peter sau bătăi frenetice ale unui oaspete care a zărit o pereche de ochi galbeni în tufiş.

Sunt deja treaz. Am renuntat sa mai dorm acum cateva minute.

Nimeni nu e la uşă când cobor, dar pe covoraşul de bun venit este un pachet subţire şi pătrat. Este împachetat în hârtie cu dungi strălucitoare şi deasupra este un plic cu numele meu pe el. Recunosc imediat caligrafia lui Will. Nu s-a schimbat.

Duc cadoul la masa din bucătărie şi deschid cardul. Înăuntru, există o schiţă a unei femei care ţine o vâslă în aer ca o sabie şi o scurtă notă.

Tu mă cunoşti. Şi te cunosc şi pe tine.

Smulg hârtia şi mă uit la coperta albumului, zâmbind în întuneric.

Will m-a dus la Sonic Boom. Era unul dintre cele mai mari magazine de discuri din oraş şi am fost acolo de multe ori, dar nu aveam de gând să-i spun asta. Avea dreptate – era exact ceea ce aveam nevoie după ce am avut o mică criză de la galerie. Mi-a fost dor de casă înainte, dar picturile au stârnit un fel de dor mai profund.

M-am simţit mai bine răsfoind vinilul, arătându-i lui Will ce albume mi-aş primi dacă mi-aş putea permite. Nu că aş fi deţinut un recorder – nu era loc în apartamentul meu.

„Dacă ai putea cumpăra unul astăzi, pe care ai alege?" el a intrebat.

"Unul singur?"

El a dat din cap.

M-am uitat la căpriori, gândindu-mă, apoi l-am condus într-o altă secţiune pentru a săpa pentru premiul meu. Am scos un LP cu *Caii lui Patti Smith* , arătându-i-l între ambele mâini. „În comemorare."

— Am o idee, spuse Will.

Dar nu a detaliat.

Ne-am petrecut ceea ce a mai rămas din după-amiază plimbându-ne în jurul pieţei Kensington, un mic cartier cu magazine de epocă, magazine de bibelouri şi vânzători de produse alimentare care au rămas neclintiţi în ciuda afluxului de măcelarii şi buticuri de specialitate. Am căutat aur în fiecare magazin de bijuterii. M-am dus direct la suportul

pentru ochelari de soare, căutând rame ieftine care să se potrivească noii mele tunsori, în timp ce Will își făcea singur vânătoarea, deși nu a vrut să spună ce căuta.

"Ce zici despre astea?" L-am sunat la ultima noastră oprire. Se uita la ceva lângă registru. Ochelarii pe care i-am purtat erau supradimensionați, cu brațe de plastic și lentile galben-maro. Au fost, de asemenea, 7,99 USD.

„Arăți ca o vedetă de film din anii șaizeci."

M-am uitat din nou în oglindă. "Vândut."

Când s-a lăsat seara, aerul devenise umed, iar cerul era acoperit de un pat gros de nori cenușii. Aveam nevoie de băuturi, am fost de acord.

„Acesta este un gin tonic excelent", am spus după ce ne-am așezat la o măsuță de metal pe terasa din față a unui bar minuscul. A fost ceea ce mama mea a băut întotdeauna în prima zi caldă a anului.

„Nu mi-am dat seama că există grade de excelență într-un gin tonic."

„Oh, există. Am avut niște G și T cu adevărat odioase în acest oraș. Tonic plat. Tei uscate. Gin nasol."

Will a râs. „Sunt foarte încântat că am ajuns în partea de seară în care partea ta preppy a decis să facă apariția."

"Gusta-l. E așa de bine." Am împins paharul peste masă.

A luat o înghițitură. Și apoi încă unul, mai lung. „Este revigorant", a spus el. „Dar e ciudat."

"Ce este?"

„Din anumite motive, am un impuls foarte puternic să joc squash și să învăț să navighez."

"Ha. Ha."

El a zambit. „Dar este bine. Mult mai bună decât berea mea, de fapt." Will comandase un fel de bere artizanală. "Ma intorc imediat."

L-am privit îndreptându-se spre bar, apoi mi-am scos telefonul. Era un mesaj de la Whitney.

> Mulțumesc că m-ai primit! Cam și cu mine vrem să vă ducem pe tine și pe Jamie să sărbătorim imediat ce te întorci. Numărătoarea inversă este activată!!!

Mai era unul de la Jamie, care spunea că arunca un foc în cabanele personalului mai târziu în acea noapte.

Nu exagera , i-am trimis un mesaj. Cu siguranță ar exagera.

Ar fi prea multă bere și prea multe rosturi. Chipsuri fără nume și hot-dog gătite pe bețișoare peste cărbuni – mai mult pierdute de foc decât de gurile înfometate. Cineva ar scoate în mod inevitabil o chitară acustică, care de obicei era indicația mea de a pleca, dar m-aș ține în jur dacă Jamie ar cânta. Avea un repertoriu de trei melodii (strict Neil Young), iar dacă nu-l făcea, avea o voce frumoasă. În noaptea în care l-am sărutat pentru prima dată, în fața altor o duzină de angajați lângă focul de tabără, cântase „Heart of Gold". Când

şi-a înfăşurat degetele în jurul meu, erau lipicioase cu marshmallow. Totuşi, m-am ţinut strâns tot restul nopţii.

Will s-a întors cu două gin tonic şi s-a făcut origami pe scaun. — Din moment ce am băut jumătate din a ta, spuse el.

"Foarte apreciat." Am întins mâna spre pahar, piciorul meu lovindu-l pe al lui de sub masă. „Îmi pare rău. Am picioare masive."

Sprâncenele lui Will se ridicară. "Într-adevăr?"

„Da, sunt o persoană foarte scundă, cu picioare disproporţionat de mari."

„Asta nu este un lucru."

"Este atat de." Am ridicat unul dintre pantofii Converse de mărimea nouă. "Vedea."

"Nu ştiu. Par în regulă." Şi-a înclinat capul. „Poate să te ridici ca să pot vedea totul împreună."

Am sărit de pe scaun, cu mâinile pe şolduri.

M-a privit în sus şi în jos şi apoi a început să râdă. „De fapt, ai dreptate. Sunt gigantice. Este o minune că nu te împiedici mai mult de ei."

„Mulţumesc", am spus. „Sunt sigur că ai picioare de dimensiuni foarte normale." M-am uitat în jos la cizmele lui, care erau uriaşe. Când m-am uitat înapoi, Will zâmbea.

M-am furişat pe scaun, roşcat.

"Spuneai?" spuse Will.

Mi-am aruncat teiul în pieptul lui. „Nu fi îngâmfat."

Ochii mi-au izbucnit în acelaşi timp cu ai lui Will, apoi am explodat amândoi de râs. Tocmai mi-am luat respiraţia când Will mi-a dat o lovitură în picior sub masă şi ne-am rupt din nou.

Cerul se întuneca când am terminat a doua rundă. Mi-am trecut degetul pe marginea paharului. Nu am vrut să-mi iau rămas-bun, dar aproape că puteam să văd creditele în cursul zilei noastre.

"M-am distrat." Nu ştiam ce altceva să spun.

— La fel am făcut şi eu, spuse Will. „Ceea ce îmi aminteşte." A săpat în buzunarul blugilor şi a pus pe masă două pungi de plastic în miniatură. Înăuntrul fiecăruia era un ac de tramvai roşu strălucitor. „Unul pentru tine şi unul pentru mine", a spus el. „În comemorare."

L-am prins pe al meu de colţul genţii mele de tote, în timp ce Will şi-l repara pe al lui la rucsacul lui. I-am întâlnit ochii când a terminat. "Îmi place. Mulţumesc."

În timp ce ne-am luat ultimele înghiţituri, am avut brusc ideea terifiantă că Will era probabil cea mai bună persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Era mai mult decât privit – mai mult decât un chip frumos.

Peter a făcut odată un tort de ciocolată fără făină. Arăta perfect – întunecat şi lucios, suprafaţa ei stropită cu zahăr cristalizat. Dar când am luat o muşcătură, mi-am dat seama că nu era zahăr deasupra, era sare sub formă de fulgi, iar Peter adăugase chili la cacao. A fost cel mai incredibil lucru pe care l-am gustat vreodată, pe cât de decadent, pe atât de neaşteptat. Will a fost aşa.

„Un prieten de-al meu are un spectacol în seara asta", a spus el. M-am uitat la el din băutura mea. — La Sneaky Dee's, continuă el. „Nu am comandat niciodată un gin tonic acolo – sunt sigur că sunt un rahat. Dar ai vrea să vii?"

— Am mai fost la Sneaky Dee, am spus încet. Era o instituție din Toronto – bar la parter, un mic loc de concert la etaj, graffiti pe toate suprafețele disponibile, cele mai faimoase nachos din oraș.

Will s-a jucat cu inelul lui. „Nu cred că există un student de licență în întreg orașul care să nu aibă."

„Acesta nu ar face parte din turneul oficial Will Baxter?" Am stat perfect nemișcat, dar sângele mi-a clocotit sub suprafața pielii.

„Turul s-a terminat. Sunt în afara serviciului. Nu aș bea la serviciu."

"Desigur că nu. Nu am vrut să vă insult profesionalismul."

„Sunt la nouă. Am putea mânca mai întâi acolo?"

Mi-am sprijinit bărbia în mână, observându-l mai mult decât ar fi trebuit. — Chiar pleci mâine, nu?

„Da. Chiar sunt."

— Și atunci nu te vei mai întoarce niciodată?

Și-a înclinat capul într-o parte, neștiind unde mă duceam cu asta. „Mă voi întoarce, dar poate nu până în vacanță." Și aș fi plecat de mult.

„Deci ceea ce spui este că aceasta este o oportunitate o dată în viață?"

Buzele lui Will se curbară. — Exact, spuse el. "Ia-l sau pleaca."

„Mă simt cam dezgustător", am spus când aproape am ajuns la bar. Ne-am străbătut toată ziua drumul prin oraș și eram acoperit de un strat distinct de murdărie urbană. Aveam nevoie de un duș. „Locul meu este în apropiere. Mă gândeam să mă spăl, să mă schimb și să ne întâlnim acolo în scurt timp? Aș putea să ajung la apartamentul meu și să mă întorc înainte de platoul trupei.

"Ce? Haide. Am crezut că vom avea mai întâi nachos. În plus, odată ce ajungi acasă, nu ai cum să vrei să ieși din nou."

„Miroase a apă de bong veche."

Will s-a aplecat, aducându-și fața la un centimetru de gâtul meu și a inspirat adânc. „Miroși a soare", mi-a spus el la ureche.

Capul meu s-a repezit spre al lui de parcă ar fi fost smuls de o sfoară, iar nasurile noastre aproape s-au lovit împreună.

„Îmi pare rău, a devenit ciudat", a spus el, trăgându-se cu un râs nervos.

„Da." Mi-am dres glasul. „Oricum, nu sunt tocmai îmbrăcat pentru a ieși." Eram aproape de a sugera ca Will să vină cu mine, dar ideea de a face un duș cu el în camera alăturată mi se părea una excepțional de proastă.

„Arăţi grozav”, a spus el. „Nu trebuie să te schimbi. Este a lui Sneaky Dee — nimeni nu va fi îmbrăcat.

— Eşti doar îngrijorat că te voi abandona şi vei fi am rămas să ascult singur o trupă ciudată de coveruri Nirvana.” Will neglijase să menţioneze că era o trupă de cover-uri *ska* până acum aproximativ un bloc.

— Pietrit, spuse Will. „Nu mă face să plec singur.”

Am putut vedea craniile iconice de pe semnul lui Sneaky Dee în faţă. "Amenda. Dar îmi eşti dator.”

Odată ce am ajuns, Will a marcat una dintre cabinele de lemn, în timp ce eu făceam o evadare rapidă la baia de la subsol. Mi-am aruncat geanta, sperând ca în el să fi apărut un tub de rimel sau un pieptene, dar tot ce am găsit a fost gumă şi o cutie de Rosebud Salve de la Smith. Nu eram genul de fată care să ducă în jur un set de rechizite pentru schimbare. Nici măcar nu mă deranjasem cu machiajul dimineaţa. Mi-am frecat axilele cu un pătrat de hârtie umed cu săpun, mi-am stropit cu apă pe faţă şi mi-am netezit un strat gros şi strălucitor de luciu pe buze. Aş fi sărutat podeaua pentru un baton de deodorant.

Era un tip care stătea lângă Will când m-am întors sus. Chiar şi din cealaltă parte a camerei am putut vedea că era îngrijit cu meticulozitate. Avea pielea măslinie şi o barbă închisă la culoare, tunsă ca o topiară, ordonată şi perfect tivita.

— Fern, el este Eli, spuse Will.

"O placere sa te cunosc." Eli s-a ridicat, luându-mi mâna între amândoi. Purta blugi roşii, o cravată neagră neagră şi un buton alb. Eram sigur că văzusem un fier de călcat mai devreme seara. Pun pariu că restul dintre el a văzut o sală de sport înainte de asta.

— La fel, am spus, aşezându-mă pe partea opusă a cabinei. „De unde vă cunoaşteţi voi doi?”

„Am fost împreună la şcoală, apoi la liceu”, a spus Eli. „Dar a trecut ceva vreme. Nu pot să cred că în sfârşit l-am scos pe tipul ăsta la un spectacol.”

I-am aruncat lui Will o privire, pe care a refuzat să o prindă. am presupus mai văzuse trupa cântând şi că nu eram într-o noapte de cover-uri *groaznice* de ska Nirvana.

„Am fost în zonă, iar Fern este un pic un tocilar al muzicii, aşa că ne-am gândit să verificăm”, a spus Will.

"Asta e tare. Cred că avem un spectacol destul de decent”, a spus Eli. A oprit un server ca să ne putem pune comenzile, apoi s-a întors către mine. „Locuieşti în Toronto, Fern, sau eşti şi din Vancouver?”

"Oh nu. eu sunt de aici. Locul meu este la câteva străzi peste.”

Îşi înclină capul spre Will. „Cum merge chestia cu distanţa lungă? Locuiesc în Liberty Village, dacă ţi se pare prea mare. Făcu cu ochiul.

„Oh, nu”, am spus, arătând între mine şi Will. „Nu suntem un lucru. Deloc."

Will a râs. „Ar trebui să fiu jignit de cât de respins suni acum?”

„Cu siguranţă aş fi”, a spus Eli. „Se pare că a mâncat crustacee proaste.”

Serverul nostru a lăsat un ulcior de bere şi trei pahare, iar eu am turnat, apoi am luat o înghiţitură mare de-al meu.

În timp ce Eli şi Will discutau, m-am simţit că ne aflăm pe un teritoriu neexplorat. Ziua mea cu Will fusese spontană şi neobişnuită, dar, fără să vrem, ne-am oferit o foaie de parcurs, o carte de reguli şi un punct final. Acum, nu numai că ne-am deviat de curs, dar ne-am deschis parteneriatul ciudat spectatorilor.

Cineva m-a dat cu piciorul sub masă şi mi-am ridicat privirea de la bere.

Te simţi bine? gura Will în timp ce Eli ne umplea din nou băuturile.

Am dat din cap.

Serverul nostru a pus un platou în centrul mesei. Era plin de o movilă dezgustătoare şi magnifică de nachos. Acolo trebuia să fie două kilograme de toppinguri în afară de brânză şi salsa - carne de vită măcinată, fasole prăjită, legume, guacamole, smântână. Am gemut de aprobare.

„Deci cum era acesta când eram copil?" L-am întrebat pe Eli când am scos un cip.

„Wild Bill? Era aproape la fel", a spus Eli.

Wild Bill? I-am spus lui Will, iar el şi-a dat ochii peste cap. Am crezut că-i văd gâtul rozându-se.

"Slab. Desenând tot timpul. Era un pic emo."

Am ridicat sprâncenele. "Într-adevăr?"

Eli aruncă o privire spre Will, care îi dădu cea mai mică clătinare din cap. Eli s-a întors spre mine, ignorând întrebarea mea. „Şi nu avea capacităţi atletice."

„Am făcut sport", a spus Will. „Întotdeauna am lovit o minge în timpul pauzei."

„Şi sportul ăla se numeşte?" Eli mi-a mai făcut cu ochiul.

Will se scarpină pe frunte. „Badminton?"

— Badminton, spuse Eli. "Da. Un joc clasic în curtea şcolii."

Când aproape am decimat nachosul, Eli a scos din portofel un douăzeci. „Probabil că ar trebui să mă îndrept în curând. Toboşarul nostru devine morocănos dacă nu suntem cu toţii prezenţi şi am ajuns la cel puţin cincisprezece minute înainte de setul nostru.

„Cum vă chemaţi?" Am întrebat.

Will făcu ochii mari peste masă. Dedesubt, m-a lovit cu piciorul.

„Mighty Mighty Kurt Tones", a spus Eli, cu faţa dreaptă.

Mi-am băgat un chip umed în gură. Aveam nevoie de o schimbare de subiect, altfel aveam să râd în hohote. „Vrei să ştii cum să faci aceste nachos şi mai bune?"

„Da", au răspuns ei la unison.

Mi-am explicat teoria, care presupunea împărţirea topping-uri şi gătirea nachos-urilor în straturi, astfel încât chipsurile să rămână mai crocante. Will şi Eli s-au uitat la mine în gol.

„Nu eşti de acord?" Mi-am băgat un cip flasc în gob. A fost încă excelent.

Eli a vorbit primul. "Ferigă?" Îşi duse o mână la piept. „Ştiu că tocmai ne-am cunoscut, dar cred că eşti sufletul meu pereche. Te casatoresti cu mine?"

Am râs.

— O întâlnire, atunci.

Am clătinat din cap.

"Ascultă-mă. Trăim în aceeaşi parte a oraşului. Eşti incredibil de fierbinte, iar eu sunt moderat talentat în pat." Arătă spre Will. „Am o slujbă bună, locul meu propriu şi sunt un saxofon bolnav. Avem un prieten comun, care va garanta pentru mine. Nu există cu adevărat niciun motiv să nu o facă."

— Nu eşti tu, sincer, am spus. M-am uitat la Will pentru ajutor, dar el se uita la Eli.

„Ce va fi nevoie? Voi face o rezervare undeva frumos."

Am clătinat din nou din cap. Mâinile mele începuseră să transpire. Ştiam unde se duce asta.

„Fern, mă omori. Ce zici de o cafea?"

am înghiţit. — Îmi pare rău, am spus încet. "Am prieten."

De îndată ce cuvintele au părăsit gura mea, capul lui Will s-a răsucit spre mine.

— Sună ca o linie, spuse Eli, apoi se întoarse către Will. „Chiar nu este de pe piaţă?"

Ochii lui Will s-au fixat pe ai mei şi mi s-a ciupit stomacul.

— Chiar sunt, am spus, uitându-mă în continuare la Will. „Numele lui este Jamie şi suntem împreună de patru ani."

14 iunie 1990

Peter mă ajută cu proiectul meu de grădinărit. Tata a spus că aș putea să plantez ferigi și begonii de-a lungul potecii către cabane dacă am grijă de ele. Am scos azi un cărucior de golf ca să-i pot arăta lui Peter unde vreau să meargă totul. I-am spus că Eric și cu mine am fost de acord să fim exclusivi și aproape că ne-a dus într-un copac. El spune că Eric este îngâmfat, superficial și nu are nimic interesant de spus. El spune că nu este suficient de bun pentru mine. Dar având în vedere că Peter a spus ceva asemănător despre fiecare dintre iubiții mei de când aveam șaptesprezece ani, nu este tocmai o surpriză. Obișnuiam să cred că este pentru că este cu cinci ani mai mare și mă vede ca pe o soră mai mică. Zilele astea, nu sunt sigur.

La începutul acestui an, când Peter a stat în weekend cu mine în Ottawa, a existat acest moment. Era în noaptea celei de-a douăzeci și două de ani de naștere și, după ce toată lumea a plecat, a început să ia pahare de plastic goale și mi-a spus să mă culc în timp ce termină de curățat. L-am îmbrățișat, iar când m-am tras înapoi, el și-a ținut brațele în jurul meu. Îți jur că avea de gând să mă sărute. Dacă sunt sincer, am fost dezamăgit că nu a făcut-o. Credeam că trebuie să fi imaginat lucruri. Dar acum nu știu.

Will şi cu mine lucrăm la puntea din spate, ciocănitul gol al unei ciocănitoare reverberând în copaci. El stă cu picioarele întinse în faţa lui, o fâşie de piele iese cu ochiul sub tivul pantalonilor. Nu ştiu de ce îmi găsesc gleznele atât de convingătoare. Sunt ca un viconte din epoca Regency care speră într-o sclipire de carne.

E bine trecut de şase când sună telefonul – este tonul de apel cu clopotele şi se ridică să preia apelul.

A trecut o săptămână de când am scos canoea pe Smoke Lake. De când aproape ne-am sărutat. Niciunul dintre noi nu a menţionat asta, dar când i-am mulţumit pentru înregistrarea lui Patti Smith, am simţit că aerul se întinde între noi. Altfel, parcă am visat acel moment. Numai că uneori îl surprind privindu-mă, îl aud şoptind *Perfect* şi îmi ia multe ani să mă reorientez.

Îi trimit mesaje text cu Jamie despre spectacolul de dans şi talente din august. Era o tradiţie chiar înainte ca orice Brookbanks să deţină staţiunea, o trimitere anuală de sfârşit de vară cu cină şi live. muzică. Domnul şi doamna Rose au cântat „The Surrey with the Fringe on Top" din *Oklahoma!* în fiecare an de când mama a recuperat cărucioarele de golf în husele cu dungi. Înainte a existat o linie de lovire a personalului, dar mama a renunţat la ea în anii nouăzeci. Este o producţie majoră şi cred că este prea mult să ne asumăm anul acesta. Jamie şi cu mine am dezbătut de cincisprezece minute. Când Will intră cu telefonul şi închide uşa glisantă în urma lui, apăs pe butonul de apel.

„Urăşti să vorbeşti la telefon”, spune Jamie în loc de salut. Îşi lasă vocea în jos. — Ai fumat ceva, Fernie?

"Foarte amuzant. M-am gândit că ar fi mai uşor să te conving din asta.”

I-am oferit lui Will acces deplin la cărţile noastre şi are aproape la fel de multe întrebări pentru Jamie ca şi pentru mine. Pot spune că Jamie este suspicios. M-a presat pentru detalii despre cum îl cunosc pe Will şi tot ce am spus este că ne-am întâlnit o dată cu mult timp în urmă. Dar el nu a fost defensiv în privinţa ca un consultant să se uite. Dansul este singurul lucru cu care se încăpăţânează Jamie.

„Nu mă convingeţi să nu fac asta”, spune el acum.

„Ideea de a organiza un eveniment atât de mare cu tot ce se întâmplă — nu cred că este o idee bună.” Este greu de imaginat dansul fără mama acolo — nu sunt sigur că sunt pregătit pentru asta. *O vom face vara viitoare* , cred, prinzându-mă înainte să spun asta.

"Ferigă." Îmi spune numele ca un oftat şi ştiu că orice va urma va fi serios. Nu cred că mi-a spus Fern (nu *adică*) de mai mult de trei ori în viaţa mea. „Toţi am iubit-o pe Maggie, dar parcă staţiunea este încă în doliu. Nu vreau să sugerez că este timpul să trecem mai departe, dar avem nevoie de o sărbătoare – atât personalul, cât şi oaspeţii.”

Imi inchid ochii. În fundal, vocea ridicată a lui Will bubuie prin uşa de sticlă. Nu ţipă, dar pare frustrat.

— Probabil că ai dreptate, îi spun lui Jamie.

"Eu sunt. În plus, am rezervat deja trupa.”

Râd.

„Mă voi ocupa de tot”, spune Jamie. "Te-am prins."

Când Will se întoarce zece minute mai târziu, ţine în mână două cutii de Perrier cu lămâie pe care am început să-i ţină ciorapii, cu mânecile cămăşii albe suflecate până la coate. Nici nu ştiu de ce mi se pare atât de convingătoare antebraţele lui.

Ridic privirea de pe laptop. Bucătarul executiv al restaurantului mi-a trimis un e-mail condescendent în care explică numeroasele motive pentru care ar trebui să nu mai particip la planificarea meniului.

„Îmi pare rău pentru asta”, spune Will, dându-mi o apă minerală.

"Despre ce?"

„Sunt sigur că m-ai auzit.”

"Este personal. Nu este treaba mea." Mă întorc la computer, încercând să-mi dau seama care este cel mai profesionist mod de a-i spune bucătarului să o ia.

Will tace câteva minute. „Dacă ar fi să stau încă două săptămâni, ţi-ar fi bine?” Ochii mei se îndreaptă spre ai lui. „Al doilea agent imobiliar nu va veni decât săptămâna viitoare, iar după aceea, pot revizui ambele scenarii cu tine: vânzarea sau rămânerea.”

Will ar trebui să plece duminica viitoare, ceva de care mă temeam în linişte.

„Stai cât vrei”, spun eu, pe tonul meu neutru. „Mă voi asigura că putem menţine cabana 20 deschisă pentru tine.”

Trimit un e-mail către şefului nostru de rezervări. Dacă Will rămâne încă două săptămâni, va fi aici pentru dans. S-ar putea să nu fie aşa rău, dacă ar fi acolo cu mine. Mă

uit la ecran, dar mintea mea s-a întors înapoi în timp către noi fierbinți și transpirați și lipiți împreună pe un alt ring de dans.

„Când vei trece peste tot, ai de gând să-mi spui ce ai face dacă ai fi în locul meu?" întreb eu, adunându-mă.

Will nu a spus dacă crede că ar trebui să vând sau nu. Apreciez, dar și mor de nerăbdare să știu părerea lui. I-am spus despre fantezia mea de cafenea și despre micul magazin de colț în care m-am rătăcit de atâtea ori, proprietarii mă bănuiesc de furt.

„Voi arăta totul pentru tine, dar aceasta este decizia ta. Și chiar dacă ai fi vrut," spune Will, văzând că sunt pe cale să nu fiu de acord, „nu știu ce e mai bine pentru tine. Doar tu știi asta."

imi mijesc ochii. — Will Baxter, prea înalt laș.

Scoate un hohot de râs, mare, exploziv și însorit ca un gălbenuș de ou. Nu am mai auzit acel râs de zece ani. Un flăcări de victorie iradiază din pieptul meu.

Will se aplecă înainte, cu coatele sprijinite pe coapse. „Ia cina cu mine."

"Cină?" Am băut bere după muncă de câteva ori, dar cina ar însemna să depășim linia de păstrare-lucruri-profesionale pe care am trasat-o. "Cu mancare?"

Will zâmbește, cu colțurile ochilor încrețindu-se. „De obicei este implicată mâncarea."

Clipesc la el.

„În seara asta", spune el. "La mine acasă."

Râsul răsuflat care-mi părăsește gura este ostentativ nervos. „Tehnic este locul meu. Nu știu dacă ați auzit, dar dețin acest rost."

„Poate că am auzit așa ceva." El îmi ține ochii. "Este un DA?"

„Nu cred că mi-ai pus o întrebare." Ar trebui arăt ca un impertinent, dar sună ca un șoarece care negociază cu un leu.

El rânjește, iar anticiparea îmi strânge pielea. „Fern, ai vrea să vii la cină?"

„Da", spun eu. Chiar aș face-o.

Will a cerut treizeci de minute pentru a se organiza. In acel timp, am:

- Stăteam în fața oglinzii din dormitorul meu, încercând să stabilesc dacă ar trebui să port ceva mai frumos decât pantaloni scurți și un maiou sau dacă s-ar părea că încerc să-l impresionez. (Ceea ce sunt eu. Poate.)
- Am încercat o rochie de mătase albastră pe care am cumpărat-o săptămâna trecută.
- Am luat în considerare dacă mătasea albastră era prea departe de zona mea de confort al modului negru, alb și gri.
- S-a dezbătut schimbarea chiloților bunicii.
- Mi-am ras uscat picioarele.
- Pune-ți o pereche de lenjerie intima.

- Scoateți lenjeria sexy și puneți la loc chiloții bunicii. (Doar prieteni. Doar prieteni. Nici măcar prieteni! Colegi!)
- Am hotărât că eram nevrotic, la limita nebunească, pentru că am îmbrăcat lenjerie murdară și m-am schimbat în slip curat, nesexy.
- Mi-am transpirat prin rochie și m-am schimbat înapoi în pantaloni scurți și maieu. Notă pentru sine: mătasea colorată este inamicul.
- Întrebat dacă să aducă vin roșu sau alb.
- A dat jos un pahar de alb. O să aduc roșul.
- M-am uitat din nou la mine în oglindă și m-am îmbrăcat fără mâneci rochie neagră din tricot, simplă într-un *Ce, chestia asta veche?* mod dar lipici într-o *Aceste șolduri nu mint* așa.

Până când bat la ușa cabină 20, m-am trezit atât de mult, sunt enervat atât pe mine pentru că sunt nervos, cât și pe Will pentru că sunt cauza dezbaterii mele.

Dar când păşeşte pe verandă, cu părul ridicându-se neregulat, de parcă şi-ar fi trecut mâinile prin el, uit toate astea. Pentru că Will Baxter poartă un şorţ. Un şorţ negru cu dungi albe verticale. Nu ştiam că un şorţ poate fi sexy, dar acest şorţ este fratele pierdut al şorţurilor Hemsworth.

„Porţi un şorţ", aşa îl salut.

„Port un şorţ", aşa răspunde el. „Nu-mi place să-mi încurc hainele."

„Ai haine foarte frumoase", spun eu, încă stând pe treaptă.

Se uită în jos la ceea ce poartă – un tricou negru şi o pereche de decupaje din denim decolorat care îi coboară până la genunchi.

— De obicei, am amendat. „Nu că nu arăți drăguț. Arăți bine." Poate că am uitat de nervii mei, dar în mod clar, ei nu au uitat de mine.

Cabana lui Will este aceeaşi cu a lui Roses, minus căruciorul de la bar. Verandă din spate ecranată, o punte din față care dă peste lac. O mică zonă de luat masa şi bucătărie cu vedere la apă. Şemineul din fontă este vechi, dar fermecător, iar podelele din pin sunt bine călcate. Pereții erau și ei din lemn, dar mama le-a pus izolați și gips-carton, astfel încât cabanele să poată fi folosite pe tot parcursul anului.

Îl urmăresc pe Will în bucătărie şi pun vinul pe blat. Există legume pe o masă de tăiat, două chifteluțe de hamburger care arată de casă și un pachet de staniol cu ceva gata pentru grătar.

„Burgeri de la zero?" întreb eu, impresionată.

„Este o rețetă foarte complexă", spune el. „Carne, sare, piper."

„Pot să ajut cu ceva?"

„Cred că am totul sub control. Burgeri, salata, cartofi. Sună bine?"

— Sună perfect, spun eu, scoțând un tirbuşon din sertarul pentru ustensile. Toate cabinele sunt aprovizionate cu elementele de bază. „Mă voi face util." Iau pahare dintr-un dulap de sus şi turn vinul în timp ce Will termină de tocat un castravete şi ardei pentru salată. Mă uit, un şold sprijinit de tejghea. Abilitățile lui de cuțit sunt dinamita. Mamei i-ar fi plăcut asta. El ridică o ceapă roşie, iar eu dau din cap.

— Eşti unul dintre acei oameni groaznici care se pricep la toate, nu-i aşa? Întreb în timp ce el o taie în inele subţiri, uniforme. Jumătate merge în salată, iar restul merge pe o farfurie cu celelalte toppinguri de burgeri.

„Nu, deloc, sunt groaznic la . . .” El ridică privirea spre tavan, buzele răsucite în lateral şi un ochi închis. Scoate un bâzâit.

"Umilinţă?" aprovizionez.

"Nu. Excelez la umilinţă.”

Îmi place Will aşa. Lejer şi puţin prostesc. În afară de ziua aproape sărutului, a fost atât de închis. Mă întreb ce s-a schimbat.

Mutăm totul afară pe puntea din faţă, unde soarele îşi începe coborârea peste lac, aruncând totul într-o strălucire de şofran. Libelule se învârte prin cer, vânând gustarea lor de seară. Am aşezat masa de picnic, aşezând tacâmuri şi prosoape de hârtie împăturite pentru şerveţele pe aceeaşi parte, astfel încât să putem împărtăşi priveliştea.

„Este frumos”, spun eu, uitându-mă la apă în timp ce ne aşezăm să mâncăm. Will e încă în şorţ, dar nu comentez. Sper că va uita să-l dea jos pentru tot restul serii. Să-l văd pe Will Baxter purtând un şorţ este noul meu hobby.

„Păreţi surprins.”

Este prima dată când mă aşez pe una dintre punţi, luând o masă ca un oaspete. Există cedri între cabane pentru intimitate, dar puteţi întrezări căsuţele vecine cu copertinele lor verzi vesele. Murmurul altor ore de cină coboară pe mal. Este reconfortant.

"Presupun că sunt. Adică, ştiam că e minunat aici. Am petrecut destul timp curăţând cabine când eram copil pentru a le vedea bine. Dar m-am gândit că s-ar putea simţi puţin expus.” Fac semn către rândul de cabane. „Totuşi, nu. Nu mă deranjează ceilalţi oameni. Este un fel de . . . confortabil?"

„Cred că de aceea mulţi oameni vin într-un loc ca acesta – poţi fi înconjurat de natură, dar nu izolat. Există un sentiment de comunitate.”

Iau o muşcătură din burgerul meu. E bine, poate cel mai bun pe care l-am avut. Nu stiu sigur cum, avand in vedere cat de simplu este: salata verde, rosii, ceapa, cheddar, carne. Pana si salata este extra gustoasa, dressing-ul facut in casa.

„Unde ai învăţat să găteşti aşa?” intreb eu prin ultima gura.

„Nu sunt sigur că grătarul contează ca gătit.”

„Nu fi modest – nu ţi se potriveşte”, spun eu ştergându-mă pe mâini. „În plus, te-am văzut cu un cuţit mai devreme. Ştii ce faci.”

„M-am învăţat singur să gătesc, dar am urmat un curs de abilităţi cuţite în urmă cu câţiva ani.”

„Nu vreau să fac stereotip”, spun, luându-mi privirea de la apa scânteietoare pentru a-i privi profilul. „Dar tipi ca tine nu gătesc de obicei. Ei merg la restaurante şi comandă livrare.”

„O fac?” el spune. „Spune-mi mai multe despre tipi ca mine.”

„Vreau să spun doar că ai o slujbă mare şi elegantă. Sunt sigur că există ore lungi şi mese pentru clienţi.”

"Extravagant?"

„Am văzut pozele online. Petreceri şi strângeri de fonduri.” Fosta iubită super atractivă.

"Ah." Îşi alunecă picioarele de sub masă şi stă într-o mişcare grațioasă, ridicându-ne farfuriile. Am atins gradul de toleranță scăzută a lui New Will față de informațiile personale.

Mă ridic, dar el îmi face semn să stau pe scaun. „Am înțeles”, spune el, stivuind bolul de salată pe farfurii şi ducând vasele murdare înăuntru.

Când se întoarce afară, nu mai poartă şorțul. Se aşează în fața mea şi îşi pune brațele pe masă, înclinând înainte. Îşi fixează ochii pe ai mei.

„Nu lucrez ore lungi”, spune Will pe acelaşi ton pe care îl foloseşte pentru apelurile de afaceri, de parcă ar fi o informație importantă. E adevărat că Will se termină de obicei între cinci şi şase, dar este şi treaz în miezul nopții. Presupun că lucrează.

"Bine."

Mă studiază, serios, aproape sever. Un muşchi îi ticăie maxilarul. „Şi eu gătesc majoritatea nopților.”

Simt că am intrat într-un zid de cărămidă pe care nu l-am văzut cumva venind. Ştiam că el şi Jessica s-au despărțit, dar nu m-am gândit să-l întreb dacă se întâlneşte cu altcineva.

„Dar nu doar pentru tine.” Încerc să-mi păstrez dezamăgirea din voce, dar iese tare şi clar, purtând o vestă de construcție portocalie iluminatoare.

"Nu."

Voi fi supărat pe mine mai târziu pentru că sunt atât de transparent, dar nu pot sta în fața lui nici o secundă. Mă ridic de pe bancă. Dar Will se ridică repede, cu mâinile lui întinzându-se spre ale mele. "Stau."

Mă uit la el peste masă şi scutur din cap. Nu vreau să vorbesc. Nu vreau ca niciunul dintre noi să-mi audă vocea tremurând.

„Te rog”, spune el. — Mi-ai cerut povestea în ziua în care am ieşit în canoe. *Ziua în care aproape ne-am sărutat.* Cuvintele rămân nespuse, dar sunt chiar acolo cu noi, strigând dintr-un panou publicitar. Mâinile lui Will se potrivesc în jurul mele, degetul mare urmărind pulsul în încheietura mea. „Vreau să vă împărtăşesc, dacă mă ascultați.”

Sunt sigur că ceea ce Will îmi va spune mă va răni, dar mă aşez din nou, cu sângele curgându-mi în timpane. Îşi ține mâinile peste ale mele şi nu le smulge când începe să vorbească.

„Nu am fost pe deplin sincer cu tine”, spune el, iar zgomotul se transformă într-un vuiet. „Dar nu este ceea ce crezi. În noaptea în care am venit să-l ajut cu Owen, ai întrebat dacă am copii. Ți-am spus că nu, şi este adevărat, dar nu este tot adevărul. Locuiesc cu sora mea şi fiica ei.”

În ciuda tăcerii mele, trebuie să fie evident că nu am de gând să dau peste cap, pentru că Will îi ia mâinile.

„Annabel era tânără când s-a născut nepoata mea. Am învățat să gătesc atunci. Ei sunt motivul pentru care nu lucrez până târziu. Cinele în familie sunt un fel de lucru în casa noastră." El face o pauză. „Fostul meu îl ura când îi spuneam „casa noastră". O dețin, dar ei au locuit mereu acolo cu mine."

„De aceea știi atât de multe despre bebeluși", spun eu.

El dă din cap. „Și de aceea am slujba mea de lux."

„Nu sunt sigur că o urmăresc."

— Îți amintești că am fost la școală în Vancouver?

— Emily Carr, spun eu, rapid ca un reflex.

El zambeste. „Emily Carr. M-am întors când Annabel era însărcinată. A fost complicat cu tatăl nostru. Era pe cale să se recăsătorească, iar Linda, soția lui, dorea ca Annabel și copilul să rămână cu ei, dar nu vedeam că se va termina bine pentru nimeni. tata si Annabel abia vorbea. Au avut o ceartă uriașă când a aflat că ea aștepta și a vrut să păstreze copilul."

„Și nu puteai suporta să fii atât de departe."

"Dreapta."

„Dar tatăl?"

„David. Nu este un tip rău, dar era și tânăr. Se întâlneau doar de câteva luni și nu erau nici pe departe pregătiți să-și ia un angajament unul față de celălalt. Bunica noastră începea să aibă nevoie de îngrijire personală. M-am gândit că, cel puțin, aș putea să o ajut pe Annabel cu un loc de locuit."

Ne umplu din nou vinul, iar Will bea o înghițitură.

„Prietenul meu Matty lucra la agenția de consultanță a tatălui său din Toronto. Mi-a pus un job de design grafic și un salariu bun. M-a ajutat cu chiria pentru prima și ultima lună. Am avut ideea că eu și sora mea vom fi colegi de cameră și că aș putea da o mână de lucru cu babysitting după ce nepoata mea se va naște." Se joacă cu tulpina paharului. „Nu aveam nicio idee pentru ce m-am inscris."

„Câți ani are nepoata ta?"

Will mă privește cu atenție. "Nouă."

„Nouă", repet. Will nu era doar o dădacă sau un unchi mândru. — Ai ajutat-o să o crești.

„Da."

Will îmi spune cum tatăl lui Matty s-a oferit să-și sponsorizeze MBA și cum l-a câștigat prin cursurile de noapte. El și fetele au locuit într-un apartament până când a economisit suficient pentru un avans. Ascult și aproape că îmi simt mintea aplecându-se pentru a se adapta noilor informații.

„Primii ani au fost grei." Will își freacă gâtul de parcă s-ar decide dacă să spună mai multe. „Am trecut de la a face orice dracu' mi-am dorit la un copil de la nouă la cinci și un copil acasă. M-a cam încurcat."

"Ce vrei să spui?"

Își apăsă un deget pe un nod de pe blat de parcă ar fi împinge ceva în lemn. Nu se uită la mine când vorbește. „Am fost atât de lipsiți de somn, încât abia eram funcțional."

Nu cred că asta e toată povestea, dar mi-e teamă că dacă apăs, se va închide. „Ce zici de arta ta?”

„Doar că nu mai fac ceva. Nu e timp.”

„Dar ți-a plăcut”, spun, iar privirea lui se ridică spre a mea. „Ai fost atât de bun.”

Ceva fulgeră în expresia lui. "Da bine. Am fost norocos să găsesc ceva care mi-a permis să-mi susţin familia.” El ezită. „Este ciudat? Că le numesc familia mea?”

"De ce ar fi ciudat? Sora şi nepoata ta sunt *literalmente* o familie.”

Umerii lui se relaxează. „Așa simt și eu. Dar a fost o problemă. . . pentru femei."

Nu reacţionează la pomenirea altor femei, nu în exterior. Înăuntru, cina mea se coagulează. Dar apoi sprâncenele lui Will se ridică puțin, de parcă ar vrea să știe dacă ar fi o problemă pentru *această* femeie, iar gura mea se usucă.

Își trece mâna prin păr când eu stau liniştit, amestecând în continuare secțiunile întâmplătoare. „Oricum”, spune el, „îmi place munca mea. Partenerul meu, Matty, el este adevăratul creier. Sunt acolo mai ales pentru a fermeca clienții.”

„De aici petrecerile de lux”, spun eu, deși nu cred asta nici măcar o secundă. L-am văzut pe Will în acțiune. L-am căutat pe google pe larg. El a fost întotdeauna mai mult decât o față drăguță. Dar îmi amintesc şi cum obișnuia să vorbească despre artă – este greu de acceptat că slujba lui îi oferă aceeaşi satisfacție.

„De aici petrecerile de lux”, este de acord Will. „Nu este ceea ce mi-am imaginat făcând când aveam douăzeci şi doi de ani, dar oricum cine naiba știe ceva la începutul lor de douăzeci de ani?”

„Știai câteva lucruri”, spun eu. „M-ai ajutat să-mi dau seama că nu trebuie să ajung aici.”

Will mă urmărește. „Dar poate că asta s-a schimbat pentru tine”, spune el după câteva secunde. „Poate că aici ar fi trebuit să ajungi până la urmă.”

M-am întrebat şi eu asta. Dacă aș lua drumul lung pentru a-mi găsi drumul înapoi acasă. Mă uit peste apă. "Pot fi."

Suntem la chiuveta din bucătărie când vine mesajul. Will nu m-a lăsat să spăl vasele după cină, dar am luat un prosop și, fără tragere de inimă, a început să-mi dea farfurii curate pentru a le usca. Poartă mănuși galbene de cauciuc şi sunt aproape la fel de fierbinți ca şorțul.

Telefonul meu se aprinde pe tejghea. Este de la Philippe şi este doar un cuvânt.

Soarta.

Mă încruntă la ecran, nu sunt sigur la ce se referă.

"Totul este bine?" întreabă Will şi apoi sosește al doilea mesaj al lui Philippe.

Este o fotografie a exteriorului unei clădiri făcută noaptea. Este uşor neclară, aşa că trebuie să-l examinez pentru a recunoaşte magazinul de colţ din cărămidă roşie şi pentru a vedea semnul în fereastră. Ciupesc ecranul pentru a mări.

"Oh, Doamne."

"Ferigă? Ce se întâmplă?"

Îi întind telefonul lui Will, iar el îşi scoate mănuşile. „Este de vânzare."

El studiază ecranul. „Acesta este cafeneaua ta."

„Da." Stăm unul lângă altul, privind fotografia împreună. "Asta este. Nu pot să cred că este de vânzare de fapt." M-am gândit că cuplul de bătrâni care o deţinea a băut elixirul vieţii şi va ţine locul pentru totdeauna.

Un alt text de la Philippe apare pe ecran.

Nici un timp ca prezentul, BB. Intoarce-te acasa.

Will clipeşte dublu şi apoi îşi drese glasul. „'BB'?"

„Prescurtare pentru Brookbanks".

Mă uit din nou la fotografie. Philippe are dreptate. Aceasta *este* soarta. Acesta este momentul să îmi îndeplinesc visul. Am acces la bani. Am ani de planificare. Am un teanc de cărţi de bucate pentru copt în dulapul apartamentului meu şi o unitate de depozitare a mobilierului de epocă. Aş putea pune scaunul de catifea portocalie în colţul de lângă fereastră. Aş putea deschide Fern's.

„Obişnuiam să-mi doream atât de mult asta", murmur, surprinzându-mă. Când s-a schimbat asta?

„Încă vorbeşti cu fostul tău?"

„Hmm?" Arunc o privire spre Will, distrasă. Ochii lui sunt mai întunecaţi decât de obicei.

„Nu, chiar. Am schimbat câteva mesaje."

Will se încruntă. „Te-a rugat să vii acasă."

„Ca în spatele la Toronto. El ştie cât de mult îmi doresc asta."

"Tu?" el intreaba.

"Nu ştiu. Nu mai ştiu ce vreau." Mă uit la fotografie, iar capul începe să-mi bată. "Ar trebui sa plec."

Îi mulţumesc lui Will pentru cină şi mă duce înapoi la casă. Spune ceva când trecem de poteca până la docul familiei, dar nu îl prind pentru că înăuntru mă descurc. Nu sunt sigur de nimic acum — Will, staţiunea, cafeneaua mea.

Ignor modul concentrat în care mă studiază când spune bine noapte. Închid uşa din faţă în urma mea şi câteva secunde mai târziu se aude o bătaie.

Will e în prag, cu mâinile de ambele părţi ale cadrului. „Cred că este o prostie", spune el.

Mi se ridică hackle. Nu mi-a mai vorbit niciodată aşa. "Scuzaţi-mă?"

„Cred că ştii exact ce vrei. Cred că vrei să stai aici şi să conduci acest loc şi ţi-e frică."

„Nu ştii nimic despre mine", răsturn eu, iar capul lui Will tresări. Mişcarea este subtilă, dar este atât de satisfăcătoare. Vreau să se simtă aşa cum am simţit acum nouă ani.

„Nu spune asta", începe Will. „Ştiu că ţi-e frică că..."

l-am întrerupt. „Crezi că poți să apari aici după tot acest timp, să petreci câteva săptămâni cu mine și să crezi că mă cunoști. Nu știi nimic despre cine sunt eu și despre ce e să fii înapoi aici."

Degetele lui se albesc în jurul tocului ușii. Bun.

„Nu este adevărat și știi asta", spune Will, cu ochii ațintiți asupra ai mei. „Vrei să fii supărat pe mine? Amenda. Vrei să țipi la mine? Fă-o. O merit." Se aplecă mai aproape. — Dar nu-mi spune că nu te cunosc.

Deschid gura, dar nu iese nimic.

Buza lui Will se frământă și el continuă. „Știu că îți place aici. Este clar pe fața ta – felul în care te-ai uitat la lac în seara asta. Dar este clar și din cât de mult muncești. Nu te-ai gândi să vinzi unui dezvoltator și nici nu cred că vrei ca cineva să conducă emisiunea aici." El face o pauză. „Știu că nu vrei să devii mama ta." Ochii lui coboară acolo unde unghiile îmi zgârie încheietura mâinii. „Știu că te zgârie când ești stresat. Îți mesteci obrazul când iei o decizie și te joci cu părul când ești nervos. Tu fredonați Talking Heads când vă concentrați. Îți iubești prietenii. Și îți place aici." Fiecare cuvânt este o săgeată a adevărului care străpunge centrul unei ținte.

„La naiba," am scuipat, pieptul meu ridicându-se și coborând de parcă aș fi alergat pe o pistă. „Cine ești tu să-mi spui ceva despre viața mea? Doar pentru că ai renunțat la visul tău nu înseamnă că ar trebui să renunț la al meu." Regret afirmația imediat ce îmi părăsește buzele, dar sunt prea supărată să o iau înapoi.

Ne uităm unul la altul. Îmi strâng mâinile în pumni pentru a nu întinde mâna spre el — pentru a-l împinge sau trage spre mine, nu sunt sigur.

„Nu cred că ar trebui să renunți la nimic, Fern", spune Will. „Cred că nu vei admite de ce vrei să te agăți."

Și apoi se întoarce și pleacă.

Am crezut că Will m-a abandonat. Se scuzase la baie de îndată ce Eli urcase la etaj să se pregătească pentru set. A fost plecat atât de mult, încât m-am aplecat peste masă să văd dacă şi-a luat rucsacul cu el. Dar acolo era, vizavi de mine pe bancă.

Am comandat două injecţii Jäger în timp ce aşteptam, apoi am aplicat luciu de buze cu o mână instabilă, ştergând excesul de pe coapsă.

L-am minţit pe Will toată ziua despre Jamie. Acum ştiam amândoi.

Mi-am ţinut respiraţia când s-a întors. Părul îi era umed şi împins de pe frunte de parcă şi-ar fi spălat faţa în chiuvetă. S-a aşezat, fără să-mi întâlnească privirea, şi s-a uitat la paharele de shot, cu buzele lipite. M-am gândit să-mi cer scuze, dar nu eram sigur pentru ce să-mi cer scuze. Nu ar fi trebuit să conteze că am un iubit. Nu am fost direct în privinţa asta, dar nu a fost ca şi cum l-aş fi condus pe Will. Avea o iubită.

„Ascultă", am început, deşi habar n-aveam ce cuvinte vor urma.

Dar Will ridică paharul cel mai aproape de el şi îl duse spre gura lui. Ochii lui i-au găsit pe ai mei şi i-au ţinut până când mi-am ridicat lovitura. — Noroc, spuse el şi ne-am bătut băutura neagră în gât.

Will trânti paharul, apoi se ridică. Eram sigur că era pe cale să-şi ia la revedere, dar s-a îndreptat spre partea mea a cabinei şi şi-a întins mâna. — Hai să dansăm, Fern.

N-aş fi bănuit că o trupă de cover-uri de ska Nirvana ar avea multă adeptă, dar Mighty Mighty Kurt Tones îi strânsese pe oameni. Locul de la etaj era un spaţiu lung şi îngust, cu un bar care trecea de-a lungul unui perete lângă spate. şi o scenă strânsă în faţă. Nu l-am văzut niciodată atât de aglomerat.

Fără să vorbească, Will m-a condus la un teanc de scaune într-un colţ. A luat cutia cu picături de lămâie din rucsac şi ne-a ascuns pungile sub scaune. Mi-a apăsat o bomboană în palmă şi mi-a băgat alta în gură înainte de a-şi trece degetele prin ale mele şi de a mă conduce prin mulţime. Îmi spusese cinci cuvinte de când se întorsese din baie şi nu-mi puteam da seama dacă era supărat pe mine, supărat pe el însuşi sau o combinaţie a celor două. M-a enervat.

Am privit trupa în timp ce ne-am îndreptat spre faţă. Fiecare membru era la fel de elegant ca Eli. Au fost striviţi pe scenă în pantaloni în carouri şi bowler şi bretele în carouri. O parte din public era îmbrăcată în mod similar. Jachete de costum. plase de peşte. Manusi fara degete. Am trecut pe lângă o femeie în kilt şi crop top, apoi i-am spus lui Will să-mi acorde un minut şi m-am împins înapoi la lucrurile noastre. Nu voia să merg acasă şi să mă schimb, bine. Dar nu aveam de gând să mă simt ca un prost. Mi-am descheiat bluza şi mi-am strâns-o în geantă, lăsându-mă în bluza.

Will nu a spus nimic când l-am găsit, dar i-am simţit ochii abătându-se de la gâtul meu la braţele la piept. Topul meu era strâmt, alb şi nu opac. Sutienul meu era negru. Una dintre curele îmi alunecase de pe umăr şi nu-mi pasa să-l trag înapoi în sus. Cu părul meu scurt, nu era nimic de ascuns în spate. Dar băusem patru pahare şi un shot de Jäger şi, pentru prima dată în ultimii ani, nu prea aveam chef să mă ascund.

Cântăreaţa principală s-a apropiat de microfon, cu părul rulat ca o tip pinup retro, cu talia strânsă într-o rochie cu buline cu fustă plină. Când prezenta trupa, m-am dus în vârful picioarelor până la urechea lui Will.

„Trebuia să mă avertizaţi despre numele lor înainte să-l cunosc pe Eli." Mi-am ţinut ochii aţintiţi pe profilul lui.

„De ce ai avea nevoie de un avertisment?" întrebă el, privirea nu părăseşte scena.

Nu i-am răspuns. Ştia că aproape că pierdusem atunci când cuvintele *Mighty Mighty Kurt Tones* au părăsit buzele lui Eli. „Şi nici măcar nu i-ai văzut jucând", am spus.

M-am aplecat mai aproape, punându-mi mâna pe braţul lui ca să mă stabilesc. Will ştiind despre Jamie m-a făcut să mă simt ca şi cum o plasă de siguranţă ar fi fost desfăşurată sub orice act de echilibru am fi efectuat. „Ai luat un snob muzical certificat la ceea ce ar putea fi cel mai prost concert din lume. O mişcare destul de îndrăzneaţă, Will Baxter."

Şi-a întors gâtul, ducându-şi nasul la câţiva centimetri de al meu. Privirea lui a coborât la gura mea şi a zăbovit acolo. Plasa a dispărut. Mi-a întâlnit ochii, apoi a deschis gura să spună ceva în timp ce basul a început primele batai din „Smells Like Teen Spirit".

Gura i s-a închis şi ne-am uitat unul la celălalt în timp ce tobele bateau cu piciorul, apoi deodată s-a auzit o explozie de trompetă, saxofon şi trombon. Ne-am uitat la scenă, apoi înapoi unul la altul, iar apoi camera a devenit brusc o frenezie de coate, braţe şi genunchi săriţi.

„La naiba, sunt bune”, am strigat.

Zâmbetul lui Will era fluorescent. M-a prins de mână şi mi-a ridicat-o deasupra capului, învârtindu-mă.

„Nu prea dansez”, am spus, încercând să-mi trag braţul înapoi. Aceasta era în mare parte adevărat. Prietenii mei mă forţau uneori să ies când voiau să scape de întâlniri de rahat sau de notele dezamăgitoare, dar era mereu constrâns.

„Tu dansezi”, a strigat Will. Şi-a pus cealaltă mână pe talia mea. „Dansem.”

Mişcările lui Will au fost extraordinar de bune. Chiar şi cu şoldurile mele înţepenite şi de câte ori l-am lovit pe degetele de la picioare, am crezut că probabil că arătăm de parcă ştim ce facem. Nu că ar fi fost cineva atent. Am fost împodobiţi pe ringul de dans şi, cu fiecare cântec, camera devenea mai caldă, mai umedă. Părul lui Will i-a căzut în faţă, moale de sudoare, iar cămaşa mea era udă.

Nu a fost nevoie de mult pentru ca trupurile noastre să se unească. Un împingere de la cineva m-a făcut să mă poticnesc în Will. Mi-am ridicat privirea spre el ca să-mi cer scuze, dar mi-a luat încheieturile şi le-a atârnat de gât. Corpul lui era tare şi cald împotriva mea.

„Pentru înregistrare, nu pot să dansez pentru rahat”, am spus a cincea oară când i-am călcat piciorul.

Şi-a trecut mâinile pe spatele meu şi de-a lungul lateralelor mele, sprijinindu-le pe şoldurile mele. "Esti perfect."

Am dansat aşa, aliniaţi împreună, cu ochii închişi, degetele lui apăsând în mine, până când Kurt Tones s-au oprit pentru a repara o pedală de tobe ruptă.

Ne-am oprit din mişcare şi ne-am privit. Will a înghiţit în sec, iar privirea lui a căzut din nou spre gura mea şi am ştiut că dacă el ar fi fost singur şi eu aş fi singur, buzele lui ar fi căzut şi acolo.

"Băutură?" Am spus.

"Bine."

Ne-am zguduit până la bar, iar el a comandat două gin tonic, iar eu am încercat să nu mă uit la felul în care cămaşa lui Will i s-a lipit de piept în timp ce barmanul ne pregătea băuturile. Le-a aşezat pe tejghea în faţa noastră, câte un tei zbârcit pe fiecare dintre marginile lor şi ne-am zâmbit unul altuia. Am scos paiele din ale mele şi l-am băgat ca şi cum ar fi apă. Era pe jumătate de gheaţă şi atât de slabă, că la fel de bine ar fi fost.

„Hai să stăm lângă spate”, am spus când muzica a pornit din nou. Începeam să mă simt ameţit – luptându-mă cu căldura, zgomotul şi durerea din arcurile picioarelor. „Este atât de cald aici.”

Am stat la marginea mulţimii. Will a continuat să caute între mine şi trupă.

"Esti bine?"

Mi-am şters gâtul şi am dat din cap. Dar gândurile mele se învârteau ca o tornadă, gândurile la Will şi Jamie. A trupului lui Will care se mişcă împotriva mea. Braţul lui Will l-a periat pe al meu şi am întins automat mâna lui, trăgându-mă înapoi când degetele mele au alunecat peste încheietura lui. Ce faceam? Nu mai eram obişnuit să beau atât de mult – trecuseră ani de când îmi permiteam să fiu ceva mai mult decât uşor bărbătoasă. Aveam

nevoie de aer. M-am uitat prin cameră, judecând distanţa până la ieşire. Când Will mi-a atins partea mică a spatelui, am sărit.

„Eşti sigur că eşti bine?"

„Trebuie să plec de aici."

El a dat din cap. „Aşteaptă lângă uşă. O să ne iau lucrurile."

Will a dispărut în mulţime. M-am apropiat de perete, apăsându-mi fruntea de suprafaţa lipicioasă. Am rămas acolo, cu ochii închişi, respirând adânc, până când cineva mi-a atins umărul.

— Aici, spuse Will. „Bea asta. Atunci vom pleca de aici."

Am deschis ochii şi l-am găsit ţinând un pahar cu apă. S-a aplecat peste mine, blocând camera. Am luat câteva înghiţituri lungi şi i-am dat paharul înapoi lui Will, iar el a terminat restul.

— Hai, a spus el, băgându-mi braţul în al lui şi ajutându-mă să cobor scările.

Am ieşit pe terasa din faţă şi apoi ne-am oprit. Era turnarea. Apa ţâşnea din colţurile copertinei barului şi se strângea în jgheaburi. Lumina se reflecta pe trotuarele umede, aerul greu şi metalic. Strada era aproape goală, cu excepţia câtorva oameni înghesuiţi sub o staţie de tramvai. Nu era doar ploaie. A fost o ploaie torenţială de vară. Am intrat direct în ea.

L-am auzit pe Will strigându-mi numele, dar l-am ignorat pentru că deja mă simţeam mai bine, picăturile se răcesc pe pielea mea. Mi-am ridicat braţele, am închis ochii şi mi-am ridicat bărbia spre furtună. Un minut mai târziu, o maşină a alergat printr-o băltoacă, udându-mi tibiele, iar eu am sărit înapoi, ţipând.

Will stătea lângă mine, cu apa curgându-i pe faţă.

— În regulă, am spus, trăgându-l de braţ. "Să mergem."

"Unde mergem?"

Şi deşi ştia deja răspunsul, i-am spus oricum. „Înapoi la mine."

5 iulie 1990

Peter a fost un astfel de crab în ultima vreme. M-am gândit că o întâlnire dublă pentru focurile de artificii de Ziua Canadei l-ar înveseli. A fost întotdeauna drăguț cu Liz. Am crezut că totul va fi bine și că s-ar răzgândi despre Eric dacă ar petrece mai mult timp cu el. Ne-am așezat pe dealul din fața cabanei să așteptăm să se întunece cerul. Liz și cu mine vorbeam despre călătoria noastră și, de nicăieri, Peter a început să-l facă pe Eric. El a vrut să știe despre planurile sale pentru viitor și despre întreaga sa istorie de întâlniri. A trebuit să strig la el să-l opresc.

Când m-am dus la bucătărie a doua zi dimineață să-i spun lui Peter să se retragă, era deja într-o dispoziție proastă. M-a numit superficial pentru că-mi place Eric. Nu mi-a mai vorbit niciodată așa, de parcă nu m-ar suporta. I-am spus să o ia înapoi, dar el și-a ridicat muzica și m-a ignorat. „Nici măcar nu-l urăsc atât de mult pe The Cure", am strigat la el. S-a uitat doar la mine și a ridicat din nou volumul. Asta a fost acum două zile și încă nu vorbim.

Nu știu de ce m-am deranjat cu pijamale. Sau culcat, de altfel. Nu mă duc să dorm. Will a plecat cu câteva ore în urmă, dar sunt încă încordat, piciorul meu drept lovind de stânga ca și cum aș fi băut șase shot-uri de espresso. Luna trebuie să fie strălucitoare – e bine trecut de două, dar pot vedea pânza dantelă de ramuri în afara ferestrei mele.

Ce i-am spus lui Will în seara asta a fost îngrozitor. Am vrut să provoc durere. Simțeam în dinți dorința de a mușca, de a lăsa o urmă. Nu credeam că mai pot exploda așa. Furia mea era ca un lucru tangibil, ceva ce puteam să-l ridic și să-i arunc. M-a dus înapoi să am șaptesprezece ani și să țip la mama.

Nu am terminat de citit înregistrările din jurnal care m-au declanșat, nu că mama ar fi de vină. Nu puteam să mă descurc cu adevărul, chiar dacă l-aș fi știut tot timpul.

Dar nu vreau să fiu supărat. Nu vreau să dau lovituri în felul în care am făcut-o în seara asta. Mi-e rușine de cum am vorbit cu Will. Tocmai a început să se deschidă față de mine și am folosit-o împotriva lui.

Dau jos cearșafurile și mă îndrept spre fereastră, deși nu trebuie să verific. Lumina lui Will este mereu aprinsă.

Nu îmi dau timp să mă răzgândesc. Încarc din camera mea, în jos pe scări și în afara casei, pielea mi se pierișează în timp ce alerg pe calea scurtă în picioarele mele goale și urc treptele Cabinei 20.

Îmi lovesc palma pe ușa cu ecran înainte de a putea pune la îndoială logica alergării aici cu părul meu neclar din pat și cu tricoul supradimensionat pe care îl port să dorm . L-am văzut prima dată pe rack, l-am urât, dar apoi am decis că nu aș putea trăi fără el.

Will apare în lenjerie intimă, trăgând de o cămașă. Observesc pielea și vârtejurile de negru, dar este greu să deslușesc ceva cu lumina strălucind în spatele lui.

„Fern, ce se întâmplă?" Trece prin verandă în trei pași, dar nu-i dau șansa să o deschidă înainte de a începe să vorbesc.

„Am fost un nemernic mai devreme", îi spun prin ecran. „Sunt atât de recunoscător că ești aici, ajutând cu stațiunea. Ar fi trebuit să-ți spun asta înainte. Și cred că este uimitor că ai o slujbă care îți place și o familie pe care o iubești și pe care știi să gătești. Faci un hamburger cu adevărat excelent, Will, și vreau rețeta aceea de sos pentru salată. Am dat o răsuflare pentru a opri divagarea mea. „Nu am vrut să spun ce am spus despre renunțarea la visul tău. Îmi pare atât de rău."

Fața lui este în umbră, așa că nu-i pot vedea expresia. — În regulă, spune el, cu vocea joasă. „De asta ai venit aici?"

"Da? Nu." Will deschide ușa cu ecran pentru ca să intru, dar nu-mi pot face picioarele să se miște. „Am venit aici să-mi cer scuze, dar și pentru că am vrut să-ți spun că ai dreptate. Stiu ce vreau."

Will mă trage prin prag și pe verandă. El își pune mâinile pe umerii mei și se aplecă. Fără să mă gândesc la ce idee groaznică este, îl sărut.

Este neîndemânatic și rapid, mai puțin un sărut și mai mult un salt spre buzele lui, gura mea aterizează undeva lângă colțul lui. Mă retrag aproape de îndată ce iau contact pentru că Will nu mă sărută înapoi. Brațele lui nu îmi înconjoară talia.

La dracu. Nu am vrut să fac asta. Am vrut să-i spun că cred că vreau să stau în stațiune. Acum clipește la mine, cu ochii mari. Se pare că insultarea alegerilor de viață ale cuiva și apoi atacarea lor cu gura în miezul nopții nu este o strategie eficientă de cortei.

— Îmi pare rău, murmur. "Ar trebui sa plec."

Mă învârt, dar Will mă prinde de braț.

„Spune-mi ce vrei, Fern", spune el în spatele meu.

Eu dau din cap, iar el mă întoarce spre el.

"De ce nu?"

„Pentru că știi deja", spun eu, abia auzit. El a știut atunci, și o știe acum. Nu are nevoie să spun asta cu voce tare.

„Vreau să fiu sigur." Vocea lui este un bubuit scăzut. — Ce vrei, Fern?

Respir și apoi șoptesc: „Tu."

Cuvântul abia mi-a părăsit gura când totul se întâmplă deodată. Brațele lui mă înconjoară, trăgându-mă în sus și de pe pământ. Picioarele mele îi înfășoară talia, brațele mele gâtul lui. Gurile noastre se unesc atât de repede încât dinții ni se ciocnesc, iar eu încep să râd, dar se stinge de apăsarea urgentă a buzelor noastre.

Will ne duce în cabină, cu gura lui pe a mea, citrice și caldă, închizând ușa în urmă. Nu am timp să înregistrez nimic în afară de strălucirea slabă a lămpii din sufragerie, pentru că

într-o clipă Will mă prinde de uşă. Îi iau faţa între mâini, lipindu-mi buzele de cicatricea lui înainte să o găsesc pe a lui din nou gura. El se leagănă de mine şi eu mă leagăn înapoi, cu coapsele strânse în jurul lui, mişcându-mi şoldurile cât pot de mult, dar nu este suficient. Un mârâit necunoscut îmi vibrează în gât.

„M-am gândit atât de mult timp la tine", spune Will în timp ce mă sărută pe gât, iar eu îl trag de cămaşă, încercând să o scot de sub picioare. Îmi ia o secundă să-mi dau seama că îmi şopteşte în piele, spunând spaţiului de sub urechea mea cât de mult îşi doreşte asta, spunându-i pe partea inferioară a maxilarului cât de frumoasă sunt.

Delirante şi înnebunit, îmi întind mâna între noi, dar el îşi înfăşoară degetele în jurul încheieturii mele, aducând-o deasupra capului meu. El face la fel cu celălalt, aşa că ambele mele braţe sunt ţinute sus.

„Nu le mişca", spune el, privindu-mă în ochi. "Bine?"

Dau din cap, dar el nu se mişcă. „Da", îi spun.

Îmi desfăşoară picioarele de la talie şi mă lasă jos, astfel încât să mă sprijin de uşă, în timp ce îşi duce mâinile în sus şi în jos pe părţile laterale ale şoldurilor mele.

„Am o listă foarte lungă de lucruri pe care vreau să ţi le fac, de făcut cu tine", spune el, cu vocea aspră.

„Atunci, mai bine fă-ţi un plan", şoptesc eu.

Un mic zâmbet se strecoară pe buzele lui. "As putea face asta." Îmi ia lobul urechii între dinţi, cu o mână întinzându-mi pentru a-mi ţine încheieturile la loc. „Aş putea merge de sus în jos", spune el, trasându-şi nasul pe gâtul meu. "Ţi-ar plăcea?" Îşi apăsă limba de-a lungul braţului meu spre cotul meu, împingându-şi şoldurile de ale mele pentru a mă ţine nemişcat când mă zvârnesc.

„Da", îi spun. "Asta merge." Se aplecă peste mine, iar fruntea mea se apasă în pieptul lui. Contrastul dintre ţesătura moale şi muşchi tari şi mirosul dulce-fum al lui este copleşitor. Şi apoi îi simt umezeala fierbinte a limbii în timp ce îmi ia degetul mic în gură.

„O, Doamne," murmur eu şi îl simt zâmbind în jurul meu degetul, cu dinţii să se perieze de deget. Îşi mută limba pe degetul meu inelar şi face acelaşi lucru, sugându-o în gură. Îmi înclin şoldurile înainte, frecându-se de coapsa lui goală, dar el se înclină pe spate şi nu este la îndemână. O persoană mai calmă ar putea fi stânjenită de geamătul pe care îl fac. Dar nu sunt compus. Simt că sunt nescris cu fiecare mişcare a gurii lui Will, cu fiecare deget pe care îl învăluie cu el.

Tremur când îşi aplică buzele pe încheietura opusă, sărutându-mi pulsul şi apoi trecându-şi limba înapoi pe braţul meu, sugând şi muşcând până mi-a găsit gâtul, înapoi de unde a început. Îmi trage cămaşa în sus, aducând-o pe lângă vârful picioarelor mele, pe lângă lenjeria mea, expunându-mi stomacul. „O să am nevoie de asta", spune el, dar nu continuă să tragă.

„Bine", îi spun şi, dintr-o mişcare rapidă, cămaşa mea a dispărut. Îl aud blestemând pe sub răsuflare şi se opreşte pentru o secundă lungă, apoi se întinde cu ambele mâini pentru a-mi băga părul după urechi înainte de a-şi zdrobi gura de a mea, trecându-şi limba peste buza de jos şi apoi mut-o înapoi la gâtul meu.

„Trebuie să mă țin de plan”, îmi spune el în claviculă, cuprinzându-mi sânul și mișcându-și gura pe pieptul meu în timp ce rostogolește mamelonul între degete, ușor, apoi puțin mai tare. Îmi încrucișez gleznele împreună, strângându-mi coapsele, iar mișcarea este atât de flagrantă încât Will se oprește și se uită între noi.

„Sau poate doriți o a doua opțiune de luat în considerare?” El îmi rânjește. „Aș putea începe de jos și aș putea merge în sus. Vezi dacă îți place mai bine?” Îmi duce o mână de la genunchi până la șold, alunecându-și degetele sub bumbacul lenjeriei mele.

„Bună idee”, respir. „Aleg varianta a doua.”

Există un fulger de răutate în ochii lui Will. "Sunteți sigur?" El răsucește materialul din mână, trăgându-l strâns între picioarele mele.

Oft un „uh-huh” și apoi se lasă în genunchi cu mâinile lui pe talia mea. Picioarele îmi tremură în așteptare și îl țin de umerii pentru a mă menține în picioare. În spatele lui, zăresc hârtii împrăștiate pe podea și un set de creioane pe măsuța de cafea. Dar apoi Will îmi înfășoară o mână în jurul gleznei mele stângi și îmi aduce piciorul gol la gura lui, cu ochii ațintiți asupra mea. Încerc să-l scot. Își urmărește degetul arătător de-a lungul piciorului meu, iar eu scârțesc, răsucindu-mă și încercând să rămân în picioare.

„Opțiunea întâi”, strig.

„Prea târziu”, spune Will, dar îmi pune piciorul pe pământ. „Am pus deja în mișcare opțiunea a doua.”

Îmi strânge strâns ambele șolduri. Chiar și în genunchi, vine aproape de pieptul meu și își înclină capul pentru a-mi urmări interiorul piciorului cu limba. Îmi înfig degetele în părul lui, trăgându-l înapoi de pe frunte, ca să-l pot vedea mai bine.

„Atât de moale”, murmur eu, iar el îmi strânge carnea interioară a coapsei drept răspuns. Își mută degetul mare peste lenjeria mea, acolo unde fiecare senzație se adună strâns în mine, iar eu scot un sunet care începe ca un râs dar se termină ca un geamăt. Își strecoară degetul mare pe sub țesătură, mișcându-se în cercuri mici și își duce buzele la cealaltă coapsă a mea, mușcând ușor. Corpul meu nu poate da sens tranzițiilor rapide dintre plăcere și negare, dintre gâdilat și dinți.

„Ce îmi faci măcar?” mormăi.

Will ridică privirea la mine de sub linia neagră a genelor lui, lumina aurie a lămpii sărutându-i vârful pomeților. Continuă să-și miște degetul mare, mai repede acum, apoi își mută mâna ca să poată trece cu degetul peste locul unde sunt cel mai ud. Închid ochii, pentru că Will mă urmărește cu așa foame, nu voi putea să-mi păstrez nicio aparență de control. Îl simt că strecoară un deget încet înăuntru, apoi după câteva secunde, adaugă altul, punând un ritm care mă duce până la margine, iar tocmai când sunt pe cale să cad, încetinește.

"Nu Nu NU. Continuă. Continuă." Deschid ochii, iar cei ai lui Will sunt fixați asupra mea.

„Vreau să te fac să vrei asta la fel de mult ca mine”, spune el. „Vreau să te simți la fel de disperat ca mine în tot acest timp.”

Îmi strâng părul strâns, trăgând frustrat, iar Will închide ochii. Îmi fac un nou compartiment în creier și îi etichetez CEEA CE VA PLACE . Trag puțin mai tare și văd cum

aduce mâna sub talia lenjeriei, mișcând-o înainte și înapoi de câteva ori. Vreau să fac asta, cred, și încep să mă cobor pe podea, dar Will mă oprește, ținându-mă de șolduri.

„Sunt foarte dedicat să-mi termin munca, Fern", spune el și îmi dă jos lenjeria, ajutându-mă să ies din ele. Îmi desparte picioarele și apoi îmi apucă fundul în mâini, ducându-și gura acolo unde era degetul mare.

Picioarele îmi slăbesc și îi trag părul puternic.

Își mișcă mâinile pentru a mă sprijini de talie.

Simt vibrațiile prin mine când vorbește. "Aveți încredere în mine."

Își pune un picior pe umăr, iar când sunt aproape, îi spun să nu se oprească, să nu se oprească, să nu se oprească și de data asta mă ascultă.

După ce am rămas nemișcat, el își slăbește strânsoarea și mă împiedic. Se ridică, își pune mâinile pe fiecare parte a feței mele, cu degetele în părul meu, cu ochii trecând printre ai mei. Control.

Vreau să-i spun cât de bine s-a simțit asta, dar se pare că mi-am pierdut capacitatea de a transforma vocalele și consoanele în cuvinte reale, darămite să le unesc o grămadă într-o propoziție. În schimb, stau în vârful picioarelor și închid distanța dintre buzele noastre, sărutându-l cu foame. Mă întind între noi, trecându-mi mâna peste lungimea tare a lui. Vreau mai mult, mai mult, mai mult.

„Vreau mai mult de la tine", spun eu. Nu sunt sigur că are sens, dar Will dă din cap.

„Le poți avea pe toate."

Simt că cineva mi-a dat cheile celui mai incredibil parc tematic și mi-a spus să mă joc. Vreau să fac totul deodată. Vreau să fiu sub el, deasupra lui. Vreau să cad în genunchi. Vreau să-l împing pe canapea. Mă simt frenetic. Mâinile îmi tremură. Încep cu elementele de bază. Îi iau tivul cămășii și i-o ridic peste burtă. Will mă ajută să-l dau jos și, când nu mai este, îmi scot cel mai evlavios „Rahatul meu".

Bărbatul este acoperit cu cerneală. Nu atât de mult încât să nu existe un centimetru pătrat de piele neîmpodobită, dar trebuie să existe cel puțin o jumătate de duzină de tatuaje peste planurile pieptului, crestele abdominale. Contrastul dintre pielea lui deschisă și desenele, toate realizate în negru și gri, este izbitor.

„Ai avut mereu astea?" Urmăresc creionul care stă deasupra vârfului osului șoldului drept. Este ținut de degete lungi. Există o linie șerpuitoare care se învârte din vârful ei ascuțit și dispare în talia boxerului lui Will.

„De la naștere", răsună el, tragându-și răsuflarea în timp ce îmi mut degetul pe cutia lui toracică.

„Vreau să spun pe atunci." Dacă aș fi știut că ascunde toate astea sub haine în urmă cu zece ani, nu știu dacă aș fi avut atâta reținere.

"Unii dintre ei."

Numele *Sofia* se află în partea de sus a părții sale drepte, aproape sub braț. Urăsc imediat. Nu o întreb cine este. Pe coastele lui are o lămâie pe care o ador și o bandă desenată pe o parte a stomacului lui. Literele sunt recunoscute instantaneu.

— Tu ai desenat toate astea, nu? spun eu, uitându-mă la el. El murmură afirmativ.

„Fern, o să-ți fac turul ghidat mai târziu, bine?” spune el cu vocea încordată.

"Eu nu cred acest lucru." Mă aplec, ducându-mi gura la lămâie. „Ai avut rândul tău, iar acum îl vreau pe al meu.” Îmi mișc mâna în lenjeria lui, înfășurându-l în jurul lui. „Vreau cel mai mare turneu din lume al lui Will Baxter.”

Will își înclină capul pe spate și îmi mișc limba de-a lungul creastei pelvisului lui. Respiră ascuțit și îmi strânge încheietura mâinii. "Dormitor."

Nu sunt de acord. Am propriile mele idei care îl implică pe Will să se destrame în palma mea chiar acum, așa că continui. Will își pune mâinile pe cap și, în timp ce mușchii stomacului i se strâng într-un mod care îmi spune că sunt pe cale să obțin ceea ce vreau, el mă ridică de pe pământ și nu am de ales decât să mă țin de ai lui. gât.

„Dar ai fost atât de aproape”, spun eu în semn de protest, iar el îmi suge pielea de sub ureche și spune: „N-ai idee cât de multă stăpânire pot exercita când vine vorba de tine.”

Îl mușc de umăr când ne duce în cameră. „Sunt foarte dedicat să obțin ceea ce îmi doresc.”

Ne aruncăm pe pat pe o parte și mă întind după talia lenjeriei lui Will, dar înainte să o cobor un centimetru, el își pune mâna pe obrazul meu și îmi spune numele. Ochii mei îi găsesc pe ai lui. „Începetește, bine? Am așteptat mult timp asta.”

Dau din cap, dar cuvintele și privirea lui – felul în care mă privește deschis și neclintit – provoacă ceva ce nu am simțit cu câteva clipe în urmă. Stau întins pe un pat, gol, cu Will Baxter. Nu știu unde să pun mâinile. Nu stiu unde sa caut.

Will îmi ridică bărbia așa că mă uit la el. "Te simți bine?"

Îi spun adevărul. „Cred că sunt nervos.”

El zambeste. "Și eu. Vrei să te oprești?”

Eu dau din cap. "Cu siguranta nu."

Will îmi dă părul deoparte, apoi mă sărută pe gât. Ne facem o lungă perioadă de timp, iar Will își menține atingerea pe umerii, talia și șoldurile mele, până când nu mai sunt nervos. Sunt nerabdatoare. ma mut eu împotriva lui, luându-i mâna la sânul meu. Îi împing lenjeria în jos peste șolduri și nu mă oprește.

„Te vreau în mine”, îi spun.

El începe să se îndepărteze, iar eu îmi înfășuresc piciorul peste al lui ca să-l țin aproape. "Acum."

„Prezervativul”, spune el, iar eu clipesc. Dreapta. El aduce o fâșie înapoi din baie și mă uit cum se rostogolește una, apoi îl trag în pat.

„Este cel mai bine pentru mine așa”, spun eu, întorcându-mă astfel încât să mă înghitească. Își întinde brațul în jurul meu, iar eu îl apăs pe spate, dar nu o acceptă pentru invitația care este. Îmi prinde mamelonul și mă sărută pe umăr, apoi îmi spune: „Voi face tot ce vrei” – și apoi se mișcă astfel încât să fie deasupra mea – „dar chiar mi-ar plăcea să te privesc prima dată. Bine?"

Înghit în sec, cu gâtul strâns, apoi șoptesc: „Da”.

Will îmi ține privirea în timp ce împinge în mine, luându-și timp, până ne potrivim pe deplin. Ne uităm unul la altul, fără să clipim. Inima mea simte că o să izbucnească de o

emoție pe care nu prea pot să o numesc. Nu-mi dau seama că îmi curge o lacrimă din coada ochiului până când Will o sărută.

Îmi cer scuze. „Asta nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Voi fi bine."

"Esti sigur?"

Dau din cap. "Sunt bine."

Will îşi apasă buzele de ale mele, dulce, apoi începe să se mişte într-un ritm lent. „Putem face mai bine decât bine."

Încă nu a răsărit soarele când sunt trezit de tremolul jalnic al unui şanţ. Există doar lumina blândă dinainte de zori şi cântecul ciudat şi frumos al păsării. Este nevoie de câteva secunde pentru ca ochii mei să se adapteze suficient pentru a vedea unde sunt, pentru a-mi aminti că nu sunt la casa. Noaptea trecută a revenit într-un fulger de piele pătată de sudoare şi tatuaje. Faţa mea lipită de o pernă, Will s-a curbat deasupra mea, şoptindu-mi la ureche. A fost a doua oară.

Îmi amintesc că mi-am adunat curajul să-l rog să mă ţină în braţe în timp ce adormeam, dorind confortul trupului lui lipit de al meu. Nu este ceva ce le cer de obicei colegilor mei de pat să se potrivească în jurul meu şi nu eram sigur că aş putea să-l cer lui Will. Până la urmă, nu am avut nevoie. S-a ascuns în jurul spatelui meu, ţinându-mă lângă el. Am plecat cu buzele lui lipite de umărul meu.

Întorcându-mă, îl găsesc pe Will întins pe spate, cu cearşafurile strânse în jurul taliei lui, cu părul ca un mărăcini negru.

Mă hotărăsc să profit de ocazie pentru a-i privi mai atent tatuajele înainte de a scăpa. Nu vreau ca un oaspete să mă vadă cum mă furişează înapoi în casă în pijamale. Mai mult decât atât, nu ştiu cum să fiu cu Will la lumina zilei.

„Bănuiesc că nu am mers la turneu aseară", răpeşte Will, uimindu-mi studierea numelui *Sofia* în vârful coastelor lui.

„Am decis să iau unul autoghidat."

Îşi bagă o mână în spatele capului şi mă trage în sus, astfel încât să mă odihnesc în curbura dintre pieptul şi braţul lui. Mă prinde cu nerăbdare şi mă înţepenesc. Sexul ocazional şi îmbrăţişările de dimineaţa de după nu merg de obicei împreună, iar aceasta a fost definiţia din dicţionar a unei legături de noapte târziu.

Will mă strânge. „Hei, unde te-ai dus?"

„Îmi pare rău. Ma gandeam."

„La ce te gândeşti atât de tare?" Degetele lui se răsucesc în jurul unei şuviţe din părul meu.

„Cred", spun eu, trecându-mi mâna peste stomacul lui, „ai o mulţime de tatuaje".

Îmi ciufulie părul şi totul în mine se desfăşoară puţin. — Eşti mereu aşa de observator dimineaţa?

„Nu pornesc corect până când nu am cafea.” îmi dresesc glasul. „Probabil ar trebui să mă întorc în casă înainte de a fi nevoit să o fac de ruşine în faţa oaspeţilor. Nu cred că acesta este genul de viaţă sălbatică pe care speră să o vadă aici.”

Îşi mişcă mâna pe spatele meu gol, cuprinzând arcul şoldului meu. „Dar aveam planuri mari în această dimineaţă.” Trag aer în piept în timp ce degetele lui coboară mai jos.

— Tentant, dar...

„Fern”, spune el încet. „Nu pleca încă. Mă duc mai târziu acasă să-ţi aduc haine de schimb, bine?

"Bine." Întorc capul şi îmi îngrop zâmbetul în pieptul lui. Ştiu că asta nu merge nicăieri. Will are o viaţă în Toronto, iar eu. . . Ei bine, cred că o să am unul aici. Deocamdată, totuşi, pot sta puţin mai mult.

„De ce toate tatuajele?” Îmi trec degetul în jos pe bradul lui.

„Femeile le iubesc.”

„Femei ca Sofia?”

El chicoteşte şi îşi trece mâna prin părul meu. „Oh, da, Sofia cu siguranţă îi iubeşte.” Îmi răsucesc gâtul pentru a-l găsi zâmbindu-mi. „Sofia este nepoata mea.” Will trebuie să vadă uşurarea la fel de clar pe cât o simt eu, pentru că zâmbetul lui se adânceşte.

„Oh”, spun eu. „Nu cred că mi-ai spus numele ei înainte.” Mă bagă înapoi în escroc şi îşi şerpui din nou degetele prin părul meu.

"Nu? Nu a fost intenţionat, dar acum mă bucur că nu am făcut-o. Eşti drăguţ când eşti gelos.”

Scot un sunet *pfff* . „Eşti imposibil.” Îmi trec mâna peste nume. „Ţi-e dor de ea?”

Will scoate o suflare cu un *zgomot* . „Este cel mai mult timp în care am fost plecat”, spune el încet, de parcă şi-ar fi ales cuvintele dintr-un meniu de patruzeci de pagini. „Dar sora mea a fost fermă că ar fi o pauză bună pentru noi toţi.”

„Şi a fost? O pauză bună, adică?”

Îşi înclină capul în jos ca să-mi poată vedea faţa. "Glumeşti?"

Eu dau din cap.

„Am lucrat, da, dar mi s-a părut o vacanţă completă. Nu am avut atât de mult timp singură de mulţi ani. A fost uimitor. O pauză totală de realitate.”

O pauză de la realitate. Cuvintele îmi lovesc în craniu.

Arăt spre benzile desenate cu patru panouri de pe burta lui; primul arată un tip dezordonat înconjurat de cutii în mişcare. „Este comicul tău?”

„Prima fâşie de *colegi de cameră* , da.”

„Te gândeşti vreodată să-l porneşti din nou?”

„Comicul, nu.”

„Dar ce zici de desen? Chiar dacă e doar pentru distracţie?”

E tăcut pentru o bătaie lungă. „Am schiţat puţin de când sunt aici.”

Mă gândesc la desenul animat din cartonaşul pe care mi l-a dat şi la creioanele pe care le-am văzut împrăştiate prin sufragerie aseară. „Ai avut mai mult timp pentru tine.”

„Da, asta este. Dar este şi. . . Nu ştiu. Cred că mi s-a reamintit de acea parte a mea.”

Îmi ridic privirea spre el şi sunt surprins de greutatea din expresia lui.

„Mă bucur”, murmur, apoi îmi trec mâna peste tatuajul de sub claviculă. Două cuvinte mici. *Numai gânduri.*

"Ce înseamnă acest lucru?"

Will rămâne complet nemişcat. „Este un memento”, spune el.

"Pentru ce?"

Clipeşte de două ori. "Nimic important."

„De obicei, oamenii nu îşi fac tatuaje cu lucruri care nu sunt importante.”

„Bănuiesc că este adevărat”, spune el. Dar el nu detaliază.

Ridic privirea spre el, încruntat, iar el îşi freacă degetul mare peste liniile dintre sprâncenele mele, încercând să le netezească.

„Hai să vorbim despre altceva”, spune el. Cealaltă mână a lui trece peste carnea fundului meu. — Mai bine, să nu vorbim deloc.

Pentru a doua oară astăzi, mă trezesc în patul lui Will, dar el nu mai este în el. Aud gâlgâitul cafelei şi sunt pe cale să iau unul dintre nasturii lui albi curaţi din cuier, dar scot în schimb un tricou moale bleumarin din comodă. Sigla de pe piept este o mică inimă roşie cu ochi de desene animate şi ştiu că asta înseamnă că este scump, dar îmi plac tricourile lui. Îmi amintesc de Will, în vârstă de douăzeci şi doi de ani. Tivul îmi cade la jumătatea distanţei până la genunchi.

Trec prin sufragerie. Nu e nicio urmă de hârtie şi creioane pe care le-am văzut aseară şi îl găsesc pe Will privind pe fereastra bucătăriei, cu palmele pe blat. A pus lenjerie intimă, dar atât. Mă opresc înainte ca el să-mi audă paşii, luând un moment să apreciez topografia oaselor, muşchilor şi pielii netede care este spatele lui Will Baxter.

„Bună dimineaţa”, spun eu. "Din nou."

Will se întoarce, ochii lui alunecând în jos spre locul în care cămaşa mă atinge picioarele.

"Imi place . . .” El ridică din sprâncene şi dă din cap în direcţia mea generală. "Acest."

"Acest?" îmi înclin capul.

„Da. Tu aici. În hainele mele.”

Pe obrajii lui are o umbră de mirişte pe care nu am mai văzut-o din prima dimineaţă când a fost aici şi vreau să trec mâna peste ea. Dar trag câteva căni jos din dulap, cu inima ciocănindu-mi sub coaste. Cofeinizarea dimineaţa după nu este de obicei ceva pentru care rămân. "Si imi place . . . cafea."

„Sper că nu te-am trezit când m-am ridicat din pat. Nu am vrut să te mut de lângă mine.” Ochii îi sclipesc la asta. — Dar am un telefon la zece.

"Este în regulă. Ar fi trebuit să plec mai devreme.” Umplu cănile, dându-i una lui Will.

Scoate din frigider o cutie cu jumătate şi jumătate şi o toarnă în ceaşcă împreună cu trei linguri pline de zahăr. Iau o înghiţitură a mea, neagră, oftând cât de bună este.

"Aşteptaţi o secundă." fac o pauză. „De unde ai filtrul de cafea?”

Will se strâmbă. „L-am cumpărat în oraş a treia zi aici. Acele aparate cu pod sunt groaznice.”

„Doamne, ştiu.” Trebuie să le înlocuiesc. "Asta imi aduce aminte. Am o grămadă de chestii în staţiune despre care vreau să vorbesc cu tine mai târziu. Cum arată programul tău?” Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să pun în pericol relaţia noastră de lucru. Dacă mă decid să rămân, voi avea nevoie de ajutorul lui Will mai mult ca niciodată. Dar nu am de gând să intru în toate astea înainte de întâlnirea lui.

„Astăzi avem un teren. Este la două şi probabil va dura puţin.”

Simt un vâlvă de vinovăţie pentru că am venit aici atât de târziu. „Cine este clientul?”

Fruntea lui Will se încreţeşte. Îşi pune cana pe blat şi face un pas mai aproape. „Chiar vrei să vorbim despre munca mea chiar acum?” spune el, periându-mi o şuviţă de păr după ureche. — Pentru că aş prefera să vorbesc despre aseară.

„Oh”, spun eu. „Aseară a fost. . .”

Will îşi pune mâinile pe şoldurile mele şi mă trage spre el, sărutându-mă pe gâtul sub maxilarul meu, apoi îmi spune în piele: „Ce a fost aseară, Fern?” Îmi strânge lobul urechii.

„Aseară a fost. . . Grozav." *O pauză de la realitate.* Descrierea lui Will îmi trece prin minte.

„Nu a fost frumos.” Îşi întinde mâinile în jurul feţei mele. "A fost minunat. Şi dimineaţa asta a fost destul de uimitoare.”

Ar trebui să-i spun lui Will că, oricât de uimitor a fost, nu pot să-l mai văd aşa. Un lucru este să fii îndrăgostit, dar petrecerile în pijama goale nu vor duce decât la ruină. Nu cred că inima mea poate suporta faptul că Will este o rupere de realitate pentru tot restul timpului petrecut aici.

Dar apoi mă sărută pe gât, mirişti le lui gâdilându-mi pielea. „Cred că ar trebui să încercăm din nou, nu-i aşa?”

Dau din cap. „Vino imediat ce ai terminat.”

Era aproape miezul nopţii când Will şi cu mine am ajuns la victorianul cu acoperiş mansardat unde locuiam. Ar fi fost o casă grozavă la un moment dat, dar măruntaiele i-au fost acum sparte într-un depozit de apartamente. Mirosul de ceapă prăjită ne-a însoţit pe holul mohorât şi îngust, până în spatele clădirii. Am sperat că Will nu a fost atent la vopseaua îngălbenită şi la mocheta pătată de portocaliu.

S-a rezemat de perete, cu părul lipit de obraji, în timp ce eu mă luptam cu broasca.

„Mâinile mele sunt alunecoase", am bolborosit.

Eram udaţi. Ploaia era atât de puternică, încât alergarea ar fi fost inutilă. În schimb, am mers repede în timp ce fulgerele au fulgerat în nord-vest şi copacii bătrâni care mărgineau strada mea se legănau în vânt, ramurile lor zguduind liniile electrice.

Will m-a urmărit înăuntru şi împreună am cercetat camera minusculă care conţinea întreaga mea viaţă în Toronto. Un pat dublu era împins de un perete, „bucătăria" pe opus. Ai putea să stai între cei doi şi să atingi blatul cu un braţ şi capătul patului meu cu celălalt. Era suficient loc pentru o pereche de scaune acoperite cu vinil şi o măsuţă de lemn.

„Mic ar fi o subestimare, după cum puteţi vedea." Nu eram o persoană ordonată din fire, dar învăţasem să-l păstrez îngrijit. Mi-am făcut patul în fiecare dimineaţă, am spălat vasele după ce am mâncat. Nu erau prea multe de decorat, dar pictasem pereţii într-o nuanţă palidă de mentă şi agăţasem câteva amprente pe care le-am găsit la un magazin second-

hand – o pădure sub un cer de noapte cu cerneală și o reclamă pentru gogoși care părea antică, dar cu siguranță era nu.

Will și-a strecurat rucsac, cu ochii îndreptându-se spre un afiș de concert al Ursului Grizzly atârnat deasupra patului meu. „Are multă personalitate", a spus el. „Se pare foarte tu. Fereastra este uimitoare."

Era. Dădea spre curtea din spate și avea praguri adânci și un geam de sticlă cu plumb în partea de sus. Era ceea ce mi-a plăcut cel mai mult la apartament – holul era de rău augur, dar în interior, podelele originale din lemn de esență tare și ornamentele groase ale plintei erau încă intacte.

— Există și o cadă cu gheare în baie, am spus. „Dar presiunea apei e nasol." De ce vorbeam despre presiunea apei? Aducerea lui Will înapoi în apartamentul meu nu fusese premeditată. Dansul era un lucru – un pas prea departe, probabil. Tot ce știam când l-am invitat aici a fost că nu voiam să-l las să plece. Dar acum ce?

Mi-am zgâriat încheietura. „Ei bine, probabil că ar trebui să mă schimb. Ți-aș împrumuta ceva, dar mă îndoiesc că chiar și cea mai mare cămașă a mea ți se potrivește."

„Cred că ar fi un pic mic." Will mi-a aruncat un zâmbet dezordonat. "Dar este în regulă. Salopeta mea este în geantă."

Am scos hainele uscate din sifonier, i-am aruncat lui Will un prosop și m-am închis în baie, luând de două ori mai mult timpul pe care trebuia să mă schimb. M-am spălat pe dinți, mi-am uns deodorant și mi-am răsucit corpul în oglindă. Mi-aș îmbrăca o pereche de transpirații largi gri și un alt maiou alb și un sutien alb. Nicio afacere prostească aici. Am așteptat până nu l-am putut auzi pe Will târâind de cealaltă parte a ușii.

Stătea lângă masă, ținând în mână o fotografie înrămată, în timp ce ploaia năpădea pe fereastră. Părul îi fusese frecat în haos, iar mânecile îi treceau pe lângă încheieturi, ascunzându-și din nou tatuajul. Pereții păreau să se fi micșorat în jurul lui. Apartamentul meu nu era suficient de mare pentru a găzdui un testament.

„Asta este mama ta?" el a intrebat.

Luminile pâlpâiau.

M-am mutat lângă el, uitându-mă la poză. „Da, și acesta este Peter cu noi." A fost luată în noaptea absolvirii liceului. Sunt blocat între ei doi pe puntea cabanei, lacul o neclaritate albastră în fundal. Peter nu dorise să fie în lovitură. Îmi amintesc că mama îi șoptește ceva la ureche și avea sentimentul ciudat că asist la ceva privat. Fața lui Peter a rămas calmă, dar el dădu din cap și stătea lângă mine, înfășurându-mi un braț în jurul umerilor.

„Arăți exact ca ea."

"Știu. Obișnuia să mă deranjeze." Mama își purta părul scurt de când îmi amintesc. După ce l-am tăiat pe al meu, asemănarea a fost ciudată. Nu m-a mai deranjat asemănarea. Nu eram sigur când s-a schimbat asta.

— E frumoasă, spuse Will. Ochii mei s-au îndreptat spre o parte a feței lui, dar a continuat să studieze fotografia.

„Odinioară părul tău era atât de lung."

„Da, asta este destul de nou." Mi-am răsucit o șuviță lângă frunte.

Va pune rama jos. „Ați fost întotdeauna doar tu și mama ta?"

„Nu am tată, dacă asta vrei să spui."

Am făcut un pas spre dreapta ca să pot umple pahare cu apă. Bucătăria avea doar câțiva metri de tejghea, o chiuvetă, o sobă veche cu gaz și un frigider mic. I-am dat lui Will un pahar și m-am așezat pe marginea patului, dând un scaun în care să se așeze.

„Bunicii mei au locuit în stațiune până la vârsta de doisprezece ani, dar Peter a fost mereu prin preajmă. El este patiserul acolo. Zilele lui încep devreme, așa că ar fi terminat cu munca până când am ajuns acasă de la școală. Obișnuiam să facem aceste petreceri cu ceai când eram mică. Pregătea sandvișuri cu castraveți fără crustă, iar noi ascultam Talking Heads și Ramones. Am zâmbit. „Una dintre cele mai vechi amintiri ale mele despre Toronto este să luam ceaiul de după-amiază la hotelul Royal York cu Peter." Încercase s-o convingă pe mama să facă un ceai de lux în stațiune – a pierdut argumentul.

Will a inspectat din nou camera, cu ochii aterizat pe dulap. Era puțin mai mult decât un cabin cu o singură ușă și atât de umplut încât nu se închidea corect. — Cred că nu ai putut începe să faci bagajele cu prietenul tău aici?

M-am lăsat pe spate pe pat. Vizita lui Whitney mi-a oferit o scuză excelentă să nu mă gândesc să-mi pun lucrurile în box. „Nu-mi vine să cred că va trebui să trăiesc din nou cu mama".

„De ce trebuie?" L-am auzit pe Will spunând.

Am clipit la crăpătura care trecea prin tavan. Aș putea desena fisura cu ochii închiși. „Ei bine, cu excepția cazului în care vreau să dorm în cabanele personalului, și cu siguranță nu vreau, chiar nu există altă opțiune. Stațiunea este oarecum îndepărtată și nu am mașină."

— Corect, spuse Will. „Dar ceea ce am vrut să spun a fost, de ce trebuie să te duci acasă?"

Un tunete m-a ferit să nu răspund. M-am ridicat în picioare, trimițând o presiune zdrobitoare asupra craniului meu.

„Avem nevoie de muzică." Mi-am deschis laptopul pe masa de lângă Will, iar site-ul Brookbanks s-a uitat la noi. Mama avea a sunat când Whitney și cu mine ne îndreptam pe ușă azi dimineață. Ea a vrut părerea noastră despre noul instrument de rezervare a camerelor.

"Este aceasta?" Will se aplecă înainte. Fotograful ieșise într-o barcă pentru a fotografia cabana așezată pe dealul înierbat, plaja de mai jos. Arăta ca o cabană de schi supradimensionată, un castel cu trei etaje din piatră și lemn, cu un acoperiș cu două versiuni.

"Asta este." Am dat clic în afara paginii și am trecut la iTunes, derulând albumele mele.

"Ce parere ai despre ei?" întrebă Will. Când m-am întors să văd ce vrea să spună, fața lui era atât de aproape, încât am putut vedea un strop aproape invizibil de pistrui pe obraji. I-am urmărit privirea către posterul de pe peretele meu.

"Urs grizli? Sigur." Am dat clic pe cel mai recent album al lor. „I-am văzut la Massey Hall anul trecut. Peter mi-a cumpărat bilete. Atunci am primit afișul."

M-am așezat pe spate în pat când a început prima piesă. „În lumea mea ideală, aș avea spațiu și bani pentru un player de discuri."

„Și un nou-nouț LP *Horses* ."

"Exact. Dar sunt foarte mulțumit de pinul meu de tramvai."

Will bătu cu degetele pe masă. Conversația noastră s-a simțit încordată pentru prima dată.

„Dacă *ai* putea avea ceva acum, care ar fi?" Am cerut să umplu aerul mort.

Will clipi surprins și un roșu i se furișă de sub guler. „Probabil aș avea ceva de mâncare."

"Ți-e foame? După toate acele nachos?"

„Mi-e foame după aproape tot."

"Remarcat."

Poate că aș fi putut deschide frigiderul cu piciorul dacă aș fi fost la fel de înalt ca Will, dar așa cum era, trebuia să mă ridic să mă uit la rafturile lui goale. Nu avusesem ocazia să mă reaprovizionez după vizita lui Whitney.

„Am murături?" M-am uitat peste umăr și am observat punga de hârtie de pe blat. „Oh, de fapt. Am ceva mult, mult mai bun."

Peter trimisese două pâini de aluat cu Whitney și încă mai rămăsese o parte din una. „Nu este foarte proaspăt, dar se va prăji grozav." I-am întins-o lui Will într-o mână și mi-am făcut semn cu cealaltă în jurul ei, ca și cum ar fi fost o recuzită într-un truc de magie. „Pregătește-te să fii uimit."

„Nu sunt sigur că am mai văzut pe cineva atât de entuziasmat de pâine".

M-am oprit din mișcare. „Aceasta nu este doar pâine. Acesta este aluatul lui Peter – și îți va schimba viața."

"Chiar așa?"

Luminile au pâlpâit din nou și ne-am uitat amândoi în sus, apoi înapoi unul la celălalt.

„O garantez. După seara asta, nu vei mai fi niciodată la fel, Will Baxter.

În timp ce ne pregăteam gustarea, o rafală de vânt a răsturnat coșurile de gunoi din curte. Ploaia a venit mai tare pe sticlă, iar lumina mea s-a stins, a fulgerat o dată, apoi s-a stins.

„La naiba."

„Crezi că e doar locul tău?"

M-am târât spre fereastră să verific luminile stradale, care se întunecaseră și ele.

"Nu."

„Ai o chestie de ucigaș în serie în acest moment", a spus Will, cu fața strălucind în albastrul ecranului laptopului meu. Încă țineam cuțitul de pâine.

— Ah, ai înțeles totul, am spus, ridicând-o în aer. „Te-am păcălit să crezi că sunt o fată nevinovată de la țară." M-am încruntat, lăsând cuțitul pe lângă mine. „Pâinea de pâine nu este funcțională." Mi-am mestecat obrazul, pe gânduri. „Voi folosi doar o tigaie." The aragazul era mai vechi decât mine și arzătorul din spate din dreapta era stricat, dar pentru că era pe gaz, am putut să gătesc în caz de pană de curent.

"Ai o brichetă?" a întrebat Will în timp ce prăjeam pâinea. „Pot să-ți fac lumânările."

„În noptiera mea.” Am fost atât de prinsă să mă gândesc la ecuația luminii romantice plus Will plus o cameră mică, încât abia când mi-a deschis sertarul mi-am amintit ce era înăuntru. "Nu așteptați. Nu face asta. Este în geanta mea. În punga Ziggy Stardust.”

Acum pulsul îmi galopase și, cu fiecare stropire de brichetă, pielea mea se simțea mai moale. Will a aprins toate cele cinci lumânări mele, fiecare cuibărit în siguranță într-un borcan de sticlă, livrând una la baie și una la tejghea de lângă mine. Un altul s-a dus la masă, un al patrulea la comoda mea și ultimul lângă patul meu. Când termină, camera tremura de aur.

„Laptopul tău are doar douăsprezece la sută baterie. Ar trebui să-l închid în cazul în care se întrerupe curentul pentru o perioadă?” întrebă Will, întrerupându-mi prăjirea din ce în ce mai atentă a pâinii.

„Bănuiesc că ești mai bine.”

Cu asta, muzica s-a oprit.

Eram doar noi doi acum. Și o farfurie de aluat prăjit.

L-am pus pe masă împreună cu un mic ramekin de sare și unt și am luat scaunul de lângă Will.

„Pune puțină sare deasupra”, am spus, arătând. Am așteptat ca Will să facă același lucru înainte să muşc, uitându-mă cum ochii i se făceau mari. Sunetul pe care l-a scos, cu gura încă plină, era ceva de genul lui *Fuuuuh* .

„Peter a făcut asta?”

„Da. Este ceea ce servim la restaurantul Brookbanks.”

„Acum mai am un motiv să mă duc în stațiunea ta. Sunt o să strâng mâna omului acela și să mănânc șapte pâini de aluat”. A luat o mușcătură și a spus în timp ce mesteca: „Și lacul arăta frumos – poate voi scoate o canoe cât timp sunt acolo”.

"Oh da? Îmi este greu să te imaginez în tufiș. Va Baxter într-o canoe? Am clătinat din cap, zâmbind.

M-a încruntat. „Aș arăta grozav în tufiș. Senzațional într-o canoe. Va trebui doar să-mi arăți cum să țin o vâslă.”

„Ce zici de asta: te voi scoate într-o canoe, te voi învăța cum să faci o lovitură în J și te voi asigura că nu te faci de rușine. Dar, în schimb, trebuie să-mi arăți desenele tale.” Dacă am fi de gând să ne jucăm la simulare, aș putea la fel de bine să modelez fantezia așa cum mi-a plăcut.

„Vrei să-mi vezi munca?”

„Da.” Mi-am aspirat unt de pe degete. „Așa că adu-ți portofoliul când vii.”

Will și-a împins obrazul cu limba, privindu-mă. „Aș putea să-ți arăt acum.”

Am făcut o pauză, cu degetul arătător încă în gură.

„Am un caiet de schițe cu mine”, a spus el. „Întotdeauna port unul în jur. Sunt mai ales idei pentru *colegii de cameră.* Sunt câteva portrete.” El a ridicat din umeri. "Dacă doriți."

"Într-adevăr? Nu te superi?”

S-a zgâriat pe ceafă. „Nu-mi place să văd oamenii cum se uită la lucrurile mele, dar am încredere în tine să nu spui ceva groaznic.” Mi-a aruncat o privire serioasă. „Chiar dacă crezi că este de bază.”

„Nu aș face niciodată.”

Dar când Will scotocea prin geantă, am început să-mi fac griji. Eram groaznic să prefac.

"Aici." Mi-a întins un Moleskine verde bătut, apoi s-a așezat, cu coatele sprijinite pe genunchi, bărbia cocoţată pe o mână.

Am început de la început și am mers încet, studiind figuri de pe paginile neliniate. Aceleași patru personaje au fost desenate de mai multe ori, uneori redate cu cerneală neagră fină și linii ascuțite, încrezătoare și alteori cu creion zgârieturi.

„Ești bun”, am spus, ridicând privirea la el, dar el nu mi-a răspuns, doar m-a urmărit cum întorceam paginile.

Unul dintre personaje avea ochi leșinați, căzut și purta mereu un sandviș în mână. Altul purta un coc de bărbat. Cel care era în mod evident Will era un stâlp de fasole cu un nas exagerat. O pagină era plină de note. A scris cu majuscule ordonate.

„Idei pentru benzi”, a spus Will când am ajuns la asta.

Peste tot erau împrăștiate schițe realiste de copaci, poduri și obiecte de zi cu zi — un castron cu lămâi, rucsacul lui Will a căzut într-un colț. Au fost câteva portrete. Preferatul meu era o fată care înota, cu mâinile stropind cu apă, cu un zâmbet cu dinți pe față.

„Este incredibil”, i-am spus lui Will.

"Mulțumiri." Și-a dres glasul. „Aceasta este sora mea. Nu este întotdeauna ușor să găsesc oameni care să stea pentru mine, așa că folosesc mai ales fotografii. Asta a fost din vacanța noastră în familie pe Insula Prințului Eduard, când eram copii.”

„Poți să mă faci dacă vrei.” Am închis ochii. „Adică, dacă ai vrea să mă desenezi, ai putea.”

Will nu a spus nimic, așa că am deschis un capac. „A fost ciudat? M-am gândit că s-ar putea să-ți dorești exercițiul.” Am luat o altă felie de aluat, examinând găurile cu o nouă fascinație.

„De fapt, mi-ar plăcea asta.”

M-am uitat în sus de la pâine. "Într-adevăr? Deci cum facem asta? Vrei să pun un scaun acolo?” Am făcut semn spre cealaltă parte a camerei, lângă ușă.

Will mi-a luat bucata de pâine din mâini și a pus-o pe farfurie. Privi în jurul spațiului, cu ochii așezați pe pat. "Nu. Tu mergi acolo."

A început cu mine în capul patului meu și Will pe un scaun lângă picior. S-a întors la o pagină nouă, uitându-se la ea un minut întreg și apoi la mine, mai întâi fața mea și apoi

restul. Mâna lui s-a mişcat pe pagină cu mişcări rapide şi scurte. S-a tot înclinat înainte, mijindu-mă în întuneric.

„Vrei să mă apropii?" am spus după a treia lui înclinare şi strabire.

El ridică privirea, făcând o pauză. „Da, ar fi grozav."

Am tresărit înainte. „Putem vorbi, sau asta se va încurca cu procesul tău?"

"Putem vorbi."

„Cât timp stai de obicei când te întorci la Toronto?" Speram să nu fiu complet evident.

Will mi-a zâmbit zâmbet înainte să se întoarcă la desen. „Depinde. Această călătorie a durat puţin peste o săptămână. De obicei durează doar câteva zile."

Nu foarte mult, atunci. Nu este suficient timp să mă viziteze în nord. "Oh. De ce şedere mai lungă?"

„Tatăl meu se recăsătoreşte. A fost o petrecere de logodnă weekendul trecut şi nu o cunoscusem pe logodnica lui, aşa că au fost multe lucruri care să te cunoască."

„A mers bine?" Nu a trebuit niciodată să navighez în dedesubturile vieţii amoroase parentale. Dacă nu aş fi ştiut mai bine, aş fi crezut că mama a vrut să fiu.

"Cred. Părea cu adevărat interesată de tatăl meu. Dar am vrut să spun: *Tipul ăsta, chiar? Ştii că spală salată prespălată, nu?"*

Am râs, iar el s-a gândit o clipă.

„A fost ciudat să-l văd cu altcineva decât mama mea. Annabel a întâlnit-o de multe ori şi o place, iar sora mea este o critică dură. Sper . . ." Se uită în jos la schiţă.

"Esti in regula?"

A dat din cap o dată, apoi s-a uitat la mine. "Ma deranjeaza. Că am plecat, aşa cum a făcut mama noastră. Tata este atât de dur cu Annabel, dar poate când Linda se va muta, lucrurile se vor îmbunătăţi." Şi-a frecat ochiul. „Oricum, l-am descărcat aseară, nu că va face o diferenţă. A fost bine să am o distragere a atenţiei astăzi, să nu trebuiască să merg acasă şi să te ocup de el." Will s-a întors la desen.

„Dacă vrei să te prăbuşeşti aici în seara asta, poţi", am scapat eu.

Creionul s-a oprit.

"Dacă doriţi."

S-a uitat la mine.

"Puteţi."

Ne-am privit unul pe celălalt, apoi Will a reluat schiţa. Niciunul dintre noi nu a vorbit timp de câteva minute până când a spus: „Deci cum e el – iubitul?"

„Jamie?" M-am uitat la Will, încercând să intuiesc de ce întreabă, dar tot ce am absorbit a fost lungimea genelor lui.

„Da. Jamie."

„Este grozav", am spus încet. Nu l-am descris pe Jamie unei alte persoane de atât de mult timp şi nu mi-a plăcut sarcina de a-i explica lui Will. „Este foarte rece. Amuzant. Este genul de persoană pe care toată lumea îi place — este budinca de caramel a oamenilor."

— M-ai pierdut, spuse Will.

M-am uitat la acul *suprarealist* de pe gulerul lui. „Este un fel de lucru din interior – ce fel de desert am fi. Este budincă de caramel – dulce şi netedă şi plăcută mulţimii."

Will mi-a aruncat o privire. Aş fi putut jura că zâmbeşte. — Şi ce zici de tine, Fern Brookbanks? Ce fel de desert ai fi?"

"Pe mine?" am înghiţit. „Jamie crede că sunt o tartă cu lămâie."

Am văzut pieptul lui Will ridicându-se şi coborând. Îşi înclină capul spre cartea lui. „Şi ce crezi că *aş* fi?"

Am putut gusta torta cu ciocolată sărată a lui Peter, acel strop de chili. "Nu ştiu . . . un buştean de ciocolată?"

„Buşten de ciocolată?"

„Da. Ştii, cu napolitanele de ciocolată şi frişcă?" Ar fi trebuit să mă gândesc înainte să deschid gura.

— Uh-huh, spuse Will. "Ce altceva?"

Ştiam că nu a vrut să spună ce altceva despre jurnal. Am respirat adânc.

„Îl cunosc pe Jamie de multă vreme, dar el a fost întotdeauna doar un copil mai mare de lac."

Will mi-a aruncat o privire. „Cât mai în vârstă?"

"Trei ani. Familia lui are o cabană lângă staţiune. Oricum, eram un fel de mizerie la sfârşitul liceului, iar Jamie şi cu mine lucram împreună. A fost singura persoană care nu m-a judecat." Will îşi ridică privirea din desen. „Acesta a fost începutul."

"Acum patru ani?"

"Dreapta. Lucrăm împreună în staţiune în fiecare vară. Jamie stă în cabanele personalului în loc de cabana familiei sale, pentru că îi place foarte mult acolo." Am luat lacul albastru de pe degetul arătător. „Nu am nicio legătură."

„Nu este sensul pe care l-am avut."

"Eşti serios?" Nu i-am explicat cum nu vreau să mă întorc în staţiune?

„Da. Azi la galerie. . . şi felul în care ai vorbit despre asta. Nu ştiu. Am impresia că-ţi place acolo sus."

Am clipit la el. În atât de multe feluri, am făcut-o. Mi-a plăcut să văd o furtună mişcându-se peste lac. Îmi plăcea să petrec în bucătăria de patiserie cu Peter, să mă joc cu trandafiri şi să iau un caiac într-o zi nemişcată. "Pot fi."

M-am uitat la mâinile mele. Lucrurile fuseseră mai bine cu mama de când m-am mutat aici înainte de începerea celui de-al doilea an de universitate. N-am apreciat niciodată caracterul ei de tip A, dar în ziua în care ea şi Peter m-au ajutat să despachetez, ea a atacat curăţarea şi organizarea apartamentului de parcă ar fi fost o operaţiune militară. Într-o după-amiază, brânza arsă a fost curăţată din sobă; chitul de faianţă de baie a fost dezvăluit ca alb, nu gri; şi fiecare dintre oalele, tigăile şi ustensilele mele fuseseră spălate şi i se atribuise o casă. Am fost recunoscător şi obosit când am terminat, dar în loc să se întoarcă în camera lor de hotel, mama ne-a sugerat să sărbătorim celor trei. Ne-am aşezat afară la un mic restaurant de la capătul străzii mele şi am comandat pizza şi vin roşu şi ne-am amintit despre vară. Am simţit că eram o familie normală care avea o seară în oraş şi cred că eram.

Când mama m-a lăsat la cămin cu un an înainte, nu am putut-o împinge pe uşă suficient de repede. Dar m-am agăţat de ea în timp ce ne-am luat la revedere în noaptea aceea, dorindu-mi să mai stea puţin.

„Dacă nu m-aş duce acasă. . .” Am clătinat din cap. „Nu este o opţiune.”

„Şi ce zici de Jamie? Nu i-ai spus?”

"Nu. Nu văd că merge bine. Cred că Peter este singura persoană cu care aş putea vorbi.” M-am gândit la lista de redare pe care mi-o făcuse. „Probabil că oricum suspectează deja. El mă cunoaşte mai bine decât oricine.”

"Îl iubeşti?"

M-am uitat la Will, surprins.

"Petru? Da. El este cel mai apropiat lucru pe care îl am de un tată.”

— Mă referam la Jamie.

Nu intenţionam să las o pauză căscată, dar el mă prinsese cu nerăbdare. "Desigur. Nu aş fi cu el dacă nu aş fi făcut-o.”

El a dat din cap.

„Eşti îndrăgostit de Fred?”

— Nu, spuse el fără ezitare. După o secundă, a adăugat: „M-am gândit că aş fi fost. Dar mi-am dat seama că nu sunt.”

Am vrut să ştiu cum şi-a dat seama când şi de ce erau încă împreună, dacă aşa era. Dar a pune acele întrebări părea periculos. În schimb, am tăcut amândoi şi am privit lumina lumânărilor pâlpâind pe obrajii lui Will, pierzându-se în golurile ei.

Ploaia a căzut mai tare, lovind geamul lateral. În cele din urmă, mâna lui Will s-a oprit.

„Sunt îngrijorat că o să-l urăşti”, a spus el.

„Sincer, şi eu.”

S-a mutat pe marginea patului. M-am plimbat lângă el. Am lăsat câţiva centimetri de spaţiu între noi, dar îi simţeam căldura corpului, simţeam mirosul de ploaie în părul lui şi vopseaua de pe haine.

M-am aplecat peste pagină şi am fost acolo, surprins în linii fine de grafit, în umbră şi lumină. Ilustraţia a fost atentă şi detaliată, concentrarea clar pe mine, patul şi camera se estompează în jurul meu. Bărbia mi s-a sprijinit pe genunchi, cu braţele înfăşurate în jurul tibiei mele, cu picioarele goale. Buzele mele aveau o uşoară înclinare în sus, ochii mi s-au mărit într-un fel de încântare secretă.

„Ai acest aspect când eşti entuziasmat de ceva – încercam să obţin asta.” Şi-a plecat capul ca să poată citi expresia de pe chipul meu. — Şi nasul tău era dur.

"Nasul meu?" Mi-am trecut degetele peste el.

"Cum m-am făcut? Îl urăşti?”

Am clătinat din cap. "Nu. Este . . .” Am vrut să explic cum m-am simţit ca şi cum nimeni nu m-ar fi văzut cu adevărat înainte de acel moment, dar tot ce am venit a fost: „Eu sunt”.

3 august 1990

menstruația mea este întârziată. menstruația mea nu întârzie niciodată. Trebuia să-l iau acum șase zile.

Dar nu pot fi însărcinată. Am fost atent. Sunt la pastilă.

Am un plan. Administrarea stațiunii de douăzeci și trei. Căsătorit de douăzeci și șase de ani. Doi copii înainte de treizeci de ani.

Nu ar trebui să am copii cel puțin încă cinci ani!

Europa. Muncă. Căsătorie. Bebeluși. Aceasta este ordinea în care ar trebui să meargă lucrurile.

Nu sunt însărcinată. Nu sunt. nu pot fi.

Doar că mă dor sânii. Mult.

Mă scufund de la capătul docului familiei, tăind apa până când sunt forţat să ies la suprafaţă. Mi-am îmbrăcat costumul de îndată ce m-am întors din cabina lui Will şi am scos caiacul. Însă nu m-a ajutat să scapi de faptul că am petrecut noaptea cu el, perspectiva de a mai petrece o noapte împreună.

Cu mult înainte de a mă naşte, bunicii şi mama veneau aici să petreacă timpul lângă apă. Linia ţărmului este privată, ascunsă într-un mic golf - nu puteţi vedea cabanele sau plaja staţiunii. Există două scaune metalice, cu vopseaua roşie decojită şi un dock scurt, la fel de uzat. Un cedru noduros creste peste apa; baza trunchiului său este paralelă cu suprafaţa. Whitney şi cu mine obişnuiam să-l coboram de parcă ar fi fost un podium. Când aveam unsprezece ani, ea m-a convins să mă îmbrac în hainele oficiale ale mamei şi să iau un aparat stereo cu noi pentru a obţine efectul maxim, dar a căzut în lac purtând o rochie de ceai de mătase. Mama ne-a pus să strângem mingi de tenis rătăcite pe terenuri pentru tot restul verii.

Am preferat să înot la docul familiei, departe de tuturor, dar lui Whitney îi plăcea plaja pentru a căuta ţinte Mystery Guest când eram mai tineri şi băieţi drăguţi mai târziu. Acesta era locul preferat al mamei, unde venea să savureze cafeaua şi o fărâmă de singurătate.

Creierul meu este ca o magpie suprastimulată, care se străduieşte să decidă pe ce obiect strălucitor să aterizeze.

Staţiunea.

Voi.

Staţiunea.

Lucrul pe care Will îl face cu degetul mare.

Nu prea sunt un înotător. Îmi place să fiu în apă, deşi sunt în mare parte un fel de peşte cu tăiţei în piscină. Dar astăzi vâslesc înainte şi înapoi până când mintea îmi tace.

Învelindu-mă într-un prosop atunci când plămânii şi braţele îmi renunţă la mine, mă aşez pe acelaşi scaun pe care îl am mereu, cel din stânga. Mă uit la valurile de pe traseul unei bărci care se lovesc de stânci şi se freacă de la ţărm şi, pentru o secundă, parcă mama ar fi chiar acolo lângă mine, ţinând o cană aburindă.

Acesta era locul nostru – singurul care s-a simţit vreodată ca al ei şi al meu singur. Noi veneam dimineaţa, iar mama îşi lăsa BlackBerry acasă. În mijlocul verii, nu avea timp să zăbovească şi, de îndată ce termina, se ridica şi se ridica de pe scaun. Dar, toamna, aduceam brioşe cu streusel pe care le coapse Peter şi rămâneam aici până aveam nevoie să mă pregătesc de şcoală. Primăvara, ne-am înghesuit prin zăpada care se topea şi ne-am ghemuit sub pături.

Îmi place aici, ar ofta. *Nu suntem norocoşi?*

Îi aud vocea atât de clar.

Mi-aş dori atât de mult să pot auzi din nou. Jurnalele sunt cel mai apropiat lucru pe care îl am. A fost mai dificil să citesc ultima dată de data asta. Nu credeam că este posibil. Mama era tânără când ea a ramas insarcinata. Întotdeauna am ştiut asta, dar citirea jurnalului ei ca adult este atât de diferită pentru că acum *pare* tânără.

Un fluture monarh trece pe lângă, apoi aterizează pe petala violetă a unui iris sălbatic care creşte la marginea apei. Chiar şi atunci când eram în chinurile rebeliunii mele adolescentine, mama mă făcea să vin aici cu ea. Stăteam cu braţele încrucişate peste piept, fără să vorbesc, până când ea termina cu cafeaua, apoi mă prăbuşam înapoi pe poteca până la casă.

Nu-mi amintesc ultima dată când am stat aici. Nu cred că am ajuns împreună la lac o dată în ultimele douăsprezece luni. Cu cât îmi asumam mai multă responsabilitate la Filtr, cu atât îmi era mai greu să mă întorc acasă, deşi am stat o săptămână întreagă de Ziua Recunoştinţei după ce eu şi Philippe ne-am despărţit. În ultima mea dimineaţă, i-am spus mamei de decizia mea de a renunţa la bărbaţi. Am spus că aş fi mai fericit pe cont propriu, aşa cum a fost ea.

S-a aplecat să mă ia de mână, fixându-mă cu ochii ei cenuşii. *Ştiu că nu eşti pregătită acum, dragă, dar cred că într-o zi vei descoperi că inima ta este prea mare doar pentru tine.* Am dat din cap, deşi nu am crezut-o. Afară era frig, cerul albastru strălucitor, frunzele roşii şi aurii. Mama şi-a înclinat bărbia spre soare, stând acolo, cu ochii închişi, cu un zâmbet pe gură, până când i-am spus ora – trebuia să treacă la cabană. Ea clătină din cap. *Hai să mai stăm puţin, mazăre.*

Mă uit la scaunul gol de lângă mine şi ştiu. Inima mea e prea mare ca să-mi dau drumul.

Oamenii se schimbă. Visele se schimbă, de asemenea.

Când mă întorc în casă, mă aşez la capătul patului în costumul meu de baie umed, cu prosopul în jurul taliei. Iau jurnalul de pe noptieră şi îmi trec degetele peste scrisul mamei.

Vreau să-i spun că voi rămâne. Vreau să-i cer un sfat. Vreau să-mi spună cât de mândră este. O vreau pe mama mea.

După ce mi-am șters lacrimile cu marginea prosopului, privirea mea aterizează pe un nume de pe pagină și iau telefonul și apăs pe butonul de apel.

"Ferigă?" Vocea profundă a lui Peter se aude în urechea mea.

„Hei, Peter. Am vrut să-ți spun mai întâi. Am luat o decizie în privința stațiunii."

„Nu s-a schimbat deloc", spune Jamie în timp ce se uită prin sufragerie. „Nu am mai fost aici de când ne întâlnim."

Nu sunt surprins. Oricât de mult a trăit și a respirat mama mea Brookbanks, ea și-a păstrat relațiile cu personalul profesionist. Peter a fost o excepție.

Întotdeauna am crezut că rezerva mamei se referă doar la stabilirea granițelor șef-angajat. Acum că îi citesc jurnalul cu ochi de adulți, sunt sigur că asta nu este toată povestea.

Dar nu sunt mama mea.

După ce am vorbit cu Peter, l-am rugat pe Jamie să treacă prin casă.

Poartă o cravată verde vânător, cu conuri de pin imprimate pe ea. Este un lucru pe care l-am observat cu doar câteva zile în urmă — el poartă întotdeauna o cravată cu cel puțin un strop de verde Brookbanks. Mă întreb cât timp petrece online, vânând cravate verzi. Mă întreb când s-a transformat în Jamie care este acum, organizat și ordonat.

Poate că a fost când locuia în Banff. A stat acolo câțiva ani, lucrând la una dintre stațiuni, înainte de a se muta la Ottawa pentru a administra un hotel în centrul orașului, lângă Dealul Parlamentului. Părinții lui Jamie au fost cei care i-au spus mamei cât de mult i-au plăcut verile la Brookbanks și i-au sugerat să-l sune.

Mesajul ei a sosit din senin acum câțiva ani.

Încă ne place Jamie Pringle, nu?

Nu-i mai auzisem numele de ani de zile. Nu prea am păstrat legătura după despărțirea noastră.

Da , i-am scris înapoi. Nu-i spusesem prea multe mamei când ne-am despărțit și știam că acesta era modul ei indirect de a întreba.

Mă gândesc să-l angajez pentru jobul de manager.

Ar fi grozav , i-am trimis un mesaj.

În afară de mama, nimeni nu iubea stațiunea la fel de mult ca Jamie.

„Apreciez foarte mult tot sprijinul pe care mi l-ați oferit în ultimele săptămâni", îi spun odată ce ne așezăm la masa din bucătărie. Vocea mea sună rigidă. Nu știu de ce sunt nervos.

„Ce naiba, Fernie? Mă concediezi?"

"Ce? Nu."

Scoate o rafală de aer şi apoi lasă capul pe masă. „Chiar am crezut că o să mă concediezi”, spune el, cu vocea înăbuşită.

"De ce aş face asta?"

El ridică privirea la mine cu un rânjet deformat. „Pentru că încă eşti îndrăgostit de mine şi nu suporti să fii în aceeaşi cameră fără să vrei să-mi rupi hainele?”

„Sunt aşa de transparent?”

„Salivatul te-a dat departe. Salivezi când eşti pornit.”

Râd. „Te-am adus aici pentru că am vrut să-ţi spun că nu o să vând staţiunea. Voi rămâne ca proprietar.”

Jamie îşi plesneşte mâna pe masă. „Acum, aceasta este o veste excelentă.”

„Dar vor fi schimbări.”

Jamie înţelege ceva despre munca de consultanţă a lui Will, dar vă explic mai multe despre ceea ce am făcut. — Îl cunoşti pe Brookbanks şi pe oaspeţi, spun eu. „Mi-ar plăcea contribuţia ta.”

— Desigur, Fernie. Aş fi onorat să ajut.” *Onorat.* Vorbeste si el serios.

— Chiar te-ai gândit că te voi concedia pentru că ne-am întâlnit?

El mă priveşte. „M-am îngrijorat că ai putea. Avem o istorie şi m-am gândit că îţi poţi dori o listă curată.”

„Am o istorie cu mulţi oameni aici. Cel puţin o jumătate de duzină de oameni din personal mi-au schimbat scutecul. De asemenea, câţiva oaspeţi. Pentru mine nu există un astfel de lucru care să fie curat.”

„Dar cu câţi dintre ei te-ai culcat?”

clipesc. O imagine din noaptea trecută îmi trece prin minte. Will sub mine, cu buzele lui umflate în jurul sfarcului meu, uitându-se la mine cu ochi întunecaţi.

— Stai puţin, cu cine te-ai mai culcat, Fernie?

„Nimeni”, spun eu, cu obrajii ardând. „Nu putem vorbi despre viaţa noastră sexuală dacă vom lucra împreună.”

"Bine." Îmi aruncă un zâmbet. „Deşi va trebui să facem asta dacă începem să dormim împreună.”

Îl lovesc sub masă.

Două ore mai târziu, sunt ghemuit pe canapea, în timp ce Jamie scot o versiune şocant de bună a lui „Ironic”. A insistat să sărbătorim, a insistat că trebuie să facem asta cu lucrurile bune şi a insistat să fie răsfăţul lui. A chemat cabana pentru a primi o sticlă cu „cel mai bun şi mai ieftin vin spumant al nostru”.

„Alanis-ul tău este ireal”, strig, bătând din palme când a terminat.

"Ştiu." Se lasă jos pe canapea, ridicându-şi picioarele în şosete lângă mine şi sorbi din bere. Spumosul nu a durat mult.

suspin. „Nu pot să cred că ne vor lăsa să conducem acest loc.”

Jamie mă loveşte cu piciorul. „Sunt fericit că te-ai întors. Mi-a fost dor de tine."

„Și mi-ai fost dor de tine”, spun, pentru că este adevărat. Am pierdut un prieten apropiat când l-am pierdut pe Jamie.

— În regulă, Fernie. Ești treaz.”

„Ce vrei să spui, *sus* ?”

„Pardoseala este a ta.”

"Nu, scuze. Știi că nu fac karaoke.” Manifestările publice de surditate a tonului sunt ferm pe lista lucrurilor jenante la care nu particip. De asemenea: pulovere de sărbători kitsch, jocuri de petrecere a burlacilor, fard de pleoape strălucitor. Dar Jamie mă năruiește până ce mă las.

Sunt aproape de „Insensibil” (mama a fost o mare fană a lui Jann Arden) când Jamie se întoarce spre prag. În ea stă Will. Poartă Will Baxter complet: jachetă, cravată, păr pieptănat pe spate și o expresie de necitit.

„Speram că nu mă vei observa”, spune el. "Te rog continua."

Eu dau din cap, mortificat. „Cum a fost întâlnirea ta?”

"Amenda. A durat mult.” Will se uită la Jamie și la sticla goală de cava de pe masă. „Am ajuns aici cât de repede am putut.”

„Fernie și cu mine sărbătorisem veștile ei bune”, spune Jamie ridicându-se.

Will tresări la cuvântul *Fernie* și își trece o mână pe cravată. „Ce vești sunt?”

„M-am hotărât să rămân”, îi spun.

Will aruncă o privire la Jamie și înapoi la mine. „Felicitări”, spune el cu vocea răgușită. „Îmi pare rău că am întrerupt festivitățile.”

— Nu ai făcut-o, spun eu.

„Cu siguranță ai făcut-o”, spune Jamie. „Dar tocmai plecam. Arată-mă, Fernie?

Ochii lui Will s-au tăiat, iar Jamie îi face cu ochiul.

"Tipul ăla?" șoptește Jamie odată ce suntem la ușa din față.

„Nu pot să te cred, încercând să-l momeliesc așa”, șuier.

"Haide. Am o oarecare libertate de a-l bate la cap. Patru ani împreună îmi fac asta, nu-i așa?

„Nu încă . . .” Încep, mijind ochii.

„Ai sentimente pentru tine?” Jamie îmi smulge o șuviță de păr. „Te voi iubi mereu, Fernie. Dar nu-ți face griji. Pot fi profesionist.”

Și eu îl voi iubi mereu pe Jamie. „Nu vreau să fie ciudat cu noi. Vreau sa fim prieteni."

„La fel”, spune el. „Și ca prieten al tău, nu-mi place de el pentru tine. E prea încordat, prea serios și e ceva dezorientat la el. Parcă ascunde ceva. Ce vezi la el? Cântă la un instrument?”

„La revedere, Jamie.”

Mă sărută pe obraz. „Și el este mult prea înalt.”

Când mă întorc în sufragerie, Will e pe canapea, cu mâinile între genunchi, uitându-se la podea.

„Arăți puțin chinuit”, spun eu, stând lângă el. "Ce se întâmplă?"

„Mă gândeam cât de mult îl urăsc pe tipul acela și nici măcar nu l-am întâlnit.”

"Într-adevăr? Dacă suntem sinceri, nici eu nu am fost un mare fan al iubitei tale."

Buzele lui Will se încântă. "Aș putea spune. Nu ești cea mai subtilă persoană, Fern Brookbanks.

tresar.

Will mă trage astfel încât să stau în poala lui, cu coapsele în jurul lui. El trece o mână pe sub fusta rochiei mele, urcând-o pe piciorul meu. Închid ochii și îmi îngrop degetele în părul lui, gemând. Atât de mult timp, Will a fost tipul meu *ce se întâmplă dacă* . Și dacă am fi fost amândoi singuri când ne-am cunoscut?

Îmi sărută locul de sub ureche în timp ce îmi împinge lenjeria în lateral. „Am crezut că ești cea mai tare fată pe care am întâlnit-o vreodată. Mă gândeam să mă despart de prietena mea. Trimițându-i un mesaj."

"Ce?" Mi se deschid ochii, dar el nu se oprește din ceea ce face.

„Dar apoi am aflat despre tine și Jamie." Will mă urmărește cu atenție, apoi face treaba cu degetul mare.

"Oh, Doamne."

„Încă îl urăsc pe tipul ăsta", spune el. — Urăsc că i-ai spus despre stațiune înaintea mea.

Degetele lui Will fac foarte greu să fie verbal. Dar după câteva secunde, reușesc să întreb: „Ești gelos?"

Își apăsă dinții de gâtul meu. „Atât de gelos."

Nu ar trebui să mă emoționeze, dar o face. Stau doar pentru a-mi scăpa chiloții, apoi mă întind după nasturele pantalonilor lui Will. Scoate un pachet de folie din buzunar și, când mă las pe el, rămânem amândoi nemișcați.

Murmur când îl simt pulsând în mine. Încep să-mi încercuiesc șoldurile, căutând frecare, dar el le ține nemișcate și își duce buzele la urechea mea.

„Vrei să știi altceva?" strigă el.

Dau din cap. Adverbele m-au abandonat.

„Nu am avut nevoie de ajutorul tău pentru lăcuirea picturii", șoptește el, degetul mare revenind la lucru între noi. „Ar fi fost mult mai rapid dacă aș fi făcut-o singur. Aș fi putut să termin în jumătate din timp, dar am vrut să petrec cu tine."

Murmur din nou pentru că am pierdut toate cuvintele din vocabular.

„Și m-am gândit foarte mult la ceea ce ai păstrat în sertarul noptierei."

Sunt prea concentrat pe nevoia dintre picioarele mele și pe foamea din ochii lui Will de a avea măcar o fărâmă de jenă.

Este rapid, aproape febril. Will îmi urmărește fața tot timpul. Trebuie să poată spune cât de mult îmi plac lucrurile care ies din gura lui, pentru că când sunt aproape, își duce buzele la urechea mea și îmi spune să vin, și o fac.

Îmi sprijin fruntea de a lui, trăgându-mi răsuflarea. Vreau să mă întind în pat și să-mi repet ziua cu Will, știind că era gelos. Și apoi vreau să dorm.

Să-i spun lui Whitney că rămân este poate cea mai plină de satisfacţii din viaţa mea de adult. M-a rugat să-l aduc pe Will la cină la ei din Huntsville. Tocmai l-a ascuns pe Owen în Jolly Jumper care atârnă între sufrageria ei şi bucătărie când îi dau vestea. Ea ţipă şi izbucneşte în lacrimi, lovindu-mă de ea.

Mă uit la Will peste umărul ei şi la gură, *Wow* . El şi Cam râd, iar Jolly Jumper scârţâie cu fiecare dintre salturile lui Owen, iar Whitney spune: „Sunt atât de fericită". Este zgomotos şi drăguţ şi mă gândesc, *aşa sună o viaţă bună.*

Cam face spaghete la bolognese, iar când Owen devine agitat, Will îl plimbă prin etajul principal al casei, cântându-i la ureche. Este îmbrăcat în blugi şi o cămaşă albă, cu mânecile suflate pe lângă antebraţe şi atât Whitney, cât şi Cam îl privesc de parcă ar fi un cadou de la zeii dădacilor. La un moment dat, Whitney îi cere să se mute cu ei.

În timpul cinei, Whitney se lansează în povestea cum am devenit prieteni. Cam interpelează: „Încă mai am o adâncitură în care Fern m-a luat". Will îmi strânge coapsa sub masă şi îmi oferă un zâmbet secret. A mai auzit-o pe asta.

Când copilul s-a culcat, Whitney mă conduce în bucătărie sub pretextul că o ajut să servească desertul. Vrea să ştie ce se întâmplă între Will şi mine, iar eu îi spun adevăr. Nu am nici o idee. Tot ce ştiu este că a decis să rămână până a doua zi după dans. Am comandat cina de la restaurant după ce ne-am făcut rapidă ieri pe canapea, iar apoi şi-a petrecut noaptea în patul meu. M-am gândit să-i rog să plece înainte de a adormi, dar nu am reuşit să scot cuvintele. Am vrut să rămână.

În afară de interogarea prelungită a lui Whitney asupra regimului de sănătate orală a lui Will, toată seara se desfăşoară fără nicio stinghere.

Dar apoi se aude clopotele pe telefonul lui Will.

Whitney încearcă să ne convingă să mai bem un pahar şi să dormim în camera lor de oaspeţi, în loc să conduc cele douăzeci de minute înapoi la complex, dar de îndată ce sună telefonul lui Will, se scuză şi se îndreaptă spre bucătărie.

A plecat destul de mult încât Cam şi Whitney să se privească reciproc.

„Mă duc să văd dacă totul este în regulă", spun.

Când intru în bucătărie, Will ridică privirea de pe telefon. Gâtul lui este roşu şi pare că e pe cale să dea un avertisment sever. „Trebuie să plec", îi spune el persoanei de la celălalt capăt.

"Esti in regula?" intreb cand inchide.

Will clipeşte de două ori. „Te superi dacă decolăm?"

Îi spun că nu, dar stomacul îmi zvâcneşte. Le spunem noapte bună lui Whitney şi Cam. Will le mulţumeşte pentru invitaţie şi masă, dar este încordat şi distras. Zâmbetul lui nu ajunge la ochi.

Ce s-a întâmplat? Whitney gura când Will nu se uită, iar eu scutur din cap.

Drumul înapoi la staţiune este liniştit, cu excepţia trosnetului muzicii country la radio. Îi tot arunc privirea departe de drum către Will, dar el se uită pe fereastră, răsucindu-şi inelul.

„S-a întâmplat ceva?" Spun când trag Cadillac-ul în parcarea Brookbanks.

Încruntarea lui Will se adânceşte. „Sunt lucruri de familie."

O piesă de puzzle cade la loc. Un ton de apel pentru Annabel.

„Cu care vorbeai cu sora ta?"

Will nu răspunde.

Mă gândesc să-l las să alunece. A vorbi despre viaţa lui de acasă nu echivalează cu evadarea din realitatea pe care o caută în mod clar. Dar mă întind peste consolă şi îmi pun mâna pe genunchiul lui. "Ce se întâmplă?"

„Annabel a început să-şi caute propriul loc, pentru ea şi Sofia. Ea vrea să se mute," spune Will după un moment.

"Oh." ezit. „Şi asta e rău?"

"Este . . ." Se uită pe fereastră, apoi la mine. „Nu este ceva cu care vreau să te deranjez."

„Nu ar fi probleme. Nu mă deranjează", încerc.

„Mă deranjează", spune el. „Să-i ferim de asta, bine?"

Îl rog pe Will să stea acasă, dar el spune că nu poate în seara asta. Vrea să o sune înapoi pe Annabel.

Mă arunc şi mă întorc şi în cele din urmă adorm, doar ca să mă trezesc cu o gâfâitură dintr-un vis pe care nu-l amintesc. Este ora 2:08. Trag scaunul mic de birou la fereastra dormitorului meu şi mă uit la pătratul auriu de lumină care vine din cabina lui Will. Mi se pare reconfortant, ştiind că el este acolo.

Dar îl vreau aici, în patul meu. Vreau să vorbească cu mine. Mi-e frică de cât de mult vreau în ceea ce priveşte Will.

Eram cocoşat deasupra caietului de schiţe al lui Will, cu nasul la câţiva centimetri de pagină, uitându-mă la desen. Trebuie să fi trecut cu mult de miezul nopţii. Will stătea lângă mine, întinzându-se.

Ani de zile am scăpat de observaţie. M-am aşezat în rândul din spate al sălilor de curs. Am petrecut, dar nu prea tare. Am avut doar câţiva prieteni apropiaţi. Am aşteptat să fac o transformare dramatică a părului până după ce se terminaseră cursurile. M-am întâlnit cu cineva a cărui gălăgie m-a lăsat să trec în fundal.

Nu am vrut atenţie.

În adâncul sufletului, am bănuit că ceva nu era în regulă cu mine – că am dezgropat un miez de putregai la şaptesprezece ani şi eram îngrijorat dacă cineva s-ar uita prea atent, ar vedea şi el. Mi-am acoperit cu sârguinţă greşelile cu cursuri de economie şi note bune şi ture la Two Sugars şi telefoane de duminică cu mama. Nu am întârziat niciodată la niciunul dintre ei. În afară de îmbinarea ocazională, eram imaginea responsabilităţii. Şi când am simţit că mi-a curăţat pe gât stropirea rece a viitorului, mi-am pus căştile şi am plecat la plimbare. Am dispărut în venele oraşului.

Dar dintr-un motiv de neînţeles, l-am lăsat pe Will să stea vizavi de mine şi să cerceteze. L-am lăsat să vadă.

Și, da, mi-a plăcut cum m-a făcut să arăt – curba misterioasă a gurii mele și arcul gâtului meu – dar era mai mult decât atât. Nu exista nicio îndoială că persoana pe care o văzuse Will era frumoasă – nu găsise un miez putrezit.

"Îl pot avea?" Am întrebat.

Un mic zâmbet mi-a răspuns mai întâi. „Totul este al tău."

L-am văzut întinzându-se puțin mai mult. „Modul în care te miști", am spus, neștiind cum să-l descriu. „Ești cam grațios? Și postura ta – este foarte bună."

Will deschise ochii. „Poziția mea este excelentă."

A zâmbit, apoi s-a așezat pe scaun, ciufulindu-și absent părul umed, trimițându-l în tot felul de direcții fascinante. „Bunica mea are o chestie despre postură." El a zambit. „Și maniere la masă, spălarea mâinilor, mersul pe exteriorul trotuarului când escortezi o domnișoară."

Am râs. "Aha. Se adună totul. Ai petrecut mult timp cu bunica ta crescând?

A dat din cap și s-a frecat de locul de pe bărbie unde îi era cicatricea. Părea să ezite înainte de a vorbi din nou. „Eu și sora mea am locuit cu ea câteva luni după plecarea mamei."

„Tatăl tău a avut dificultăți?" Am ghicit.

„Am fost cu toții. Dar" – ochii lui mi-au cercetat fața – „Cred că mi-a fost cel mai greu."

am clipit. "Tu?" Will părea atât de împreună.

"Pe mine."

M-am gândit la comentariul făcut de Eli la bar, despre Will fiind emo.

Și apoi am putut vedea clar. — Erai supărată pe ea, am spus. Știam totul despre a fi supărat pe un părinte.

Will își întoarse privirea pentru o clipă lungă. „Eram al naibii de furioasă."

Îmi simțeam inima bătând în viteză, de parcă ar fi încercat să-mi spargă coastele și să se întindă la a lui. *Te cunosc* , spuse fiecare bubuit. *Esti ca mine* . Am vrut să sar de pe pat și să-mi arunc brațele în jurul gâtului lui. "Ce-ai făcut?"

„Am ales o mulțime de lupte. A fost prost, dar a fost singurul lucru care mi-a putut opri creierul."

M-am uitat la cicatricea de pe bărbia lui. „Așa l-ai prins?"

El a dat din cap. „M-au sărit de câțiva copii mai mari care mergeau acasă de la școală după ce am spus de prea multe ori. Au fost doar două ochiuri, dar a fost suficient pentru a o trimite pe bunica mea să zboare în acțiune. Bănuiesc că tatăl meu nu știa cum să se descurce. Eu și Annabel am stat cu ea până la sfârșitul anului școlar și pentru vară. Am primit o mulțime de prelegeri despre responsabilitate și despre alegerea tipului de persoană pe care vreau să fiu."

„Și asta a funcționat?" Niciuna dintre discuțiile mamei mele nu a fost suficientă pentru a pune capăt mișcăriilor mele când eram adolescent.

„Nu știam cine vreau să fiu, exact, dar știam cine nu știam."

„Și cine a fost acela?"

Will răsuci inelul pe deget. Abia l-am auzit când a spus: „Mama mea".

"Mama ta?" am repetat, surprins. "In ce fel?"

"In toate felurile. Egoist. Critic-"

L-am întrerupt înainte de a merge mai departe. „Nu eşti aşa."

„Pot fi. Ne asemănăm foarte mult", a spus el. „Am plecat aşa cum a făcut ea. semăn cu ea. Gândeşte ca ea."

M-am gândit la cât de calm vorbise Will cu sora lui mai devreme azi. Cum părea să ştie când să pună întrebări şi când să tacă. Cum m-a lăsat să mă destramă la galeria de artă şi apoi m-a înveselit după. „Pentru cât valorează, nu cred că eşti niciunul dintre acele lucruri."

Ne uitam unul pe celălalt. Aerul se simţea gros. — Merită mult, spuse el cu voce joasă.

M-am mutat la marginea patului şi m-am aplecat spre el, apăsându-mi uşor degetul arătător pe cicatricea lui.

„Modul în care m-ai desenat. . . parcă ai văzut ceva de care nu eram sigur că este acolo. Nu cred că o persoană egoistă ar putea captura pe cineva aşa – ar putea să-i vadă pe alţii aşa cum o faci tu."

Privirea lui Will s-a mutat pe faţa mea şi apoi şi-a întins mâna, atingându-şi degetul de bărbia mea, la fel ca şi eu. Şi-a înclinat capul.

"Ce?"

"Nimic." Şi-a ridicat mâinile. "Nu-i nimic. Nu e locul meu."

„Ce vrei să spui că nu e nimic? Ce vrei să spui că nu e locul tău?" M-am simţit sălbatic. Orice ar fi fost, am vrut să fie locul lui Will.

"Cred doar . . ." Şi-a coborât palmele. „Nu vrei să mergi acasă şi să lucrezi la staţiune, aşa că nu. Vrei să fii aici. Ar trebui să rămâi."

Mi-am trecut unghiile peste interiorul încheieturii. „Toată lumea se aşteaptă să mă întorc. Mama m-ar ucide. Uneori, ea va spune literalmente lucruri precum: *Ziua în care vei deveni managerul staţiunii va fi momentul meu cel mai mândru.* Nu pot să-i fac asta."

Mâna lui Will a acoperit-o pe a mea, oprind zgârierea. M-am uitat în jos la degetele lui.

Ne-am uitat la urmele roşii de pe interiorul încheieturii mele. „Nu pari cu adevărat genul de persoană care este de acord cu ceea ce îşi doresc alţii."

Mi-am mestecat interiorul gurii.

"Am pierdut ceva?"

Am dat încet din cap.

S-a lăsat să-mi întâlnească ochii. „Vrei să-mi spui despre asta?"

M-am uitat la Will şi am dat din nou din cap. Am vrut ca Will să mă cunoască. Am vrut să-i spun totul.

13 august 1990

Eric a plecat. A lăsat un bilet în patul lui. Doar optsprezece cuvinte. Am numărat. „Maggie, îmi pare rău, dar nu pot fi tată. Îți doresc toată fericirea din lume.” Nici măcar nu a semnat-o. Știam că a fost șocat de sarcină. Știam că era surprins că vreau să păstrez copilul. Dar m-am gândit că va fi în asta cu mine. Am crezut că mă iubește. Cum pot fi mamă dacă nici măcar nu îmi pot alege un iubit? Peter avea dreptate în privința lui. A trecut mai bine de o lună de când Peter și cu mine am vorbit și mi-e dor de el. Am nevoie de el. El ar ști exact ce ar trebui să spun mamei și tatalui. Nu am crezut niciodată că lupta noastră va dura atât de mult.

Will apare cu o pungă de alimente dimineața după cină la Whitney și Cam. Părul lui este ud, iar eu încă port pijama cu CAPUL DE OALĂ .

„Încă nu am avut ocazia să-ți pregătesc micul dejun", spune el când îl las să intre. „Omleta mea este excelentă."

„Sunt sigur că este."

Pune geanta pe blat și mă întreabă dacă am un șorț, iar eu îl scot pe cel al mamei — cel cu merele roșii pe el. Sunt sigur că nu o va purta. Dar Will o leagă în jurul taliei lui și mă sărută pe obraz, iar eu sunt atât de fermecată, încât îi întind mâna în jurul spatelui și deznodează sforile.

Will îmi oferă un zâmbet întrebător și îmi trag cămașa peste cap, astfel încât intențiile mele să fie la fel de clare ca și faptul că port doar lenjerie intimă.

Mă dă înapoi la masa din bucătărie și mă ridică pe ea, împingându-mi genunchii și trecând între ei.

„Întinde-te pe spate", îmi spune el, ținându-mi gâtul pentru a mă așeza blând ca mine. Îmi strecoară chiloții pe picioarele mele, apoi își aduce buzele la buricul meu, trasându-l cu limba. El duce o dâră umedă până la osul șoldului meu, iar când îmi pun degetele în părul lui, el îngenunche. Will face o pauză doar pentru a-mi spune că i-a fost dor de mine aseară, iar eu rezist doar câteva secunde după aceea.

În timp ce fac duș, Will face omlete cu spanac și ceapă caramelizată și ne petrecem cea mai mare parte a zilei în pat până este timpul să ne pregătim de cocktail-uri cu Trandafiri.

Rămânem suficient de mult pentru a părea politicoşi şi apoi ne întoarcem la fugă. Mă întorc să merg pe poteca spre casă, dar Will mă trage de braţ, conducându-mă la cabana lui.

„Mai aproape", spune el, muşcându-mi lobul urechii.

Este cea mai bună duminică pe care am avut-o vreodată şi adorm cu zâmbetul pe buze. Dar a doua zi începe săptămâna din iad.

După slujba de prânz de luni, mă adun pe toţi în sala de mese pentru a anunţa decizia mea de a rămâne ca proprietar. Îmi ţin mâinile strânse la spate, astfel încât nimeni să nu poată vedea cât de tare tremură. Una dintre menajere mă întreabă ce mă califică să conduc Brookbanks în afară de numele meu de familie. Ochii se măresc la alegerea lui îndrăzneaţă de cuvinte, dar îmi dau seama din modul în care oamenii se aplecă înainte pe scaune că se întreabă acelaşi lucru. Spun ceva despre diploma mea, despre experienţa mea de ospitalitate şi despre modul în care am ajutat la supravegherea expansiunii Filtr, dar nu mă aud vorbind din cauza sângelui care îmi curge în urechi.

Apoi aparatele de aer condiţionat încep să moară. Echipa de întreţinere este capabilă să repare cele mai multe dintre ele, dar o familie decide să plece mai devreme, deoarece nu putem primi o unitate nouă în cabina lor destul de curând. O recenzie usturătoare de o stea apare online, chemându-ne pentru problemele AC şi descriind managementul staţiunii drept „inept" şi cabanele ca „depăşite". „N-ai fi putut să mă plăteşti să stau acolo încă o noapte", se spune.

În seara următoare, Jamie îmi trimite un link către un ziar articol cu titlul, UN HOTELIER DIN TORONTO RENOVEAZĂ UN MOTEL DE PE MARGINEA DRUMULUI , despre renovarea unuia dintre motelurile abandonate din Muskoka. Potrivit articolului, The Daisy va fi un „loc de joacă retro pentru cetăţenii care caută o latură mai rece a căsuţei". Camerele vor avea toate facilităţile moderne şi o atmosferă de decor din anii şaptezeci, prin amabilitatea unui designer de interior inovator. Va fi o piscină cu apă sărată, rulouri de homar livrate de servere pe patine cu rotile şi un accent pe „vinuri funky, greu de găsit". Este o competiţie majoră, un nou punct fierbinte, aprobat de hipsteri, care va face lupta noastră de a ieşi în evidenţă şi mai dificilă.

Cred că lucrurile se schimbă joi, când Will trece peste strategia sa de ansamblu. El face apel la patru colegi de la Baxter-Lee şi ne ghidează pe Jamie şi pe mine printr-un plan de trei ani şi o campanie de marketing programate pentru o mare redeschidere în luna mai. Există o prezentare strălucitoare şi diagrame şi o nouă structură a angajaţilor care nu implică fiecare manager care îmi raportează.

Ies din întâlnire încrezător şi entuziasmat şi sunt repede scos deoparte de şeful de rezervări, care mă anunţă. Ea o să se ocupe de Daisy.

Nu ajută cu nimic faptul că este cald, aerul aşa că încă poţi vedea limpede până la fundul lacului. Este genul de căldură ceţoasă din august care împinge oamenii înăuntru până după-amiaza devreme, iar umezeala se adună în fiecare crăpătură dacă îndrăzneşti să ieşi pe uşă. Genul de căldură în care e fiecare a treia propoziţie din gură, *E atât de cald.*

Will şi cu mine mergem să înotăm la docul familiei seara pentru a ne răcori. Lacul este ca supa, iar gândacii morţi îi strică suprafaţa plană, dar este atât de cald încât nu ne pasă

dacă stăm întinşi într-un mormânt apos. Plutim, cu braţele şi picioarele desfăcute, o pereche de stele plutind pe un cer lichid. Întors pe uscat, Will găteşte cina şi mă prefac că nu-mi place jocul casei pe care îl jucăm. Mă prefac că nu mă deranjează că el se scuză când clopotele îi bat telefonul. Cred că despre ceea ce a spus Jamie — despre Will a ascuns ceva — şi mă prefac că nu cred că are dreptate.

— Ai mâncat încă azi?

Îmi ridic privirea din grămada mică de cereri de angajare de pe birou şi îl văd pe Peter stând în pragul biroului.

„Mic dejun", îi spun.

Când am coborât azi dimineaţă, Will a făcut cafea. Suc de grapefruit pe masă. Pâine în prăjitor de pâine. Am primit aceste mici licăriri despre cum îmi imaginez că este acasă. Nu că ar vorbi despre viaţa lui acasă.

„Stai cinci minute", îmi spusese el, punând în faţa mea o farfurie cu omletă, roşii, avocado şi pâine prăjită. Asta a fost acum şapte ore.

„Am nevoie de un degustător", spune Peter, făcându-mi semn să mă desprind de pe fund cu o înclinare a capului. Tot ceea ce face Peter este rar. Vorbeste minim. Se mişcă în linişte. Nu se enervează. Buzele lui se abat rareori de la linia lor dreaptă. Toată extravaganţa lui este turnată în munca lui. Tortul cu lămâie-levănţică, prăjitura cu ulei de măsline fistic-portocale cu picătură de cardamom, plăcinta cu nuci pecan şi caramel sărat.

Mă uit la cererile pentru jobul de manager de rezervări. Au venit în picături, iar majoritatea candidaţilor sunt foarte subcalificaţi. Un camioner care caută să schimbe cariera. Un instructor de Pilates cititor de cărţi de tarot.

"Haide. Totul va fi acolo când ai terminat", spune el şi adaugă sub răsuflarea: „La fel ca Maggie".

„Am auzit asta", spun, împingându-mă de pe scaun şi aruncându-i lui Peter cea mai bună privire de moarte, deşi în secret, sunt mulţumit.

În timp ce îl urmăresc pe holul mochetat, prin leagăn uşile şi în pasajele pentru personal ale cabanei, am o senzaţie bruscă de scufundare. Îl apuc de braţ pe Peter, ca să nu mai meargă.

„Nu renunţi, nu?"

„Bineînţeles că nu", spune el.

Îmi pun mâna pe piept şi expir, cu ochii închişi. Când le deschid, cred că colţurile gurii lui Peter s-au arcuit infinitezimal, dar cu barba e greu de spus.

„I-am spus mamei tale odată că va trebui să mă tragă afară de aici dacă vrea vreodată să scape de mine. Acesta sunt eu care vă spun acelaşi lucru." Aşteaptă să se asigure că am absorbit ceea ce a spus, apoi continuă să se mişte în direcţia bucătăriei de patiserie.

Mirosul de drojdie al pâinii îşi găseşte drumul către noi înainte de a intra în sanctuarul din oţel inoxidabil al lui Petru. Nu este aluat – cunosc atât de bine mirosul, încât este aproape un obiect fizic al cărui contur îi simt. Înăuntru, bile, baghete, brioşă şi noduri de pâine stropite cu ulei acoperă blatul de lucru. Am mai văzut bucătăria aşa, când Peter elabora un nou meniu de deserturi sau în timpul uneia dintre fazele sale experimentale – crema congelată era preferata mea. Dar întotdeauna se juca cu dulciuri.

„Cred că este timpul pentru o schimbare", spune el, smulgând o bucată dintr-un rulou cu aspect simplu dintr-un grup de patru şi dându-mi-o.

"De ce?"

El ia el însuşi o bucată şi o pune în gură, mestecând înainte de a răspunde.

„Maggie a cules aluatul. M-am gândit că ai vrea să ai ceva care să fie al tău. Ceva care să se potrivească viziunii tale." Nu spune *viziune* ca şi cum ar avea ghilimele de aer în jurul ei. Peter ştie că vreau să fac sala de mese şi mâncarea mai puţin formale. Pierdeţi lenjeria albă. Reduceţi meniul.

Mi se strânge gâtul. „Îmi place aluatul"

— Şi eu am făcut-o, spune el încet.

Arătă spre bucata de rulou pe care o ţin în mână şi o bag în gură. Este cald şi moale şi surprinzător de unt pentru ceva care pare atât de obişnuit.

— Uau, spun eu, dar Peter nu reacţionează. Îmi întinde o felie de pâine de măsline. Mestecăm împreună în tăcere, fără muzică care să ridice starea de spirit, o bucată de pâine după alta, evitând contactul vizual. La fiecare muşcătură, simt că îmi iau rămas bun. Îmi şterg o lacrimă cu călcâiul mâinii, iar Peter se comportă de parcă n-ar fi observat.

„Este rolul", spun când terminăm.

„Aşa am crezut şi eu", spune Peter. „Cu unt bătut."

suspin. „Nu pot să cred că vom pierde aluatul".

„O voi face pentru tine oricând vrei. Starterul este singurul meu copil. Nu am de gând să renunţ." Mâna îi îngheaţă la jumătatea drumului până la gură. „Îmi pare rău", spune el. „Nu am vrut să spun. . ."

Îmi ia o secundă să înţeleg de ce îşi cere scuze. — E bine, Peter. M-am împăcat cu toate astea cu mult timp în urmă", spun, apoi adaug după o clipă: „Am citit jurnalul mamei. Ştiu că l-ai cunoscut. Eric, vreau să spun."

Se duce la frigider şi scoate o bucată de cheddar şi nişte resturi de şuncă fiartă. Le feliază, întinde unt pe o bucată de rulou şi pune totul pe o farfurie pe care o împinge în faţa mea.

„Nu l-am cunoscut bine şi nu mi-a plăcut ce ştiam despre el", spune Peter. „Era un tip arătos. Un adevărat fermecător. Se gândea destul de bine la sine. M-am gândit că poate sunt gelos."

Mă opresc din mestecat.

— Te gândeşti să-l cauţi din nou? întreabă el, iar eu scutur din cap.

„Acea nava a navigat."

El dă din cap, apoi după o bătaie spune: „Mama ta a spus că te iubește suficient pentru zece tați".

„Asta sună ca ea." Mă gândesc la cât timp am petrecut cu Peter aici, privindu-l cum lucrează. — Dar te-am avut și pe tine.

— Nu chiar la fel cu propriul tău tată.

„Mai bine", îi spun. "Mult mai bine."

Niciunul dintre noi nu spune nimic timp de un minut, iar liniștea din bucătărie este mai tare decât orice muzică a lui Peter. "Esti bine? Știu că trebuie să-ți fie dor de ea."

Mă privește cu coada ochiului. „Maggie a fost cea mai bună prietenă a mea. Mi-e dor de ea ca naiba."

"Ai facut vreodata . . ." fac o pauză. „M-am întrebat dacă voi doi vreodată. . ." Îi arunc o privire pe furiș, iar el se întoarce spre mine. „Dacă ați fi vreodată mai mult decât prieteni?" Este o întrebare pe care o am de când am început să recitesc jurnalul.

Peter nu spune nimic. nu respir. „Maggie ar trebui să fie aici pentru asta", spune el, privind în tavan. El clătină din cap și apoi se întâlnește cu ochii mei. „Au fost momente când eram aproape așa."

Mă uit la Peter, ținând în mână o bucată de brânză.

„M-am îndrăgostit de Maggie în prima zi în care am cunoscut-o." Ochii îi strălucesc. „Mi-a făcut un tur al stațiunii, vorbind o milă pe minut și m-am gândit că nu voi fi niciodată singură dacă ea ar fi prin preajmă. Și nu am fost."

„Mama nu mi-a spus niciodată", șoptesc eu.

„Maggie ar spune că este privată; Aș spune că era secretă. Ea nu a fost întotdeauna așa." Peter zâmbește puțin. „Am așteptat mult timp șansa mea cu ea. După ce te-ai născut, i-am spus ce simțeam. Dar nu m-a lăsat să o iau la o întâlnire până când nu ai îmbătrânit."

"Când?" icnesc. Mi se învârte capul.

„Odată ce tu și Whitney ați devenit prieteni, mergând la petreceri de pijamă și alergând pe aici împreună. Cred că a simțit că se poate relaxa puțin."

Asta a fost cu atâta timp în urmă. Aveam zece ani.

„Am vrut să mă căsătoresc – ea știa asta. Am crezut că e gata, dar apoi tu" – se oprește, alegându-și cuvintele – „te-ai lovit de o perioadă dificilă în adolescență și ea s-a învinuit. Ea a spus că nu poate fi o soție bună când nu reușește să fie o mamă bună. Știu că crezi că a ales locul ăsta peste tine din când în când, și poate că ar fi putut lucra puțin mai puțin, dar conducerea stațiunii era singurul lucru pe care a simțit că o face bine."

Mă uit în jos la farfuria cu mâncare, vinovăția transformându-mi pâinea în gât. Peter și mama mea în cuplu? Partea cea mai proastă este că îmi pot imagina. Cât de perfecți ar fi fost împreună.

Încep să-mi cer scuze, dar Peter dă din cap. — Nu era vorba despre tine, Fern, nu chiar. A fost mai complicat de atât. Ne-am certat mult de-a lungul anilor, dar mereu ne-am găsit drumul înapoi unul la celălalt."

O amintire. Cina cu mama și Peter în Toronto. Mă simt obosit din cauza transportului de cutii și a asamblarii mobilierului Ikea. O îmbrățișează pe mama noapte bună. E greu să-ți

spui la revedere de data asta. Mergând pe trotuar şi întorcându-se pentru un ultim val. Braţul lui Peter în jurul mamei. Mama ridică privirea la el, zâmbind.

— Îţi aminteşti când tu şi mama m-aţi ajutat să mă mut în primul meu apartament?

Zâmbetul lui Peter îi desparte buzele. „Locul acela de-abia ne încăpea pe noi trei deodată. Maggie m-a pus să-ţi atârn oglinda de trei ori înainte ca aceasta să fie perfect centrată peste dulap.

„Tu şi mama aţi stat la un hotel pentru noapte."

„Am mai rămas câteva după ce te-am stabilit. Nu ţi-am spus asta."

Nu pot să cred că nu am bănuit nimic. „Când a murit, eraţi împreună atunci?"

„La fel de împreună cum am fost vreodată." Peter vede şocul de pe faţa mea şi mă mângâie pe umăr. „Relaţia noastră nu a fost tradiţională. Eram cei mai buni prieteni şi uneori eram . . . parteneri. Întotdeauna mi-am dorit mai mult decât ar putea da Maggie, dar cred că sunt norocos că am primit la fel de mult din ea ca şi mine."

Poate fi cel mai trist şi mai dulce lucru pe care l-am auzit.

Înainte să plec, Peter îmi împachetează două pungi de hârtie cu resturi de pâine.

„Când crezi că vei începe să cânţi din nou muzică?" intreb eu cand plec.

Se uită la vechea casetă spartă de lângă staţia lui de lucru. „Odată sunt gata pentru o zi în care mama ta nu intră pe uşa aceea şi nu-mi spune să o refuz."

„Voi face o listă de redare pentru atunci", îi spun. „Ceva lucru pe care mama l-ar urî cu adevărat."

Când mă întorc în casă târziu în acea seară, inima îmi este grea. Dar apoi îl văd pe Will la aragaz, purtând o cămaşă albă şi şorţul mamei. Îl iubesc pe Will în bucătărie, purtând acel şorţ. Îmi place cum nu spune niciodată un cuvânt despre cât de mult muncesc. Îmi place că, când mi-a servit pâine prăjită cu aluat în această dimineaţă, m-a sărutat pe nas şi a spus: *Nu la fel de bun pe cât ai făcut-o tu* . I-am spus că e mai bine când este învechit şi gătit într-o tigaie în timpul unei pene.

Will îmi zâmbeşte peste umăr când îşi dă seama că mă uit. „Este doar un prajit. Sper că este în regulă."

„Perfect", spun eu, mişcându-mă lângă el. Scoate o mazăre din tigaie şi mi-o hrăneşte.

„Promit că o să gătesc pentru tine într-o zi", spun în timp ce mestec.

„Da? În afară de acea cină cu Whitney şi Cam, a trecut mult timp de când cineva mi-a făcut o masă. Annabel ştie să fierbe apă, să pună o pizza congelată în cuptor şi să folosească cuptorul cu microunde – cam atât."

Aceasta este una dintre puţinele ori când Will a oferit informaţii despre sora lui. Ştiu că este o artistă de machiaj şi lucrează la unele dintre producţiile mai mari care filmează în Toronto. Ştiu că nu poate găti. Dar Will ne are pecetluiţi într-un balon - păstrându-şi vacanţa separată de viaţa de acasă.

„Ce zici de Jessica – nu te-a băut şi nu a luat masa?" Nu am vorbit despre fosta lui Will şi nu sunt sigur dacă are voie să intre în balon.

„Ea ştia cum să facă un meniu."

Stau liniştit şi, după o clipă, Will continuă.

„Nu am lăsat lucrurile exact în cei mai buni termeni", spune el, privind în tigaie. „Ea a spus că i-am pierdut timpul şi că sunt incapabil să mă angajez. Ea a simţit că sunt prea implicată cu Sofia."

„Şi tu crezi. . . ?"

„Nu a greşit. Am ştiut de la început că nu va funcţiona pe termen lung."

"Deoarece . . ." Invit cand nu detaliaza.

Will expiră. „A făcut-o să se simtă inconfortabil – chiar şi cei care locuiau cu mine era ciudat pentru ea. Dar, în adevăr, nepoata mea şi sora mea sunt o barieră mare în calea unei relaţii."

„Pentru cine – tu sau prietenele tale?"

„Amândoi, cred. Între casă şi serviciu, nu a fost prea mult loc pentru alţi oameni."

Simt că Will flutură un steag roşu enorm în faţa feţei mele. „Este felul tău de a-mi spune că nu faci relaţii?" Încerc să spun asta cu dezinvoltură.

„Este felul meu de a-ţi spune că nu le fac bine. Jessica nu a fost prima femeie pe care am dezamăgit-o. Nu sunt cel mai mare iubit. Jessica a vrut mai mult de la mine decât trebuia să împărtăşesc."

— Mai mulţi dintre voi? Mă batjocoresc, inima îmi bate cu putere. „Cine şi-ar dori asta?"

Will mă prinde cu ochii lui întunecaţi. „Nu tu, nu? Pauza şi toate astea."

Mă gândesc să-i spun adevărul – că voi lua cât de mult poate da el – dar apoi îmi amintesc că Peter a spus aproape acelaşi lucru despre mama mea. A petrecut zeci de ani cu cineva care nu i se putea dărui pe deplin. Întotdeauna mi-a plăcut când mama a spus că sunt ca Peter, dar în acest fel, nu pot fi.

„Îmi pare rău că a trebuit să aştepţi atât de târziu ca să mănânci", spun în schimb. E aproape nouă.

"Eu nu mă supăr. De obicei mănânc devreme cu fetele." Îmi zâmbeşte rapid în timp ce pune mâncarea în farfurii. „Mă simt foarte sofisticat acum."

„Arăţi foarte sofisticat."

Îşi aruncă privirea spre şorţ. "Vă place."

„Este ciudat cât de mult îmi place", spun.

Dar cuvintele din capul meu spun ceva diferit. Cuvintele din capul meu spun: *E ciudat cât de mult te iubesc* . Cu siguranţă acele cuvinte au greşit.

Will şi cu mine ne-am aşezat la capătul patului meu în apartamentul meu, unul faţă în faţă. Era aproape trei dimineaţa. „Am menţionat că am trecut printr-o fază rebelă în liceu", am spus şi Will a dat din cap. "A fost rau. A început după ce am găsit aceste vechi jurnale ale mamei mele – unul a fost scris în vara în care a rămas însărcinată cu mine."

Mi-am înclinat capul spre tavan, cu nasul furnicând. A fost o prostie ca asta ma supara atat de mult.

„Obişnuiam să cred că Peter este tatăl meu." Am închis ochii pentru scurt timp. „Adică, ştiam că nu era, dar în adâncul sufletului cred că speram să fie. Până am citit jurnalul, m-am prefăcut. Mi-am dorit atât de mult." Am putut simţi ochii lui Will asupra mea şi mi-am şters o lacrimă de pe obraz. „Mama nu vorbea despre el – tatăl meu biologic. Ştiam că a lucrat la staţiune o vară, dar cam asta era." Am aruncat o privire spre Will, stânjenită. „Ştiu că s-ar fi încurcat pentru ei să-mi ascundă aşa ceva, dar nu a fost raţional, ştii? Whitney şi cu mine am fost cu adevărat în *CSI* de o vreme şi am avut toată fantezia că analiza ADN-ului ar arăta că el este tatăl meu adevărat. Putem fi atât de asemănători, Peter şi cu mine."

Am petrecut aproape la fel de mult timp cu el ca şi cu mama şi bunicii mei. Peter a fost cel care a venit la meciurile mele de fotbal când mama nu a putut. Peter care era a doua zi după şcoală când am avut prima menstruaţie. Peter, care m-a învăţat să conduc, care m-a învăţat arta mixului perfect CD. Ori de câte ori eram sarcastică, mama se plângea că

petrecusem prea mult timp cu Peter. „Chiar şi când am îmbătrânit, am ţinut speranţa că mama şi Peter mă vor aşeza şi îmi vor spune adevărul."

Am simţit mâna lui Will aproape de a mea. M-am zgâriat din nou.

„Oricum, Peter nu este tatăl meu. Este un tip pe nume Eric care fusese salvamar în staţiune. Totul era acolo în jurnal. Cum s-au întâlnit el şi mama, cum erau îndrăgostiţi, cum a plecat când a aflat că este însărcinată. Eram atât de supărat." Am suflat tremurător, iar Will mi-a strâns mâna.

„Pe scurt, am făcut-o pe mama să ia legătura cu Eric. Avea o soţie şi copii şi nu voia ca ei să ştie despre mine. Nici el nu a vrut să mă cunoască. A refuzat chiar să vorbească cu mine la telefon. Nu am luat-o bine. Am baut. Mult. Am înnegrit o grămadă. Am luat nişte decizii proaste cu băieţii", am adăugat repede. „Am întrerupt cursurile, am fost dat afară din echipa de fotbal şi am furat un tractor."

"Tu ce?" întrebă Will.

„Am furat un tractor". I-am povestit toată povestea – despre petrecerea şi îndrăzneala care m-a determinat să mă descurc goală şi să „conduc" un tractor la ferma lui Trevor Currie. Trevor a spus că părinţii lui nu vor fi acasă ore întregi. Trebuie să fi început treaba. Nu aş fi putut să o fac singură. Nu-mi amintesc mare lucru, în afară de a fi trezit în vasul de poliţie sub o jachetă de flanel. Will a ascultat, cu privirea fixată pe o parte a feţei mele. Nu tresări o dată.

„Acesta a fost punctul de rupere pentru Whitney. Ne-am băgat într-o mare ceartă. Ea mi-a spus că nu ar putea fi prietena mea dacă mă tot pun în pericol – şi am spus că e în regulă, pentru că fusese o rahat prietenă de când începuse să se întâlnească cu Cam. Ea a încetat să-mi vorbească, dar am continuat să petrec. Într-o noapte, am invitat câţiva oameni la întâmplare, în timp ce mama lucra. Există o cameră de soare în spatele casei – beam acolo. În cele din urmă, am leşinat în baie – ei cred că m-am lovit cu capul de chiuvetă pentru că fumul nu m-a trezit". Am avut o comoţie cerebrală şi un ou de gâscă pe frunte când m-am trezit în spital.

"Fumul?"

M-am uitat în jos la mâna lui Will peste a mea, apoi în sus la el. Avea ochii mari. „A fost un mic incendiu. Nu ştiu dacă a fost unul dintre mucurile mele de ţigară care a pornit sau al altcuiva. Cineva a sunat la cabana când a văzut fumul. Mama a intrat direct în casă să mă găsească pe mine – şi pe Peter după ea. Au spart uşa băii." Am închis din nou ochii. „Focul a distrus camera de soare, dar toţi am fost atât de norocoşi să ieşim în viaţă."

Îmi amintesc că m-am trezit în spital cu cea mai intensă durere de cap şi arsuri în gât. Mama stătea lângă pat, cu un bandaj acoperind arsura de pe braţul drept, cu faţa umflată şi purpurie. Părea că a înotat în clor cu ochii deschişi ore întregi. Nu o văzusem niciodată arătând atât de devastată.

Am respirat adânc, iar Will şi-a pus braţul în jurul umărului meu, trăgându-mă de partea lui. Am stat aşa câteva minute, fără să vorbim.

„Mama mi-a salvat viaţa – îi datorez totul", am spus. „De aceea nu m-am certat atunci când ea mi-a sugerat să aplic la şcoala de afaceri şi să intru pe calea carierei Brookbanks."

Will se lăsă pe spate să se uite la mine. „Practic, mi-am aruncat viaţa în aer, iar mama m-a ajutat să ridic piesele. Nu era ca şi cum aş fi avut o idee mai bună. Eşti un artist, dar habar n-am ce aş face dacă nu aş fi de gând să lucrez la staţiune. Nu am un plan pe zece ani."

Will mi-a luat faţa în palmele lui şi a spus, foarte încet: „Planurile pe zece ani sunt o prostie".

Am râs. După toate acestea, nu a fost reacţia la care mă aşteptam.

— Vreau să spun serios, spuse el, lăsând mâinile în jos. „De parcă ştie cineva unde vor fi sau cine vor fi peste zece ani."

„Bănuiesc, dar vreau şi un fel de plan. Te invidiez. Ţi-ai gândit totul. Habar n-am."

Will s-a gândit o clipă la asta. — Dar ştii că nu vrei să te muţi înapoi acasă?

„Da. Ştiu asta, am fost de acord, fără tragere de inimă.

— Şi ştii că nu vrei să conduci staţiunea?

„Da," am spus, uitându-mă la lumina lumânării balansându-i în ochii lui.

— Poate că mama ta ţi-a salvat viaţa, dar este încă viaţa *ta* , Fern.

Ne-am uitat lung unul la altul.

„Deci ştii unde nu te vezi", a spus Will în cele din urmă.

Şi-a luat caietul de schiţe şi creionul şi a deschis o pagină goală de lângă dosul cărţii. L-am urmărit scriind PLANUL PE UN AN AL LUI FERN în partea de sus. Şi apoi:

1. *NU VOI LUCRA LA BROOKBANKS RESORT.*
2. *NU VOI LOCUI ÎN MUSKOKA.*

„Un plan pe un an?" Am întrebat.

„Un an pare mai realist decât zece, nu crezi? Şi ai spus că vrei un plan." Arătă spre pagină. „Hai să facem unul."

M-am uitat din nou la hârtie. El a scris cu majuscule, un tip distinct de tipărire care era ca propriul font. Era ceva în a vedea cuvintele în alb şi negru care părea radical, cum ar fi, notându-le, un viitor alternativ devenise posibil.

„Huh", am spus. „Este de fapt destul de inteligent. Dar trebuie să faci şi tu una." Am întins mâna după carte. „Ce ar fi pe al tău?" Am întrebat, scriind PLANUL PE UN AN AL TESTAMENTULUI pe pagina opusă.

"Asta e uşor." Se lăsă pe spate pe mâini. „Voi fi stricat."

m-am batjocorit. „Planul tău este să fi rupt?"

"Cam. Vorbesc serios cu arta mea. Nu voi lua o slujbă plictisitoare de birou şi voi purta cravată ca să pot avea un apartament frumos. Arta nu este un hobby pentru mine. Este totul sau nimic. Cu picturile murale şi poate un concert cu jumătate de normă, cred că voi putea să fac chirie şi să-mi petrec restul timpului lucrând la *Roommates* ."

"Asa de . . ." Am scris:

1. *NU VOI LUCRA ÎNTR-UN BIROU (NU SUNT PERMISE CRAVATE).*
2. *CAM RUPT.*
3. *NU VOI TRATA ARTA CA PE UN HOBBY.*

I-am arătat lui Will pagina.

„Asta funcționează”, a spus el. „Ultimul ar fi dacă *colegii de cameră* ar fi alergat într-o hârtie.”

"Am înțeles." Am adăugat *colegii de cameră* pe listă.

— Perfect, spuse Will. „Ce altceva ar trebui să meargă pe al tău?”

M-am uitat la pagină. „Singurul lucru pe care îl știu sigur este că vreau să fiu în Toronto.” Will a luat creionul și l-a adăugat pe listă. „Dincolo de asta, nu prea știu”, am spus.

"Este în regulă." Will ținea creionul între dinți, scoțând un zumzăit. „Ce zici: *într-un an, ajustați planul după cum este necesar.* ”

— Sigur, am spus. M-am prăbușit înapoi pe pat, uitându-mă la crăpătura din tavan când Will termina de scris. A pus cartea pe masă.

„Nu-mi pot imagina de ce ești obosit”, a spus el, apoi a suflat totul lumânările, cu excepția celei din borcanul de lângă patul meu și s-au întins lângă mine pe spate.

„Este în regulă?” șopti el.

— Da, am spus printr-un alt căscat. "Este bine."

Aveam gâtul uscat din cauza vorbirii, dar voiam să știu un lucru. „Azi mai devreme, când ți-am spus că am fost la școala de afaceri, ai spus că nu ai fi ghicit asta. Ce ai fi ghicit?”

"Nu știu. Poate un major de engleză. M-am gândit că s-ar putea să fi scris poezie în acel jurnal.”

„Nu sunt chiar atât de interesant.”

„Ești *mai* interesant.”

Cuvintele stăteau între noi, dulci și coapte.

M-am uitat în jos la mâinile noastre sprijinite una lângă alta pe pat, apoi înapoi la el. Mi-am apropiat degetele până le-au atins pe ale lui.

„Mi-aș dori să-mi pasă de ceva în felul în care îți pasă de artă”, am spus după o clipă.

— O vei face, spuse el, înfășurându-și mițul în jurul meu. „Ai nevoie doar de timp să-l găsești.”

Fiecare sfârșit nervos din corpul meu a sprintat spre degetul meu mic. Eram sigur că Will putea auzi tamburul inimii mele.

„Nu vreau ca mama să mă urască”, am șoptit.

Mi-a strâns minusul. „Ea nu va face. Crede-mă, bine?”

"Bine." Am clipit spre tavan, încercând să-mi țin ochii deschiși. "Am încredere în tine."

Am stat așa până când pleoapele mi s-au îngreunat și lumânarea s-a stins de la sine.

18 august 1990

Peter a venit ieri pe la casă. I-am spus mamei că am o boală de stomac și că am stat în pat. Peter a spus că nu arăt bolnav. Știa că Eric a plecat – toată lumea știe. M-a întrebat dacă m-a rănit și i-am spus că nu așa a vrut să spună, apoi am început să plâng. Peter s-a întins și m-a îmbrățișat strâns. Mi-a spus că îi este dor de mine și de vorbitul meu neîntrerupt și de caseta Anne Murray's Greatest Hits pe care o strec în caseta lui. A spus că crede că ar fi putut fi gelos. Apoi mi-a dus mâna la buze și mi-a sărutat degetele, atât de ușor, și a spus că trebuie să-mi spună ceva. Sunt sigur că inima mi s-a oprit. Pentru că știam ce avea să spună și nu l-am putut lăsa. Nu acum. Înainte ca el să poată vorbi, i-am spus că sunt însărcinată. I-am spus tot ce m-am gândit – cum ar trebui să cresc singur copilul și să anulez călătoria și să amân gestionarea stațiunii, dar că vreau să o fac. A fost tăcut tot timpul. După ce am terminat, a spus: „Bine, Maggie". Apoi m-a sărutat pe frunte și m-a frecat pe spate până am adormit.

Jamie şi cu mine suntem înghesuiţi în faţa unui computer din birou când Will bate la tocul uşii.

Mă uit la el şi apoi observ ora. „La naiba. Îmi pare atât de rău."

Whitney şi Cam trebuiau să sosească acum o oră la cină.

E săptămâna trecută a lui Will aici şi am lucrat douăsprezece ore pe zi. Nu am de ales. Mi-am spus că este doar o fază, că dacă mi-aş fi deschis propriul loc, ar fi perioade la fel de îngrozitoare şi că acea ocupaţie este mai bine decât lent. Dar somelierul nostru, Zoe, a anunţat-o în această dimineaţă – va conduce programul de vin la The Daisy – şi a devenit mult mai greu să nu te simţi descurajat.

„Este în regulă", spune Will. „Whitney şi Cam sunt la cocktailul numărul doi, iar mama lui Whitney a sunat pentru a spune că Owen doarme adânc. Sunt în raiul noilor părinţi."

Will a realizat ceea ce nu am făcut şi i-a convins să stea peste noapte în staţiune, prima lor departe de copil.

„Am vrut doar să mă asigur că totul este în regulă. Nu aţi răspuns la mesajele noastre."

Arunc o privire prin birou. Habar n-am unde mi-am pus telefonul.

„Prea ocupat să mă fac", glumeşte Jamie, iar eu îl cureau în piept.

„Glumeşte", spun eu, încruntat la Jamie. "Evident."

Will nu pare să găsească asta amuzant.

„Du-te”, spune Jamie în timp ce îmi caut telefonul în sertarele biroului. „Cred că oricum am făcut tot ce am putut deocamdată.” Încerc să rămân la curent cu rezervările în timp ce el finalizează toate detaliile pentru dans.

"Sunteţi sigur?"

„Da”, spune el, scoţându-mi telefonul de sub un teanc de hârtii. "Pleacă de-aici."

Îl împlinesc pe Will în ziua mea în timp ce mergem, făcând semn către Roses când trecem pe lângă Cabina 15. Will are o invitaţie permanentă pentru martini. Când ne-am prezentat duminică, m-a condus la scaunul de dragoste cu mâna lui pe spatele meu, iar doamna Rose a bătut din palme pe a ei, strigând: „Nu este o întorsătură fericită a evenimentelor?” Sunt fericită – Will şi cu mine petrecem fiecare clipă pe care o putem împreună şi mi se pare atât de uşor şi corect. Dar vara nu durează o veşnicie.

Înainte să facem colţul către Cabină 20, văd prin copaci streamere şi baloane multicolore. Există un semn pictat pe care scrie BUN VENIT ACASĂ, IUBITO! atârnat peste uşă. Whitney şi Cam stau pe verandă, rânjind ca nişte copii care au năvălit în sertarul cu bomboane.

„Voi monştri.”

„Will a fost avertizat să folosească porecla pe propria răspundere”, spune Whitney, trăgându-mă într-o îmbrăţişare. „Ştiu că am mai spus-o, dar te întorci aici este probabil cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat, inclusiv naşterea copilului meu.”

Râd, simţind că stresul din această săptămână începe să scadă. „Ai nevoie de mai mulţi prieteni.”

„Am destule”, spune ea. „Şi nu m-au supus la ceea ce ai tu. Dar nu sunt la fel de buni.”

Will ne îndrumă spre puntea din faţă, unde a aşezat masa de picnic cu lenjerie şi sfeşnice pe care le-a împrumutat de la casă şi o vază imensă de flori sălbatice, un aster purpuriu, toiag de aur şi Susan cu ochi negri. Favoritul meu.

Intră în cabină şi se întoarce cu un gin tonic pentru mine într-o mână şi o tablă de brânză în cealaltă.

„Cel mai proaspăt lime din Muskoka”, spune Will, dându-mi băutura.

„N-ai crede la numărul de întrebări la care a trebuit să răspund săptămâna trecută”, spune Whitney la cină. Will a făcut risotto cu ciuperci. „Paste sau risotto? Ciuperci sau roşii? Soiurile preferate de brânză?”

Mă uit la Will.

„Nu în fiecare zi decizi să-ţi schimbi întreaga viaţă”, spune el şi sună plin de admiraţie. Nu sunt sigur că m-am simţit vreodată aşa adorat. Nu-mi dau seama că mă uit fix la el şi că şuvoiul şerpuit de vorbărie s-a oprit până când Cam îşi drese glasul.

Savurăm în tăcere tortul de ciocolată neagră al lui Peter. Will spune că a cerut reţeta, dar Peter s-a oferit să o coacă el însuşi — rareori l-am văzut atât de repede călduţ cu o persoană. Ieri, mi-a dat o pâine cu seminţe de mac de lămâie pe care să o împărtăşesc cu „prietenul meu”. L-am invitat pe Peter în seara asta, dar a spus că încă pregăteşte chiflele pentru dans.

De nicăieri, Whitney întrerupe liniştea cu: „Deci, Will, când pleci?”

Ochii lui se îndreaptă spre ai mei. „Duminică”, spune el. Fac tot posibilul să nu par că, auzind asta, îmi doresc să-mi smulg pielea. Will şi Nu am vorbit despre plecarea lui sau despre ce înseamnă pentru noi. Nu credeam că un *noi* este posibil. Dar să-l privesc cu prietenii mei în seara asta, să văd câtă grijă îi pune la cină, poate că este. Poate că aceasta nu este doar o pauză de la realitate pentru el. Poate că acesta ar putea fi genul de relaţie care merită efortul. Poate că acesta este începutul unui *noi* .

„A doua zi după dans”, spune Whitney. Îmi îngust ochii, întrebându-mă la ce se joacă. I-am spus deja asta.

"Dreapta. Aştept cu nerăbdare”, spune Will.

"Si dupa aceea?"

Will se uită din nou la mine.

„Whit”, îl avertizez. Nu vreau ca Will să suporte un interogatoriu de la cel mai bun prieten al meu. Nu pentru asta s-a înscris.

"Ce?"

Eu clătin din cap la ea într-o rugăciune să opresc orice plan ea crede că merge. Dar ea nu.

"Care-i planul?" ea intreaba. „Pentru că chiar nu am fost un fan al cum au mers lucrurile ultima dată.”

Îi arunc Cam o privire, dar el îmi dă cel mai mic din umeri.

Whitney îşi îndreaptă furculiţa spre Will. „Ai de gând să laşi din nou de pe faţa pământului? Pentru că nu vreau să fiu nevoită să-mi zgâriesc prietenul de pe podea, aşa cum am făcut-o data trecută.”

„Whitney”, spun eu, cu faţa fierbinte. Nici măcar nu pot să mă uit în direcţia lui Will. "Stop."

Ea îmi aruncă o privire, iar apoi Will spune: „Cred că aceasta este o conversaţie pe care Fern şi eu trebuie să o avem în privat”.

„De acord”, spun eu.

Whitney ia o bucată de tort. Ea mestecă, uitându-se cu privirea la Will, până când îşi termină felia.

„Îmi place de tine”, îi spune ea când a lins ultimul ganache de pe furculiţă. „Eşti prea drăguţă şi prea înaltă, dar eşti bun cu bebeluşii şi pari deştept. Şi sincer, acesta a fost cel mai bun risotto pe care l-am mâncat vreodată. Dar dacă mă tragi din nou cu prietenul meu, voi conduce la Toronto şi te voi omorî.

Will se uită la ea pentru o secundă, apoi dă din cap. „Se pare că avem un plan.”

— Mă eviţi, nu-i aşa? Întreabă Whitney când îmi iau telefonul vineri.

Am evitat-o. A vrut bine, dar sunt încă enervat de noaptea trecută.

„Știu că am devenit necinstiți la cină. Îmi pare rău. Nu am băut atât de mult de înainte să fiu însărcinată."

— E bine, Whit, spun eu. Ştie că a depăşit-o. Mi-am cerut scuze lui Will după ce ea şi Cam au plecat, iar el a spus că nu-l deranjează cu adevărat inchiziția lui Whitney, că era mai preocupat de felul în care mă deranjează întrebările ei.

Două secunde de tăcere. „De ce nu răspunzi la mesaje?" ea intreaba.

„Pentru că sunt într-un iad creat de mine?"

— Atât de rău, nu?

„Dansul are loc mâine, aşa că Jamie este ocupat cu chestii de ultimă oră, în timp ce eu intervievează candidații care îmi spun Fran şi cred că serviciul pentru clienți este una dintre problemele de bază ale capitalismului."

Iau o muşcătură din croissantul cu brânză pe care Peter l-a lăsat mai devreme, apoi îmi şterg fulgii de pe piept. Continuă să treacă cu mâncare. Cred că vrea să se asigure că sunt bine după revelația lui despre el şi mama. În mare parte, sunt trist că nu au avut un final mai fericit. Sunt trist că nu mi-a spus niciodată despre Peter însăşi. Mi-aş fi dorit să avem mai mult timp împreună, noi trei. Familia mea.

"Ce se întâmplă?" Mi-ar plăcea o distragere a atenției.

„Probleme mult mai mari aici, lasă-mă să-ți spun", spune ea. „Nu am idee ce să mă îmbrac mâine. Corpul meu este zguduit după ce am un copil. Nimic nu e în acelaşi loc în care era înainte. Poți să te uiți la fotografiile pe care le-am trimis?"

Defilez prin poze. „Știi că nu sunt bun la chestiile astea. Poate salopeta roz?" Sugerez.

"Da, poate. Poate cu tocuri. Şi tu? Ai găsit ceva în oraş?"

"Nu. Am vrut, dar nu am reuşit să găsesc timpul. O să fac o raid în dulapul mamei în seara asta." Sunt sigur că a păstrat fiecare ținută de petrecere pe care a purtat-o vreodată. „Cred că sunt rochii din anii nouăzeci acolo."

Whitney gâfâie. — Îți amintești de cel violet cu fundita mare în față?

Avea volane la gât şi cea mai exagerată centură. Țesătura era atât de rigidă, încât se putea ridica singură. Probabil că aveam paisprezece ani în vara în care a purtat-o la dans.

„I-am spus Grimace toată noaptea", spun eu. „Doamne, eram nişte ticăloşi."

„Da", este de acord ea. „Dar ea ne-a iubit oricum."

Ea a facut.

"Asa de . . ." spune Whitney după câteva clipe de tăcere. „Încă două nopți cu Will aici."

„Mm-hmm."

"Si dupa aceea?"

„După aceea, se întoarce la Toronto."

„Dar evident că veți continua să vă vedeți."

Nu știu dacă asta e evident. Nu vreau ca duminica să fie sfârşitul, dar nu am ieşit şi am spus-o.

„Vom rămâne în legătură." Cred că.

Whitney bate joc. "Ține legătura? Bărbatul acela este în tine. Nu în tine în *Hei, hai să batem când vii în oraș* . Îți place în modul în care *îmi imaginez cum vor arăta copiii noștri* . Crede-mă, el este în adâncuri."

Mestec un cui. „Mă întreb dacă este doar că el este aici, cu primul gust de libertate după mult timp. E în modul vacanță. Odată ce se întoarce la viața lui reală, s-ar putea să-și dea seama că nu mă potrivesc în ea."

„Chiar nu cred că asta se întâmplă aici", spune Whitney. „A făcut risotto".

Râd. „Și o tablă de brânzeturi. Pur și simplu nu știu dacă mă pot pune din nou acolo, mai ales acum."

Whitney rămâne tăcută o clipă. „Chiar înainte de pauză, te-ai închis. Și poate că asta are de-a face cu mama ta. Și poate că are ceva de-a face cu cel care nu va fi numit" – așa cum se referă Whitney la Eric – „și poate că ceea ce sa întâmplat cu Will atunci nu a ajutat".

suspin.

Am încercat să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat acum nouă ani – cât de mari erau sentimentele mele și cât de brusc au fost zdrobite. Am încercat să nu mă gândesc la cât de mari au devenit acele sentimente.

— Haide, spune Whitney. „Poți să-i spui unui tip că-l place."

— Da, murmur eu. De-ar fi asta.

Will era deja treaz când am deschis ochii. S-a aşezat la masa mea, scriind în cartea lui, cu o fire de păr întunecată peste un ochi. Să-l văd în apartamentul meu a fost ciudat peste tot. Dar mi s-a părut că ar fi locul acolo, mâzgălind lângă fereastra mea.

Patul gemu în timp ce mi-am băgat un braţ sub cap. Privirea lui Will s-a mutat spre a mea. Ne-am privit în tăcere, soarele dimineţii strecurând prin sticlă, captând bucăţi de praf în razele sale şi pictând pătrate de lumină pe lemnul tare.

"Bună." Vocea mi s-a spart la primul cuvânt al zilei. Frigiderul scotea un vâjâit constant. Puterea trebuie să fi revenit în timp ce dormeam. "Ce faci acolo?"

"Doar ma gandeam."

„Nu îmi pot scrie numele fără cafea.” M-am târât de pe pat. „Voi face câteva. Nu este la fel de bun ca la cafenea, dar este puternic.” Am scos din dulap cutia cu filtre de hârtie.

— De fapt, trebuie să plec, spuse Will, ridicându-se. „Este aproape zece. Voi întârzia la micul dejun cu sora mea şi apoi trebuie să-mi iau lucrurile înainte de a pleca la aeroport.”

"Oh." Mi-am dres glasul, încercând să nu-mi port dezamăgirea ca o diademă de diamant. "Desigur."

„A fost o noapte atât de târzie – nu am vrut să te trezesc.”

„Da, nu. Apreciez asta, am spus, cu pieptul strâns. "Asa de?"

"Asa de . . .” Făcu un semn către o bucată de hârtie de pe masă. Şi-a rupt desenul cu mine din caietul lui de schiţe. "Asta e pentru tine."

am înghiţit. "Mulţumiri."

„Şi am avut o idee”, a spus el, răsucindu-şi inelul. „Mă voi întoarce în iunie viitor la nunta tatălui meu. M-am gândit că ne putem verifica unul pe celălalt - să vedem cum ne descurcăm cu planurile noastre.

Şi-a luat caietul, ţinându-l deschis către liste. Scriase, *14 IUNIE, BROOKBANKS RESORT, ORA 15,* în partea de jos a fiecărei pagini.

"Eşti serios? Vrei să vii să mă vizitezi la Brookbanks? Adevărat?"

„Mi-ar fi să mănânc mai mult aluat.” Mi-a aruncat un zâmbet ezitant. „Vreau să văd unde a crescut Fern Brookbanks. Îmi poţi arăta cum să ţin o vâslă. Asigură-te că nu mă fac de ruşine pe apă.”

„Amândoi ştim că o vei face.”

Zâmbetul i s-a lărgit. „Deci este un da? Ne întâlnim acolo sus peste un an?”

„Da, pot face asta.” Inima mea a crescut la timp dublu. „Poate într-un an. . .” Am plecat în derivă. Nu am putut termina acea propoziţie. Nu sunt sigur că am ştiut cum.

O uşă s-a trântit pe hol. Will clipi, apoi mi-a rupt planul din cartea lui, dându-mi-o.

M-am uitat în jos la pagină. „Este un loc destul de mare”, am spus. „Ar trebui să alegem un loc.”

"Ce sugerezi?"

„Ce-ar fi să ne întâlnim la docuri de lângă plajă? Bolnav trebuie să ştiu cât mai curând posibil cum arată Will Baxter într-o canoe.”

„Senzaţional, vă spun”. El a zâmbit. „Docurile sunt.”

Will şi-a băgat caietul de schiţe în geantă. M-am uitat la micul ac roşu al tramvaiului fixat pe clapă, apoi mi-am luat telefonul.

„Care este numărul tău ca să putem rămâne în legătură?” am spus în timp ce îşi lega cizmele. „Şi dacă îmi dai adresa ta, îţi fac un CD. O temă pe Coasta de Vest. Sau copaci? Probabil că nu există suficiente piese pentru asta, dar natura în general ar putea funcţiona. . .”

Will se ridică din nou, cu o expresie dureroasă pe chip. „Cred că ar fi cel mai bine dacă nu o facem.”

m-am încruntat. "Ce vrei să spui?"

Şi-a frecat ceafa. „Nu cred că ar trebui să ne trimitem mesaje sau să devenim prieteni pe Facebook. Probabil nu ar trebui să-mi trimiţi un mix CD. Doar cred că de când . . .” S-a uitat la pat şi la adânciturile pe care trupurile noastre le lăsase în urmă, apoi înapoi la mine. „De ce nu mi-ai spus despre Jamie?”

Picioarele mi-au clătinat.

Aş fi putut să mint şi să spun că Jamie pur şi simplu nu a apărut. A fost mai puţin complicat decât adevărul. Numai că nu am vrut să-l mint pe Will.

„La început, nu a contat cu adevărat că aveam un iubit. Dar mai târziu, am cam vrut să mă prefac că restul lumii nu a existat pentru o zi, iar asta l-a inclus pe Jamie. Nu că aș fi făcut ceva, am adăugat repede. „Nu aș înșela niciodată."

Will a dat din cap, dar habar n-aveam la ce se gândea.

„Crezi că sunt oribil?" am intrebat eu linistit.

"Nu. Cred că ești al naibii de grozav, Fern Brookbanks. Mi-a strâns mâna o dată și mi-a dat drumul. „Dar cred că ar fi o idee proastă pentru tine și pentru mine să continuăm orice ar fi asta."

— Din cauza lui Jamie?

El a dat din cap.

„Un an este foarte mult timp", am spus, uitându-mă la șireturile lui roz.

Will s-a lăsat la nivelul ochilor mei. "Nu-i nimic. Nici măcar nu-ți va fi dor de mine."

Mi-am strâns buzele, dorindu-mi să fie adevărat. Am întins mâna pe Will după ușă, ținând-o deschisă cu șoldul. Nu aveam de gând să mai pot ține împreună mult mai mult. Crezusem că ceea ce simțeam pentru Will era atracție fizică, dar era mai mult decât atât – era mult mai rău.

Will și-a strecurat rucsacul pe umeri și a pășit pe hol.

"Voi?" am spus, așteptând ca el să mă înfrunte. „O să-mi fie dor de tine – mai mult decât o pușcă."

În următoarele douăsprezece luni, mi-aș aminti de zâmbetul care a pus stăpânire pe chipul lui Will. Mi-aș închide ochii și mi-aș imagina chiar acel moment. Îndoirea buzelor, surpriza din ochi, liniile slabe de la colțurile lor. Era electric.

— Tu și cu mine într-un an, Fern Brookbanks, spuse el. „Nu mă dezamăgi."

Și apoi Will Baxter s-a întors și a ieșit din viața mea.

21 august 1990

Am fost ieri la bucătăria de patiserie să-l găsesc pe Peter, dar unul dintre tipi mi-a spus că și-a luat ziua liberă. Eram îngrijorat că era supărat de ceea ce i-am spus, dar apoi a apărut la recepție, m-a dus la bibliotecă și a închis ușa. Scoase din rucsac o grămadă de pamflete prenatale – se dusese la medicul său pentru informații despre călătoriile în timpul sarcinii. Vorbea atât de repede despre trimestre și ecografii, mai repede decât l-am auzit vreodată vorbind. A folosit cuvântul uter de cel puțin două ori.

Probabil că și-a dat seama că aveam probleme să țin pasul, pentru că a tras aer în piept și a spus: „Nu trebuie să-ți anulezi călătoria". I-am spus că o vacanță era ultimul lucru pentru care trebuia să-mi fac griji și el a clătinat din cap. A spus că toată viața mea este pe cale să se schimbe, dar că nu trebuie să renunț la Europa. M-a pus să iau pamfletele și apoi mi-a spus că se gândea la ceea ce am spus că trebuie să cresc singur un copil. Mi-a spus că nu sunt singur, că el este aici, că părinții mei sunt aici, că există o stațiune plină de oameni care ar vrea să ajute.

Nu știam cât de mult aveam nevoie să aud asta. Am stat acolo ținând o grămadă de pamflete, plângând, iar el m-a întrebat dacă sunt bine. Mi-am aruncat brațele în jurul lui și i-am spus că este cel mai bun prieten pe care cineva îl poate avea.

Jamie mă trimite acasă după-amiaza târziu. Am scos un „Nu eşti literalmente şeful meu!” dar are impactul unui bile de bumbac.

Vântul răcoros este primul lucru pe care îl observ când ies afară, urmat de mirosul slab de ploaie pe stâncă undeva în depărtare. În sfârşit, o pauză de căldură.

Mă gândesc la ce a spus Whitney când am vorbit la telefon mai devreme azi, în timp ce mă întorc spre casă, ţinând braţele încrucişate împotriva frigului.

Mă gândesc la mama mea şi la Peter şi la cuvintele nerostite. Dar pot fi curajos. Îi pot spune lui Will să ştie ce simt.

Încă lucrează, aşa că îi trimit un mesaj, spunându-i că sunt acasă devreme şi să vin când e gata, apoi mă urc în dormitorul de oaspeţi. Există un pat queen-size, un suport pentru valize şi o carafă pentru apă pe o tavă - dar funcţia principală a camerei este păstrată în spatele uşilor dulapului dublu.

Le deschid şi îmi trec degetele peste curcubeul fuste şi mâneci şi amintiri — toate rochiile de cocktail şi ţinutele de sărbători ale mamei şi multe dintre ele, de asemenea. Există numărul din tafta violet şi rochia neagră cu mâneci lungi. Există linia A albastru pal care atârnă lângă o rochie albă minusculă cu o fundă de satin albastru pal asortat. O mare parte din vieţile noastre sunt ţesute în aceste fire.

Schimba de catifea verde a mamei şi bolero cu paiete roz: Peter şi cu mine jucăm ceaiul de lux, iar mama vine acasă să ne găsească mâncând sandvişuri fără crustă şi ascultând Smashing Pumpkins.

Rochiile asortate din tartan: cina de Crăciun când bunica şi bunicul au anunţat că se mută în vest.

O rochie argintie fără bretele: să-i spună mamei că este prea bătrână pentru a purta ceva care arată atât de multă piele, chiar dacă era Revelion.

Scot rochia argintie. Are lungimea până la podea, cu o despicatură pe picior. Este destul de sexy — prea sexy pentru dansul de vară şi , Doamne, este strâns. Mai încerc vreo duzină, devenind fierbinte şi mâncărime pe măsură ce fac, dar majoritatea sunt fie prea mici, fie prea froufrou. Nu fac volane. Sau floral roz. Sau mâneci strălucite cu strasuri. Deschid fereastra şi o rafală de aer curat suflă prin cameră, trântând uşa.

Transpirand, scot un braţ de haine, ca să pot ajunge în spatele dulapului, iar între o rochie de ceai de toile şi o rochie în dungi bleumarin şi alb este un număr scurt portocaliu-roşu, cu un gât deschis şi bretele subţiri. Nu l-am mai văzut până acum. Roşul nu este chiar culoarea mea, nici a mamei, dar când îl alunec peste cap, materialul este lejer şi plutitor. Este montat, dar nu strâns.

Mă îndrept spre oglinda de lungime completă din dormitorul meu. Rochia arata incredibil. Este un fel de nouăzeci, dar nu într-un mod costumat. Culoarea funcţionează cumva. Zâmbind la reflexia mea, ştiu că asta vreau să mă îmbrac când îi spun lui Will ce simt, când îi spun lui Vreau să fac parte din viaţa lui – din cea adevărată – chiar dacă nu ştiu cum funcţionează. Dacă el simte la fel, ne vom da seama. Vom face un plan.

Deci asta rezolvă. Îi voi spune lui Will mâine. Îi voi spune în timp ce dansăm.

Agăţă totul şi îmi trec mâinile peste material pentru ultima oară.

— Mulţumesc, mamă, şoptesc şi închid uşile.

A mai rămas o înregistrare în jurnal — am păstrat-o până am timp singură. Iau jurnalul de pe noptieră şi îl duc pe puntea din spate. Aici e ferit de vânt, dar sunt îmbrăcat într-un pulover şi pantaloni confortabili.

"Hei." Will scoate capul pe uşă când îmi găsesc locul.

„Hei”, spun eu în timp ce restul corpului îl urmează. Cămaşă albă. Fără cravată. O zi obişnuită de întâlnire. „Nu credeam că te voi vedea atât de curând.”

„M-am întrerupt devreme.” El ţine cartea în mâinile mele. "Întrerup? Aş putea reveni mai târziu.”

„Nu face asta.” Pun jurnalul jos şi mă ridic, înfăşurându-mi braţele în jurul taliei lui. „Întotdeauna miroşi atât de bine”, îi spun în cămaşă. „Miroşi mai bine decât alţi bărbaţi.”

„O să mă prefac că nu ştii a ce miros alţi bărbaţi”, spune el, trăgându-se şi ridicându-mi bărbia în sus cu un zâmbet. Mă sărută şi este lent şi luxuriant şi dulce ca o picătură de lămâie. „O să mă prefac că nu a fost niciodată nimeni în afară de tine şi de mine.”

Râd. „Amândoi ştim că este extrem de inexact.”

„Dar n-ar fi frumos dacă ar fi adevărat?” spune el, trasând linia maxilarului meu cu nasul.

"Nu ştiu . . . s-ar putea să nu fim la fel de pricepuţi fără toată această experienţă.”

„Sau poate ar fi şi mai bine”, spune el, „dacă aş avea zece ani să-mi dau seama exact ce îţi place.”

„Cred că te descurci bine. Dar dacă vrei un pic mai multă practică. . .” Îl iau de mână şi îl conduc pe canapea înăuntru, scăpandu-mă din sudoare şi trăgându-l peste mine. Vreau să simt toată greutatea lui apăsându-mă pe perne.

După ce, cercetăm pernele împrăştiate, cămaşa aruncată peste lampă.

„Ar putea fi nevoie să încerc asta din nou”, spune Will, ridicându-se şi ridicându-mă în poală. „Pentru a mă asigura că am înţeles bine.”

"Bună idee. Voi comanda cina de la restaurant ca să-ţi poţi concentra toată energia asupra studiului în seara asta. Următorul va fi examenul tău final. . .” Cuvântul *săptămână* este pe cale să-mi alunece de pe buze. Zâmbetul lui Will scade şi o greutate se instalează între noi.

„În seara asta, ne putem preface că nu pleci duminică?” Întreb. — De parcă ar fi orice altă noapte?

Ceva pâlpâie în ochii lui Will, dar se stinge rapid. Îşi mută mâinile spre partea inferioară a spatelui meu, trăgându-mă strâns de pieptul lui. "Daca asta e ceea ce vrei."

"Doar pentru noaptea asta."

Restaurantul ne trimite fish and chips şi salată de varză, iar noi mâncăm în lenjerie intimă pe canapeaua din sufragerie, urmărind reluările *lui Frasier* . În timp ce terminăm cina, un tunet zdrăngăneşte ferestrele. Mă năpustesc pe punte să salvez jurnalul mamei, punându-l înapoi pe noptieră. Ne îmbrăcăm şi ne aşezăm pe veranda din faţă, la adăpost de furtună, privind fulgerul care se ramifică pe cerul negru.

Eu şi Will ne ducem în pat. A fi cu el se simte la fel de imposibil şi inevitabil ca plecarea lui. Dar nu vreau să mă gândesc la acea parte chiar acum. Mă încovoi de el când s-a terminat, cu tăiţei plăcut, urmând liniile tatuajului lui copac cu degetul, scriind *Fern* peste inima lui după ce moţeşte.

Este prima noapte de când am început să împărţim un pat în care nu am reuşit să adorm. Aprind lampa, iar când Will nu se mişcă, mă întind după jurnal şi trec la intrarea finală.

8 septembrie 1990

Două dormite până în Europa!

Mă duc. La câteva zile după ce le-am spus mamei şi tatalui vestea, Peter a venit cu mai multe pamflete prenatale pentru a mă ajuta să-i conving că e bine să călătorească.

Cred că în sfârşit au încetat să se sperie, sau fac o treabă mai bună ascunzând asta. Aproape am terminat primul trimestru şi sper că vărsăturile se vor opri în orice zi.

Sunt entuziasmat de călătorie. Aştept cu nerăbdare să fiu un tânăr de douăzeci şi doi de ani fără responsabilităţi pentru puţin timp mai mult. Mă duc pentru şase săptămâni. Italia, Franţa şi Anglia.

Peter s-a oferit voluntar să mă conducă la aeroport. Nu a menţionat ce a vrut să-mi spună în ziua în care am anunţat că sunt însărcinată. Nu sunt sigur că o va face vreodată. Dar am început să sper că o va face. Nu-mi pot imagina o viaţă fără Peter. Cred că asta înseamnă ceva. Ceva spre care ne-am îndreptat din ziua în care i-am făcut un tur al staţiunii, acum cinci ani.

Liz a fost şocată când i-am spus vestea şi puţin supărată de schimbarea planurilor, dar a decis să călătorească singură pentru întregul an.

Recunosc că sunt oarecum geloasă, dar ori de câte ori mă simt dezamăgit în aceste zile, mă frec pe burtă şi vorbesc cu fetiţa mea. Sunt sigur că este o fată. O numesc mazărea mea dulce. Îi spun cât de mult o iubesc. ii spun ei O voi iubi suficient pentru zece taţi. Şi îi spun poveşti despre toţi oamenii care vor alcătui familia ei mare şi minunată aici. Despre bunicii ei. Şi Trandafirii. Şi Petru. Îi spun că nu se va simţi niciodată singură când va fi acasă. Îi spun că abia aştept să o cunosc, dar că nu trebuie să o cunosc ca să ştiu că nu voi iubi niciodată o altă persoană la fel de mult cum îmi iubesc fiica.

Am pus jurnalul pe pat de lângă mine. Fac tot posibilul să plâng în linişte, dar când trag aer înfiorător, Will se agită.

„Hei", murmură el. "Ce s-a întâmplat?"

Dar să vorbesc este imposibil când plâng atât de tare.

„Shh. E în regulă, mormăie el, încă pe jumătate adormit.

Eu dau din cap.

"A fost doar un vis."

„Nu", croiesc eu. „A fost real. Mama mea."

Este tot ce trebuie să spun. Îmi sărută obrajii şi şterge lacrimile, apoi mă întoarce astfel încât să-mi fie cu spatele în faţă. Îşi aduce piciorul peste al meu, apropiindu-mă. Îmi strâng braţul care este înconjurat în jurul pieptului meu. „Ea m-a iubit. Atâta."

„Bineînţeles că a făcut-o", îmi şopteşte el în gât, apăsând acolo un sărut. „Ea a fost mama ta."

„Dar ea nu ştia", spun eu, tremurând de alte lacrimi.

Mă ţine în braţe până mă opresc. — Nu ştiai ce, Fern?

Respir adânc. „Nu ştia că şi eu o iubesc."

Will mă îmbrăţişează strâns. „Ea ştia", spune el. Mă sărută pe umăr.

Dau din cap, dar nu pot să nu simt că dacă aş fi fost o fiică mai bună, ea mi-ar fi spus despre Peter. Dacă ar fi ştiut cât de mult o iubesc, mi-ar fi făcut încredere despre luptele staţiunii.

„Fern, pot să-ţi spun ceva?" spune Will, buzele lui pe pielea mea.

Mă răsturn spre el.

„I-am spus mamei tale că te-am cunoscut", spune el.

"Ce?"

„I-am spus cum ne-am cunoscut. I-am spus cât de mult ţi-a plăcut aici şi că trebuie să văd eu însumi."

"Ai făcut?"

"Am facut. Am vorbit la telefon cu puţin timp înainte de accident." Îmi dă părul de pe frunte. „A spus că nu am idee cât de fericită a făcut-o."

Cuvintele lui mă înfăşoară ca o plapumă umplută cu puf. *Te iubesc* , aproape spun. Dar apoi îmi amintesc de rochia roşie şi de dansul cu Will. Avem mâine. Putem avea mai mult decât vara asta. Este ultimul lucru pe care îl gândesc înainte să adorm.

Când mă trezesc, Will a plecat.

Am ajuns devreme la docuri. I-am spus mamei că mă întâlnesc cu un prieten, dar am fost în mod deliberat vag cu privire la orice alt detaliu. A fost prima mea călătorie acasă de la Crăciun, iar ea era suspicioasă. Absolvesem facultatea cu un an mai devreme, iar cercul meu de prieteni era mic – mai mult un triunghi, într-adevăr. Whitney și Cam erau în nord, iar Ayla era prietena mea bună din oraș. În afară de colegii mei de la Two Sugars, nu eram aproape de nimeni altcineva.

Trecuseră douăsprezece luni de când îl văzusem pe Will. După ce a părăsit apartamentul meu, mi-am petrecut dimineața în pat, uitându-mă la locul în care zăcuse cu o seară înainte, cuvintele lui repetate în capul meu.

Este încă viața ta *.*

Nu era o informație tocmai nouă, dar simțeam că mă văd într-o altă lumină. Lumina lui Will. Convingerea lui că trebuie să fiu sincer cu mama și propria lui pasiune pentru artă au aruncat o mie de wați asupra cât de pasiv am fost în privința viitorului meu. Lasam ca viata sa mi se intample.

Îmi repetasem cuvintele lui în oglinda din baie mai târziu în după-amiaza aceea. Era duminică, iar când a venit timpul pentru apelul meu cu mama, am ținut lista pe care Will a scris-o, uitându-mă la cele patru articole din plan. I-am explicat mamei că am ceva să-i

spun, că nu eram sigură cum să o spun, dar nu voiam să lucrez la staţiune în acea vară. Sau orice vară. Sau vreodată.

— Nu înţeleg, spuse ea. „Vei acasă într-o săptămână. Trandafirii dau o petrecere. V-am rezervat la recepţie până în iulie. Aveam să-ţi arăt cum să faci programarea. Ţi-am comandat o uniformă nouă." Vorbea repede, fără să se oprească pentru aer. „Mi-am luat boabe de cafea bune şi mi-am cumpărat o râşniţă elegantă pe care încă nu-mi dau seama. Aveam de gând să te surprind în prima ta dimineaţă înapoi. Întotdeauna spui că cafeaua mea este prea slabă." Am auzit-o tragând aer în piept. Când a început să vorbească din nou, vocea i-a tremurat. „Aşteptam cu nerăbdare dimineţile noastre la lac. Am crezut că asta vom fi eu şi tu, mazăre."

Am închis ochii. Mi-am cerut scuze şi am spus că sunt recunoscător pentru tot ce a făcut pentru mine. I-am spus că nu vreau viaţa ei. Îmi doream o viaţă proprie, oricare ar fi fost asta.

A tăcut câteva clipe, apoi a spus: „Bine, Fern". Tonul ei era plat. „Du-te să-ţi dai seama de viaţă, dar nu voi plăti pentru asta."

Am început să spun că nu am economii, dar linia dispăruse.

Tremurând, am lăsat telefonul jos. Urăsc să o rănesc pe mama. Dar eram şi plin de adrenalină. o făcusem. Nu mă duceam acasă într-o săptămână. Nu aveam de gând să lucrez la Brookbanks.

Cu greu îmi venea să cred. A trebuit să-mi sun şeful şi să cerşesc mai multe schimburi. A trebuit să le spun lui Jamie şi Whitney. Dar persoana cu care îmi doream cel mai mult să vorbesc a fost Will. Numai că nu puteam.

Nu l-am contactat o dată pe Will, deşi prima dată când m-am drogat după ce a plecat, singur în apartamentul meu, l-am tastat „Will Baxter" într-un Bara de căutare Google. Am găsit un articol în *Vancouver Sun* despre o expoziţie de artă studenţească care prezenta o fotografie cu Will arătând exact aşa cum mi-am amintit. I-am dezgropat pagina privată de Facebook – poza de profil era un autoportret de desene animate – dar nu l-am prieten. Am căutat *Colegii de cameră* , sperând că benzile desenate ale lui aveau o pistă digitală, dar a apărut goală.

Am petrecut douăsprezece luni disperat după compania lui, zâmbetul lui larg, râsul lui exploziv. Certitudinea lui. Mi-am imaginat cum ar fi fost ziua noastră dacă am fi fost amândoi singuri. Mi-am imaginat că noaptea merge foarte diferit. Mi-am imaginat apăsându-mi buzele pe cicatricea lui.

Am petrecut douăsprezece luni gândindu-mă cum ar fi să-l revăd. L-aş scoate pe canoe. Am vâslit pe lac până la fâşia liniştită de ţărm nisipos şi ne-am aşezat cu degetele de la picioare în apă şi am vorbit. Vorbim ore întregi.

Erau atâtea lucruri pe care vroiam să-i spun lui Will – cum stăteam în apartamentul meu din Toronto şi cum eram rupt, dar mult mai fericit decât fusesem când ne-am cunoscut. Am vrut să-i spun că lucrez cu normă întreagă la Two Sugars şi că oamenilor le-a plăcut pictura murală. Am zâmbit ori de câte ori vedeam ferigă minusculă de pe cârma avionului. Am vrut să-i spun despre bănuirea unei idei pe care am avut-o să-mi deschid propria cafenea într-o

zi. Am vrut să-i spun că m-am dus la High Park să văd florile de cireş primăvara. Am vrut să-i spun că sunt singură.

Am decis să nu merg la Banff cu Jamie. M-am convins că este pentru că nu îmi permiteam biletul de avion şi nu voiam să renunţ la apartamentul meu. Era o marţi la începutul lunii iulie când s-a despărţit de mine. Tocmai ajunsesem acasă dintr-o tură dublă când mi-a sunat soneria. Ştiam de ce venise de îndată ce l-am văzut. Ne-am aşezat pe treptele din faţă ale clădirii, iar Jamie mi-a spus că să mă iubeşti e ca şi cum să ţii apă. — Încerc să mă ţin prea tare, Fernie, spuse el. „Cred că amândoi trebuie să ne confruntăm singuri cu următoarea aventură." Ştiam că făcea ceea ce ar fi trebuit deja, dar m-am durut săptămâni întregi.

Whitney a spus că a înţeles de ce nu vreau să vin acasă, dar apoi a întrebat de ce nu am menţionat nimic în timp ce era în vizită şi mi-am dat seama că i-aş fi rănit şi ea.

Ayla, prietena mea cea mai apropiată din Toronto, făcea un stagiu în Calgary până în septembrie şi nu eram suficient de strâns cu mulţimea Two Sugars pentru mai mult decât băutura ocazională de după serviciu. Am fost singur.

De nenumărate ori, m-am uitat în sus la crăpătura din tavan, întrebându-mă dacă am făcut o greşeală uriaşă nemergând acasă. Au fost şi de mai multe ori când aproape că i-am trimis lui Will o cerere pe Facebook. Îmi doream atât de mult să vorbesc cu el. Aveam sentimente pentru el, puteam să recunosc asta. Dar mai presus de toate, aveam nevoie de prietenia lui.

14 iunie a fost una dintre acele după-amiezi glorioase în care lacul şi cerul formează paranteze albastre în jurul dealului verde de pe malul opus. Plaja staţiunii era aglomerată de familii, apa presărată cu canoe şi caiace şi paddleboard-uri. Nu era la fel de cald ca ziua petrecută împreună cu Will, dar în aer se simţea aceeaşi senzaţie – emoţia zgomotătoare a unei veri care tocmai începuse.

Perechea de adolescenţi care lucra în coliba de amenajare nu avea încă să se confrunte cu mânia lui Margaret Brookbanks, deoarece docurile erau acoperite cu ace de pin. Am intrat înăuntru, am salutat rapid şi am luat o mătură ca să mă ţin ocupat.

Am fost surprins când Will a întârziat. Mi s-a părut că am o tendinţă responsabilă – felul în care a verificat-o pe sora lui, ideea lui pentru un plan pe un an, chiar şi insistenţa lui să nu rămânem în legătură. Eram sigur că va fi acolo. M-am mijit la cabană şi, când nu am văzut niciun semn de la el, m-am aşezat la capătul docului. M-am îmbrăcat să-l scot într-o canoe — o pereche de pantaloni scurţi din bumbac şi un costum de baie verde pe care le cumpărasem pentru că culoarea îmi amintea de copacii din picturile lui Emily Carr. Împachetisem o pungă de paie cu provizii — câteva sandvişuri, două sticle de lămâie San Pellegrino l-am adus cu mine de la Toronto, un tub de protecţie solară şi o pălărie de găleată pentru Will.

Am aşteptat până am început să-mi fac griji că mi se poate coaja nasul şi mi-am pus pălăria.

Am aşteptat până când soarele s-a scufundat jos pe cer.

L-am aşteptat ore în şir pe Will Baxter.

Şi apoi, în sfârşit, am simţit înţepătura că sunt urmărită. M-am uitat peste umăr şi am găsit o pereche de ochi cenuşii identici cu ai mei. Dezamăgirea m-a lovit dintr-o lovitură rapidă.

Mama şi-a făcut drum peste doc.

„Vrei să-mi spui despre el?" a întrebat ea în timp ce îşi strecura sandalele de aur şi se aşeza lângă mine, parfumul ei gâdiindu-mi nasul. Era îmbrăcată pentru seară într-o tură turcoaz şi bijuterii groase din aur.

nu am raspuns.

Nu se poate nega că o neliniște a apărut între noi după ce i-am spus că nu mă întorc acasă.

Ea şi Peter veniseră la convocare şi m-au dus la cină după ceremonie, dar seara s-a încheiat cu mama şi cu mine să ne certam. Nu o vizitasem în staţiune până la sfârşitul verii. Când m-am trezit târziu în prima mea casă de dimineaţă, am fost confuz. Mama nu mă trezise să merg la lac cu cafeaua – plecase deja la cabană. Nici ea nu mă trezise a doua zi.

Crăciunul fusese un dezastru minor. Ea a vorbit mult despre o mulţime de nimic, dar abia a putut să-mi întâlnească ochii. Uneori o surprindeam studiindu-mă de parcă aş fi fost un străin, de parcă şi-ar fi recablat întreaga idee despre cine sunt.

Ea era înţelepcioasă cu Peter şi lucra în ziua de Crăciun, care fusese întotdeauna o zi sfântă liberă. Eu şi Peter am gătit cina de Crăciun împreună. Am avut noul album Haim cu voce tare, şi am fost cartofi care curăţă furie, fumegând că mama nu întrebase o dată despre cafenea. Peter mi-a spus că trebuie să am răbdare – că are nevoie de mai mult timp pentru a se adapta la decizia mea.

„Tot ce îi pasă ei este locul acesta", m-am plâns. M-am simţit ca şi cum ipoteza mea de-a lungul vieţii a fost dovedită. Acum că nu aveam de gând să fac parte din Brookbanks, mama nu avea timp pentru mine şi nu avea niciodată prea multe de la început.

Peter mi-a dat un alt Yukon Gold. „Când mama ta avea vârsta ta, visul ei era să preia staţiunea de la bunicii tăi. Ea a aruncat tot ce are pentru a face acest lucru un succes, arătând că poate face asta singură", a spus el. „Dar în ultimii patru ani, Fern, tot ce a visat este să lucreze lângă tine."

M-am uitat la cartoful din mâna mea, uluit. Îi promisesem lui Peter că îi voi da puţină slăbiciune, dar când a venit târziu pentru curcan, mi-am întrerupt călătoria şi nu m-am întors până acum.

Eu şi mama ne-am aşezat unul lângă celălalt pe doc, urmărind doi tineri care încercau să conducă o barcă cu vâsle. Mi-a luat pălăria de pe cap.

— Ai putea începe cu numele lui, spuse ea.

M-am gândit să neg că mă întâlnesc cu un tip, spunându-i mamei că numele prietenului meu este Beth sau Jane, dar o lacrimă mi-a căzut pe obraz. L-am îndepărtat cu călcâiul mâinii.

„Numele lui este Will."

Ea a absorbit asta pentru o clipă. — Şi avea să te întâlnească până aici sus, acasă? Vocea ei era împletită de scepticism.

„Trebuia să facă.”

„Este grav între voi doi?”

„M-am gândit că ar putea fi.” Mi-am frecat din nou obrazul. „I-am făcut un mix CD.”

Am petrecut ore întregi perfecționându-l. Mi-aș fi dorit să fie vară și plin de semnificație, dar nu așa cum *sunt îndrăgostit de tine* . Nu știam dacă mai era cu Fred sau cu altcineva sau dacă simțea la fel ca și mine. Am inclus câteva dintre melodiile pe care le ascultasem la cafenea și unele care mi-au amintit de ziua petrecută împreună și altele care mi-au amintit de el. Singura temă, într-adevăr, a fost Will.

Este posibil ca muzica să fi fost limbajul pe care Peter și cu mine am împărtășit-o, dar mama știa ce înseamnă pentru mine a face un CD pentru cineva. Ea mi-a pus o mână îngrijită roz pe coapsa mea și mi-a dat piciorul un pic. — Atunci este pierderea lui, Fern, spuse ea hotărât.

„Poate”, am spus, înclinându-mi bărbia spre cer pentru a evita un alt val de lacrimi.

Mama și-a lipit palmele de obrajii mei, întorcându-mi fața ca să mă poată privi în ochi.

— Nu, mazăre, spuse ea fără să clipească. „Este pierderea lui. Habar nu are ce-i lipsește.”

Am respirat nesigur. "Asa crezi?"

Ea și-a cuprins brațele în jurul meu și m-a tras la pieptul ei, la fel cum făcea când eram mică.

„Oh, dragă”, a spus ea în părul meu. "Știu."

Nu există nicio notă. Niciun mesaj text. Fără mesagerie vocală. Nu există nimic care să explice absența lui Will.

La început cred că trebuie să fi avut o întâlnire devreme și nu a vrut să mă trezească, dar când îmi pun o pereche de transpirație și mă îndrept spre cabina 20 în burniță, nu se aprinde nicio lumină înăuntru. Nu vreau să bat în cazul în care este la un apel, așa că mă strec pe puntea din față pentru a privi în interiorul bucătăriei, dar draperiile sunt trase.

În timp ce mă întorc spre casă, îmi spun că probabil a plecat la jogging sau la o plimbare pentru a lua aer curat. Fac un duș fierbinte, dar el nu e jos așa cum mă aștept când ies. Fac cafea, crezând că va intra pe ușă în orice moment. Dar după ce am băut două căni, frica se infiltrează în membrele mele ca o ceață rece.

Ii trimit un mesaj.

Unde te-ai dus?

Aștept cele trei puncte care prefigurează răspunsul lui, dar nu vin. Ma imbrac si tot nu e nimic.

Mă îndrept spre cabană și fire de fum ies din coșurile cabinei, mirosul atârnând jos în ceață. Căldura de la sfârșitul verii s-a transformat în umezeala rece de la începutul toamnei. Mintea mea se rotește, dar picioarele mele sunt de plumb. Trebuie să fie ceva în neregulă.

Poate o criză de muncă. Will nu ar pleca pur şi simplu. El nu ar dispărea pe mine. Nu din nou.

Stau pe scaunul meu din birou, fără a-mi aminti că am trecut prin hol pentru a ajunge aici. Îmi verific e-mailul, dar nu am nimic de la el. Mă uit la computer. Încă stau acolo, cu ochii neconcentraţi, când Jamie descuie uşa o oră mai târziu. Se înfurie de ceva de-a face cu florarul şi o întârziere a expedierii, dar se opreşte la mijlocul frazei.

"Eşti bolnav?" Se aplecă în faţa mea, punându-mi o mână pe frunte. „Eşti moale, dar nu simţi că ai febră."

clipesc. "Mahmureala."

— La naiba, Fernie. Aceasta este o zi mare. Vrei să-ţi aduc un Gatorade?"

"Zi mare?"

„Dansul", spune el. „Cât ai băut aseară?"

Dansul.

— Mă duc să găsesc sticla aia de Gatorade, spun, împingându-mă de pe scaun, ignorând oferta lui. Am nevoie de câteva minute singură pentru a mă aduna. „Atunci mă poţi pune la lucru."

Mă duc afară să iau puţin aer. Ochii mei se îndreaptă spre docuri şi tremur.

Tu şi cu mine într-un an, Fern Brookbanks. Nu mă dezamăgi.

Ziua trece încet, fără urmă de Will. Jamie nu mă lasă să intru în sufragerie ca să ajut la amenajare. Îi las lui Will patru mesaje vocale şi alte câteva mesaje în care îl întreb unde este şi dacă totul este în regulă. În tot acest timp, se pare că nu mă pot încălzi. Un fior are s-a instalat în oasele mele. Până târziu după-amiaza, când merg spre casă să mă schimb, sunt atât de îngrijorat şi îngrijorat, încât vibrez. Trebuie să fie ceva în neregulă.

Fac un duş, îmi suflă părul şi mă machiez. Când mă strec în rochia roşie, mă privesc în oglindă, sperând că va fi acolo. Vreau să fie bine. Vreau să fim bine. Vreau mai mult decât bine. Realitatea a ceea ce vreau cu Will se loveşte de mine cu o asemenea forţă încât trebuie să mă aşez.

Un val de oaspeţi se îndreaptă spre cabana, iar eu îl urmăresc, frecându-mi mâinile peste carnea înţepătoare a braţelor mele. Nu sunt atent când intru în hol şi aproape mă ciocnesc de spatele strălucitor al doamnei Rose.

„Fern, dragă, ce se întâmplă? Porţi aceeaşi încruntătură pe care ai făcut-o când erai adolescent."

Îmi cer scuze şi îi spun cât de drăguţ arată, apoi îmi rearanjez faţa, astfel încât să arăt impresionat corespunzător când intru în sala de mese.

Dar nu trebuie să prefac, pentru că transformarea este atât de dramatică, încât icnesc. Totul este roz. Lenjerii roz, dalii roz, baloane roz. Mesele au fost aranjate pentru a înconjura ringul de dans şi probabil că sunt o sută de fire de lumini sclipitoare atârnând în căpriori.

Lumânările pâlpâie în borcane de sticlă în toată camera. Trupa este deja pe scenă, cântând „Be My Baby”.

De obicei, dansul nu începe decât cândva în jurul desertului, dar de îndată ce doamna Rose îşi lasă poşeta jos, ea şi domnul Rose se îndreaptă spre podea.

"Iti place?" spune Jamie, surprinzându-mă. Mă învârt şi văd că a găsit o cravată verde vânător cu imprimeu floral roz, care să se potrivească cu costumul lui bronzat.

„Este incredibil, Jamie. Cred că ai depăşit-o pe mama.”

„Nu”, spune el, dar este mulţumit.

"Sunt serios. Vă mulţumesc mult pentru toate. . .” Ma opresc. Trupa şi-a schimbat melodiile şi acum cântă „Love Man”. imi mijesc ochii. „Ce fel de trupă ai rezervat, Jamie?”

„În mare parte fac coveruri Motown”, spune el. „Dar s-ar putea să fi solicitat sau nu o listă de set plină de melodii de la *Dirty Dancing* .”

Eu dau din cap. "Esti cel mai rau."

„Sunt pur şi simplu fericit că eşti aici” – dă din sprâncene – „Iubito.”

Râd, uitându-l pe Will pentru un moment scurt, minunat. A fost o vreme când totul despre această noapte – dansul de la sfârşitul verii, o trupă angajată special să mă tachineze, o cameră plină de oaspeţi – ar fi fost cel mai mare coşmar al meu. Văd Whitney şi Cam aduşi la masa lor şi un stol de copii făcând boogie cu Trandafirii. Într-un colţ, Peter urmăreşte servitorii care livrează coşuri cu chifle. Chiar acum, doar simt. . . acasă.

Trupa ia o pauză pentru partea de talent a serii — dl. iar „The Surrey with the Fringe on Top” al doamnei Rose primeşte ovaţie în picioare. Este una dintre cele mai animate petreceri de sfârşit de vară pe care le-am văzut. Îmi fac drum de la o masă la alta, cu ochii în permanenţă în prag. Dar Will nu trece niciodată prin ea. Până când desertul este servit şi trupa începe al treilea set, strălucirea pe care am simţit-o mai devreme în această seară s-a stins în neant şi trebuie să-mi ţin lacrimile. De ce nu trece Will pe uşa aceea?

Mi-aş fi dorit ca mama să fie aici. Nu vreau altceva decât să mă îngrop împotriva ei, inspirând dulceaţa parfumului ei şi sarea pielii ei, aşa cum făceam când eram mică.

Îl caut pe Jamie să-i spună că plec — mă întorc acasă să-l sun pe Will. Din nou.

"Îmi acordaţi acest dans?" Îl aud pe Peter spunând în spatele meu. El este înăuntru un costum de cărbune, acelaşi pe care l-a purtat la înmormântare, probabil singurul pe care îl deţine.

„Tu nu dansezi.”

„Nici tu nu,” spune el. „Dar să facem o excepţie.” Îşi întinde laba mare, iar eu îl urmăresc pe podea.

Ne mişcăm încet printre celelalte cupluri şi, după un minut, Peter îşi drese glasul şi spune: „Te asemeni mult cu ea, ştii?”

mă încruntă. "Eu sunt?"

„Nu doar cum arăţi, deşi credeam că am văzut o fantomă mai devreme în seara asta, tu purtând acea rochie.”

„Ai recunoscut-o?”

Peter mormăie afirmativ. „Ziua Canadei, cred. Probabil a fost în jurul anului 1992.”

Îmi sprijin capul de pieptul lui Peter şi trag adânc aer în piept, respirând în colonia lui Old Spice şi odată cu ea o viaţă întreagă de momente cu el şi mama mea. Cinele de sărbători, jocurile de cărţi şi brunchurile de ziua de naştere pe care Peter le-a gătit pentru ea.

„Ai grija ei. Să se întoarcă aici, să se pună în pielea ei, asta nu este puțin lucru.

Mă gândesc la asta pentru o clipă. „Întotdeauna am crezut că sunt mai mult ca tine."

„Maggie a spus odată că ai inima mea moale şi capul ei puternic. Am crezut că încearcă să mă facă să mă simt ca parte a familiei. Dar poate că ai un pic din noi doi", spune Peter. — Oricum ar fi, ar fi atât de mândră de tine.

— Da, şoptesc eu, cu gâtul strâns.

Ne legănăm într-un cerc mic, fără să vorbim.

După un minut, mă retrag să mă uit la el. „Crezi că asta ar fi mai uşor dacă ai fi fost căsătorit?" Întreb. — Dacă ai fi obţinut ceea ce îţi doreai înainte să moară ea? Este ceva ce m-am întrebat.

— Nu mi-am dorit căsătoria, Fern. Picioarele lui nemişcate. „A fost Maggie. Nu a fost întotdeauna uşor, dar am fost mereu prieteni. Am fost mereu acolo unul pentru celălalt."

Îl îmbrăţişez mai strâns pe Peter şi, în timp ce cuvintele lui se afundă, adevărul mă loveşte cu o claritate zdrobitoare bruscă.

„Trebuie să plec", spun, apoi mă grăbesc în hol. Îl întreb pe funcţionar dacă pot căuta ceva în computer şi, deşi ştiu ce voi găsi, şocul de a-l vedea scris în faţa mea este ameţitor.

Mă grăbesc să ies din cabană, imaginându-mi toate cuvintele urâte pe care le voi folosi după ce în sfârşit îl voi auzi pe Will la telefon. Dar apoi o aud pe Whitney.

„Fern, aşteaptă!"

Ea aleargă să ajungă la mine, cu călcâiele strânse într-o mână, sânii în cealaltă.

„Să mulţumesc lui Dumnezeu că am purtat salopeta", gâlcâie ea. „Mult mai bine pentru a alunga bestii care fug."

„Nu fug."

„Ai fugit literalmente de la dans, ca şi cum ai scăpat de scena crimei. Ce se întâmplă?"

O umplu pe Whitney, iar ochii ei de culoare alune se umflă atât de larg, încât mă tem că ar putea sparge câteva vase de sânge.

— Se va verifica azi dimineaţă, termin. Nota din dosar spunea că va trimite după lucrurile lui. Trebuie să fi fost destul de grăbit.

„El ce?" ţipă ea. „Tocmai a dispărut? Din nou? Oh, îl voi ucide pe acest om. Acolo te duci?"

Ochiul meu prinde o ramură de frunze de arţar roşu care flutură în vânt, primul roşu de toamnă. Aşa că gata – vara s-a terminat şi Will a plecat.

Eu dau din cap. „Mă duc la casă. Trebuie să vorbesc cu el. Te întorci la dans, distrează-te."

Whitney se uită peste umăr la cabana. Cam aşteaptă pe treptele din fata. "Esti sigur? Cam poate să mă ia mâine. Am multe vorbe de gunoi pe Will în rezervor. Pot să merg toată noaptea."

"Nu. Serios, Whit. Vreau să fiu singur, bine?"

„Bine”, spune ea cu vădită reticență. „Dar dacă te răzgândești că ai nevoie de companie, anunță-mă.”

Îl sun pe Will imediat ce mă întorc în casă, plimbându-mă pe podeaua bucătăriei. Primesc mesageria lui vocală pentru a nouăsprezecea oară. Dar nu-l voi lăsa să mă ignore. Sun din nou. Și din nou. Furia mea crește cu fiecare sunet. Mama mea a primit un bilet de optsprezece cuvinte când a fost abandonată de Eric. Vreau mai mult.

În cele din urmă, Will ridică.

"Ferigă." Îmi spune numele într-un oftat frustrat și e ca și cum ai fi stropit cu apă cu gheață.

„Ai plecat”, este tot ce reușesc.

Se aude un sunet înăbușit la celălalt capăt al firului și îl aud pe Will care își cere scuze cuiva. Apoi linia trosnește cu zgomotul vântului care bate în microfon.

„Nu este un moment bun”, îmi spune el, cu vocea sterilă ca un bandaj nedesfăcut.

"Ce vrei să spui?" Plâng.

„Chiar nu pot vorbi despre asta acum”, spune Will. „Trebuie să mă întorc.”

„Nu”, spun eu. „Toată ziua am fost îngrijorat, întrebându-mă unde ai fost și dacă ești bine. Trebuie să-mi spui ce naiba se întâmplă. Ai verificat? Ce se întâmplă? Unde ești?"

Will scoate un alt oftat. — Sunt la spital, Fern. Sună ca o pedeapsă. „Sofia este bolnavă.”

Stomacul îmi prinde un amestec de frică și ușurare. Știam că ceva nu e în regulă. Trec imediat în modul de rezolvare a problemelor. „Care spital? Cum este ea? O să cobor și o să mă întâlnesc tu." Dacă fac bagajele acum, pot fi în oraș înainte de miezul nopții. Îl voi suna pe Jamie când voi fi pe drum. Mașina are nevoie de benzină? „Pot să-ți aduc ceva?” întreb eu, deschizând frigiderul. Will nu va fi mâncat. Aș putea să împachetez quiche-ul rămas pe care l-a făcut pentru cină acum două nopți.

„Ferigă, nu.”

Mă opresc din mișcare.

„Nu veni aici jos.”

"Ce? De ce?" spun eu, confuz. "Pot sa ajut."

„Nu vreau ajutorul tău. Îmi pare rău, dar tu și cu mine. . . A fost o greseala. Am fost o greșeală. E vina mea. Ar fi trebuit să știu asta de la început.” Sună vacant. E ca și cum ar fi un străin care vorbește cu mine la celălalt capăt al firului, nu persoana care m-a ținut în brațe aseară, șoptindu-mi cuvinte liniștitoare la ureche.

„Nu te cred”, îi spun, vocea mi se rupe.

Mă gândesc la albumul Patti Smith și la felicitarea pe care mi-a dat-o. *Tu mă cunoști. Și te cunosc și pe tine.* Mă uit în spatele meu la aragaz, amintindu-mi că el pregătea quiche-ul în șorțul mamei mele.

„Will, te iubesc.”

Nu este nimic altceva decât tăcere la celălalt capăt al telefonului.

Mă gândesc să înot împreună într-o seară de săptămâna trecută. A fost atât de cald, încât nu ne-am deranjat să ne luăm prosopul după. Ne-am așezat la marginea docului familiei,

picurând, cu picioarele în apă. Will şi-a lipit buzele de umărul meu. „Nu cred că am fost mai fericit decât sunt acum”, spusese el.

„Şi cred că şi tu mă iubeşti”, spun acum, cu inima batându-mi sălbatic în piept.

„Fern, nu pot”, spune el şi, pentru o secundă, sună din nou ca Will. Dar apoi vocea i se întăreşte. „Este timpul să încetăm amândoi să trăim într-o fantezie şi să mergem mai departe cu viaţa noastră.”

Încep să mă cert, dar a închis.

Ţin uşa frigiderului deschisă, uitându-mă la farfuria de quiche rămasă, incapabil să înţeleg ce tocmai sa întâmplat. I-am spus lui Will că îl iubesc, iar el nu mi-a răspuns. I-am spus că îl iubesc şi a pus capăt lucrurilor. Închid frigiderul. Nu plang.

Mâinile îmi tremură când umplu un pahar cu apă. Iau o înghiţitură, dar gâtul meu este atât de strâns, încât abia pot forţa lichidul în jos. Stau la chiuvetă şi mă uit pe fereastră la cabina lui Will, cu furia încingându-mi sângele. Mă gândesc la costumele croite ale lui Will şi la cămăşile albe impecabile agăţate într-un rând ordonat în dulap.

Aduc chibriturile cu mine.

Vă rog să fiţi descuiat , îmi doresc în timp ce urc treptele către cabina 20. Port rochie roşie şi fără pantofi, iar dacă mă vede cineva, o să creadă că sunt supărat.

Nu sunt nervos.

Sunt furios.

Când răsucesc clanţa uşii, se supune şi mă încarc înăuntru şi mă îndrept direct spre dormitor. Deschid dulapul şi hainele lui Will se uită înapoi la mine. Îmi iau cât de multe jachete, cămăşi şi pantaloni pot, ţinând jos dorinţa de a-mi apăsa nasul în ţesătură şi de a obţine o lovitură de Will. Port încărcătura în sufragerie şi piciorul meu alunecă pe ceva. Când mă răsucesc să văd ce mi-a ieşit în cale, îngheţ.

Pe podea se află foi de hârtie, iar pe măsuţa de cafea stă un caiet mare de schiţe, cu un creion băgat în inele. Nu mă înregistrez când îmi cad hainele din braţe, doar că iau una dintre pagini de pe podea, uitându-mă la un desen cu mine plutind în apă, cu braţele întinse, cu ochii închişi. Am o pată pe nas, ca şi cum ar fi fost şters măcar o dată. Mai sunt trei desene pe podea, variaţii neterminate ale aceleiaşi imagini.

Iau caietul de schiţe de pe masă şi deschid capacul. Will a menţionat că a început să deseneze din nou, dar nu aveam idee că făcuse atât de multe. Mi se pare greşit, de parcă i-aş citi jurnalul. Dar eram pe cale să dau foc la costume de mii de dolari. Care este încă o faptă rea?

Trec peste schiţe de copaci slăbiţi pe ţărmuri stâncoase, cu o canoe trasă pe o plajă, cu trandafirii care joacă cărţi. De mine. Într-una dintre ilustraţii, părul meu este scurt, aşa cum era când ne-am cunoscut prima dată. Mă sprijin de un perete acoperit cu graffiti, cu faţa înclinată spre cer. Îmi apăs mâna pe durerea ascuţită din piept. Când întorc pagina, un fior îmi străbate corpul.

Nu, nu, nu, cred în timp ce studiez desenul.

Geanta de lângă mine pe doc. Pălăria de pe capul meu.

"Nu." O spun cu voce tare, de parcă aș putea face adevărată. Dar cu cât mă uit mai mult la pagină, cu atât știu mai mult.

Mă las pe grămada de haine, cu cartea în mână, iar când lacrimile îmi cad pe obraz, nu le reține. Rămân acolo până când o briză suflă prin ușa din spate, purtând cu ea sunetul îndepărtat al trupei cântând „(I've Had) the Time of My Life".

Apartamentul meu este aproape gol. În ultimele zile, am împachetat totul în folie cu bule şi ziare, reluând timpul petrecut în Toronto. Anii mei de universitate, primul meu schimb de la Two Sugars şi toate plimbările lungi, întâlnirile proaste şi nopţile neglijente pe parcurs. Sunt doar eu, cei care mută, o tavă cu fripturi întunecate şi vreo duzină de cutii rămase acum. Este ciudat să văd căsuţa mea aşa, dezbrăcată de toate ornamentele care au făcut-o a mea.

Locuiesc aici de cinci ani, mai mult decât oriunde în afară de staţiune. Îmi amintesc cât de încântat am fost când l-am găsit, cât de spaţioasă părea amenajarea cu un dormitor, cât de matur mă făceau să mă simt aparatele din oţel inoxidabil de bucătărie. Este etajul principal al unui semi-detaşat slab şi, când îl privesc acum, se simte înghesuit, în ciuda mobilierului lipsă. Vederea pe fereastra bucătăriei este a unui perete solid de cărămidă. Nu există spaţiu în aer liber. Chiar dacă simţeam mirosul de gătit al vecinului meu şi îi auzeam activităţile nocturne şi ghearele câinelui bătând deasupra mea, acest loc se simţea ca al meu. M-am simţit ca mine.

Telefonul meu vibrează cu un mesaj. Arunc cârpa pe care o folosesc pentru a şterge frigiderul şi îmi dau jos mănuşile de cauciuc. Pentru o fracţiune de secundă, în timp ce iau telefonul din buzunarul din spate al blugilor, cred că ar putea fi Will şi îmi ţin respiraţia până când văd că este un e-mail către contul de rezervări pentru evenimente Brookbanks.

A trecut o săptămână de la dans şi nu am auzit nimic de la el. Ştiu că astăzi nu va fi diferit. După ce m-am ridicat de pe podeaua cabinei lui, m-am întors în casă, luându-i desenul cu mine. Am compus mesaje text furioase în capul meu. Am scris câteva, dar nu mi s-a părut corect să le trimit. Mi-a dat atât de puţin până la urmă. M-a minţit toată vara. În ciuda tuturor întrebărilor pe care le am, am decis că Will nu merită niciuna dintre emoţiile mele, nici măcar pe cele sălbatice şi mânioase. Am scris un mesaj scurt în care spuneam că sperам ca Sofia să fie bine şi să trec prin Jamie pentru restul lucrărilor de consultanţă. L-am rugat să nu mă mai contacteze niciodată.

Dar de fiecare dată când telefonul meu bâzâie, o parte trădătoare a creierului meu speră să fie el şi îşi doreşte să nu fi trântit uşa dintre noi atât de ferm. Nu că am un scenariu pentru ceea ce aş spune dacă am vorbi. Fundamentul rănirii şi confuziei nu se zboară niciodată. O durere care roade s-a instalat în burta mea. Credeam că ştiu cum este să-ţi fie dor de Will Baxter, dar golul pe care l-am simţit cu ani în urmă a fost o crăpătură în comparaţie cu acest canion.

Mesajul este o întrebare generală despre o petrecere de vacanţă a companiei, aşa că îl pun la carte pentru a răspunde după ce curăţ acest loc, predau cheile şi mă întorc în staţiune cu Cadillac-ul ruginit. Toată săptămâna, am visat la burgerul Webers pe care îl voi mânca în drum spre casă.

I-am promis lui Jamie că voi ţine pasul cu rezervările cât am fost plecat şi am justificat momentul mai puţin decât ideal al călătoriei mele întâlnindu-mă cu câţiva potenţiali somelieri din oraş. Cred că ştia că am nevoie spaţiu pentru a-mi limpezi capul. O să-mi iau câteva zile libere după ce vom fi pregătiţi să cumpărăm o maşină, să ambalăm câteva lucruri ale mamei şi să începem să redecorăm casa, astfel încât să se simtă ca mine.

„Uitaţi să-l împachetaţi pe acesta, nu?" sună unul dintre mutatori. Îi urmăresc vocea în dormitor, unde portretul meu de zece ani al lui Will atârnă în spaţiul liber. Planul meu pe un an este ascuns în spatele desenului. Când am pierdut acul de tramvai în urmă cu ani, mi-am sfâşiat apartamentul, mi-am golit toate poşetele, mi-am aruncat sertarele dulapului pe pat, dar nu l-am găsit niciodată. Am pus lista în cadru în ziua aceea.

„Cred că am o cutie goală pe undeva", spune tânărul roşcat, cu ochii înrădăcinaţi, care miroase a bucata pe care a fumat-o înainte de a începe. Cred că îl cheamă Landon sau poate Landry. „Vrei să-l închei?"

„Nu, e în regulă. Nu ştiu dacă o iau sau nu", îi spun. Poate o voi aduce cu mine. Sau poate o voi arunca în coşul de gunoi când ies pe uşă. Cincizeci şi cincizeci de şansă.

Landon sau, eventual, Landry ridică din umeri.

Îl scot de pe cârlig şi îl las deocamdată pe blatul din bucătărie.

Mutatorii lucrează cu o viteză incredibilă pentru doi tineri de douăzeci şi ceva de ani. Am angajat o echipă din Huntsville şi nu sunt obişnuiţi să îngusteze străzile laterale din centrul oraşului Toronto. Au tras jumătate pe trotuar, dar încă blochează o parte a drumului, iar între claxonele furioase, soneriile bicicletei pasiv-agresive şi rânjetele pietonilor care încearcă să navigheze în jurul camionului uriaş, par epuizaţi şi nerăbdători

să ajungă dracului. afară de aici. Peter se întâlnește cu ei acasă, pentru că vor avea un avans cu mine. Îi direc afară din locul lor de parcare improvizat și apoi pornesc pe aragaz.

Curăț cuptorul când sună soneria. Mă uit în jurul. Nu văd nimic ce au uitat cei care mută. Scot capul pe geamul din față, dar nu sunt Landon, Landry & Co. pe trepte; este o femeie într-o rochie albă voluminoasă, cu părul brun închis căzându-i drept pe umeri. Bărbatul care locuiește în unitatea de deasupra mea este un doctorat în lingvistică înfierbântat, care predă franceză pe o parte. Presupun că ea a sunat la apartamentul greșit.

"Vă pot ajuta?" Strig, iar ea sare înainte de a-mi întoarce. E uluitoare. Geanta supradimensionată din piele visiniu pe care o poartă costă probabil o lună de chirie. Văd cât de precis este înaripatul ei eyeliner lichid de la cinci metri distanță.

Mă studiază și mă întreabă, nu deloc amabil: „Tu ești Fern?"

„Sunt", spun eu, precaut. Străinii nu apar doar la ușa ta în acest oraș.

Se uită peste umăr de parcă nu ar trebui să fie aici și apoi înapoi la mine. „Sunt Annabel. Pot să vorbesc cu tine un minut?"

Eu și Annabel stăm una față de cealaltă, pe insula bucătăriei. E ca și cum toate extremele lui Will au fost atenuate în sora lui mai mică. Părul și ochii ei sunt puțin mai deschisi, de culoarea bănuților mai degrabă decât a cola. Fața ei este mai rotundă, nasul mai puțin dramatic. Ea nu are postura lui Will Baxter, dar este la fel de bine pusă laolaltă.

„Nu prea arăți ca genul lui", spune ea, netulburată de împrejurimile ei sterile.

Mă uit în jos la tricoul meu murdar, blugii rupți și pantofii de alergat. Părul meu este împins înapoi cu o bentiță. Fara machiaj. Strălucire de transpirație. Respirație de cafea. Nu sunt genul nimănui momentan.

„Ei bine, cred că nu am fost."

„Nu am vrut să spun asta ca pe o insultă." Privirea ei coboară spre ilustrația lui Will de pe tejghea. „Sunt surprins, atâta tot."

Asta nu sună mult mai bine. „Nu vreau să fiu nepoliticos, dar de ce ești aici? Cum m-ai găsit?"

Își agață cureaua poșetei mai sus pe umăr. „Te-am căutat pe google. A aflat unde lucrai și i-ai spus vechiului tău șef că sunt prieten de facultate."

La naiba cu Philippe.

„Și ai făcut asta pentru că?" Întreb. „Este bine Sofia?"

„Este în refacere. Cât de multe ți-a spus fratele meu?"

„Numai că era în spital."

Ea dă din cap, de parcă nu ar fi surprinsă. „A fost meningită. Au ținut-o acolo până când a rămas în afara oricărui pericol. L-am sunat pe Will sâmbătă devreme dimineața speriată. Sofia tremura și vărsă. Nu am putut să fac rost de medicul nostru de familie. Will mi-a spus să merg imediat la urgență și am făcut-o, slavă Domnului. A fost ingrozitor." Ochii lui

Annabel bine şi flutură o mână în faţa feţei. „Nu voi intra în detalii, dar o să fie bine. Nu vreau să-mi imaginez cât de repede trebuie să fi condus Will pentru a se întoarce atât de repede în oraş, dar m-a întâlnit la spitalul de copii şi a rămas cu noi. Prietenul tău a sunat ieri."

"Prietenul meu?"

„Cel supărat. Nu prea am înţeles numele ei. Am auzit-o rumegând-o pe Will prin telefon. Ea mergea şi mai departe, iar el stătea acolo spunând „Ştiu" iar şi iar. Cred că nici nu a observat că i-am luat telefonul până când am ţipat la ea."

„Whitney." Nu mi-a spus că l-a sunat pe Will, deşi nu sunt şocată.

„Asta este", spune Annabel. „Îmi cer scuze pentru mine. pot i-am spus nişte chestii deloc drăguţe înainte să-i explice că fratele meu şi-a luat prietena şi că tu eşti în oraş dacă voia să îndrepte lucrurile.

„Nu eram prietena lui", spun eu. Se simte important să facem clarificarea.

"Nu? Părea destul de serios din ceea ce mi-a spus Whitney şi din micuţul Will."

Vreau să ştiu exact ce a spus Will, cuvânt cu cuvânt. Vreau să ştiu tonul vocii lui, ce purta şi unde au avut conversaţia. „Încă nu mi-ai explicat de ce eşti aici", spun eu în schimb.

„Fratele meu nu prea încurcă – nu-i spune că am spus asta. Dar conform lui Whitney şi din ceea ce am reuşit să scot din el, s-a încurcat cu tine. Annabel se îndreaptă într-o poziţie ca Will. „Sunt aici să-i apăr onoarea sau orice altceva."

„Will ştie că eşti aici?" intreb, urascand cat de speranta par.

„Nu, ar fi supărat. Mi-a spus că nu vrei să fii contactat şi că trebuie să" — face ghilimele cu degetele — „ „respect asta". Dar te rog ascultă-mă. Nu am venit până la capătul de vest pentru a mă distra."

Am scos un oftat greu. "În regulă."

„Am avut o săptămână lungă şi de rahat, iar Will nu mi-a fost atât de util pe cât crede el – este doar un dezastru mare şi nebun. Oricum, lăsând nenorocirea lui recentă, fratele meu este extrem de loial oamenilor pe care îi iubeşte. Cred că atunci când s-a oferit să lucreze cu mama ta, a fost...

Îmi fac semn cu mâinile pentru a o tăia, presupunând că a vorbit greşit. "Scuzaţi-mă?"

Annabel îşi înclină capul. "Mai devreme anul asta? După ce a stat la staţiune la nunta aceea? S-a oferit să lucreze cu tine mama?" Trebuie să vadă şocul de pe faţa mea. „Nu ţi-a spus asta."

„A spus că a fost ideea mamei mele." Am pus o mână pe tejghea, simţindu-mă ameţit.

„Ei bine, o să las mizeria aia să-l explice. Dar cred că a fost modul lui de a îndrepta lucrurile cu tine, cel puţin la început. Mi-a luat ceva timp să le adun pe toate. Că tu eşti fata, cea din ziua aceea de acum zece ani."

Dau din cap.

„Will nu s-a putut opri să vorbească despre tine dimineaţa după ce te-a cunoscut – cum ţi-a arătat oraşul, cum ai fost diferit de toţi ceilalţi. Nu l-am mai auzit niciodată vorbind despre cineva ca asta înainte."

Este nevoie de o secundă pentru ca memoria mea să se întâmple. „Se întâlnea cu tine în acea dimineaţă la micul dejun”, spun eu. „Înainte de zborul său înapoi la Vancouver.”

Annabel îşi strânge buzele. „Nu o voi uita niciodată”, spune ea. „Am vomitat la jumătatea vafelor noastre. Atunci i-am spus lui Will că sunt însărcinată.”

„Nu mi-a spus asta”, şoptesc eu. Nu mi-a spus multe lucruri.

„Tatăl nostru a găsit testul de sarcină la gunoi cu câteva zile înainte. El a presupus că nu voi avea copilul şi, sincer, m-am gândit şi la asta. Dar apoi a început să spună că nu puteam să am grijă de mine, indiferent de un copil, şi m-am repezit. Când i-am spus lui Will, el sa oferit să rămână în oraş şi să vină cu mine la clinică, dar deja mă hotărâsem să-i dovedesc că tata se înşeală. Urma să am un copil şi să devin cea mai bună mamă din toate timpurile.” Annabel scutură din cap. „Încăpăţânarea şi mândria sunt în familia Baxter, pentru a vedea.” Ea aruncă o privire la desenul de pe tejghea.

„Va renunţa la multe pentru mine. Nu mi-am dat seama cât de mult era renunţarea la momentul respectiv; niciunul dintre noi nu a făcut-o. Dar am învăţat multe de când aveam nouăsprezece ani.” Ochii lui Annabel se mişcă acolo unde degetele mele strâng marginea tejghelei şi apoi se uită în jurul spaţiului. „Este undeva unde să stăm? Mai este."

Eu şi Annabel ieşim pe treptele din faţă. În oraş este umed, soarele este pătat de nori grasi. O pisică albă pătată este întinsă pe alee. Colonelul Mustard aparţine vecinului de alături.

Annabel îşi pune poşeta între picioarele cu sandale şi se frământă cu cureaua de umăr. „Vorbeşte foarte mult despre mama noastră?” ea intreaba.

Eu dau din cap. Ştiu că încă locuieşte în Italia şi că Will nu a mai vizitat-o de câţiva ani. În afară de ceea ce mi-a spus acum zece ani, nu a spus prea multe.

„Nu sunt surprinsă”, spune Annabel. „Nu-i place. Este o artistă foarte talentată. Şi superbă şi inteligentă şi extrem de fermecătoare când vrea să fie. Dar era un fel de părinte absent. Chiar înainte de a pleca, nu a fost niciodată complet acolo. Nu a fost toată vina ei – ştiu asta acum. Depresia ei ar putea fi debilitantă. În timpul unei perioade proaste, ea ar fi stat în pat zile întregi. Şi când era bine, era concentrată asupra muncii ei, de parcă ar fi trebuit să-şi folosească fiecare picătură din creativitate în cazul în care se epuizează.” Annabel îmi aruncă o privire ca să mă asigur că îl urmăresc, iar ceva despre stabilitatea privirii ei îmi aminteşte atât de mult de Will, încât pieptul îmi strânge. Dar apoi îl observă pe colonelul Mustard.

"Îmi pare rău. Are pisica aia mustaţă?”

"Da." Imi clac limba si colonelul intoarce capul, peta neagra de blana de sub nasul lui fiind vizibila.

Annabel ţipă, iar pisica, zărind un semn, se întinde, apoi se înfăşoară, înfăşurându-se în jurul gleznelor ei.

„Nu am avut niciodată animale de companie”, spune ea, mângâindu-i blana. „Will este alergic la aproape orice cu patru picioare. Mâncărimi la ochi, astm, totul.”

Mă loveşte ca o pietricică într-un pantof. Nu ştiam că Will are astm. Lista lucrurilor pe care nu le ştiam despre Will creşte cu aproape fiecare cuvânt de pe buzele lui Annabel.

„Oricum”, spune ea în timp ce colonelul se aşează lângă picioarele ei, „când mama noastră lucra, putea să închidă totul. Garsoniera ei era deasupra garajului şi îmi amintesc că am urcat scările ca un elefant. Stăteam chiar în faţa ei şi trebuia să încerc de patru sau cinci ori să-i atrag atenţia înainte de a observa că sunt acolo. După ce am devenit părinte, m-am întrebat dacă s-a mutat atât de departe pentru că se simţea vinovată că nu a petrecut suficient timp cu noi. De exemplu, dacă ar pune un ocean între noi, nu ar trebui să încerce un fel de echilibru. Ea nu putea eşua.”

Îmi aminteşte de ceva ce a spus Peter despre mama – unul dintre motivele pentru care a lucrat atât de mult a fost faptul că era singurul domeniu al vieţii ei în care s-a simţit de succes.

„Will a idolatrizat-o când eram mari”, continuă Annabel. „Toată lumea a spus întotdeauna cât de asemănător se aseamănă. Era atât de mândru de asta. Cei doi artişti. Seamănă şi cu mama. Şi părea că o înţelege. Când ea suferea, el stătea lângă ea în pat, schiţând. Mă speria când era aşa, dar Will era doar cu ea în linişte.”

Îmi pot imagina clar, un tânăr Will încercând să-şi consoleze mama cu nimic mai mult decât prezenţa lui solidă. Mă gândesc la felul în care era când ne-am întâlnit prima dată – la felul în care m-a lăsat să vorbesc când eram gata, cum s-a întins în întuneric vizavi de mine, asigurându-mă că totul va fi bine.

"Esti in regula?" întreabă Annabel, privind în jos la braţul meu. M-am zgâriat.

„Da,” mint, punându-mi mâinile în jurul tibiei pentru a le ţine la loc. Cu cât Annabel îmi vorbeşte mai mult despre Will, cu atât canionul din mine se desparte mai larg. El este un râu, care se împinge şi se erodează, iar malurile mele sunt nisip, nu granit.

Annabel face un zumzet îndoielnic, dar continuă. „Când mama noastră a plecat, Will a luat-o cel mai greu. Am locuit cu bunica în acea vară şi îmi amintesc că într-o zi, el stătea în curtea din spate. Am vrut să-i ajute să-mi pună un coş pe bicicletă şi a trebuit să-i spun numele de câteva ori pentru a-l face să mă audă. Am spus ceva despre el că era ca mama şi s-a supărat atât de mult. Mi-a spus că nu va fi niciodată ca ea. Uneori cred că şi-a făcut misiunea vieţii să dovedească asta.”

Stau tăcută, uitându-mă la profilul Annabel.

„Chestia este”, spune Annabel, „Will *seamănă* mult cu mama noastră. Nu în felul în care contează – este cea mai puţin egocentrică pe care o cunosc, iar inima lui este prea mare pentru pieptul lui. Dar este creativ şi pasionat, iar atunci când decide că vrea să facă ceva, angajamentul său este de neîntrerupt.” Ea trage adânc aer în piept. „Când s-a născut Sofia, i-a fost greu. A fost diferit de depresia mamei noastre şi nu este locul meu să vă spun prin ce a trecut, dar cred că asta a confirmat doar credinţa lui că în adâncul sufletului el este la fel cu ea. A încetat cu totul să deseneze. A obţinut un MBA în timp ce lucra cu normă întreagă. Pentru el, a fi un adult responsabil însemna să fii ca tatăl nostru – să aibă un loc de muncă

stabil, un salariu mare, să dețină o casă – și așa a făcut. Dar a renunțat la această parte uriașă din sine și nu cred că a fost cu adevărat fericit." Ea mă privește cu așteptare. „Acolo intri tu."

„Nu văd cum", murmur eu.

Annabel îmi aruncă o privire plină de milă. "Nu? A spus că ești deștept."

Clipesc surprins, iar ea zâmbește. „Doamne, amândoi sunteți atât de serioși." Se întoarce ca să mă poată înfrunta. „Nu l-am auzit pe fratele meu să sune mai viu decât vara asta. Când mi-a spus că el schițam din nou, am fost atât de ușurată. Am crezut că în sfârșit începea să-și ia viața înapoi."

Mă gândesc la desenul pe care l-am găsit în cabina lui și mă întreb dacă Annabel știe ce știu eu.

„Era atât de supărat pe el însuși încât nu era acasă când Sofia s-a îmbolnăvit și sunt sigur că o vede ca o dovadă că nu are voie să aibă toate lucrurile." Annabel se uită în nori. „Și că nu sunt pregătită să trăiesc singură cu Sofia. Dar se înșeală cu ambele. Așa cum a greșit să se despartă de tine." Ea se uită înapoi la mine, străpungându-mă cu ochii ei arămii. „Deși poate nu ar fi trebuit să-ți arunci toate sentimentele asupra lui când nepoata lui era în spital."

Îmi rămâne gura căscată, dar Annabel continuă.

„Și nu o să vină la tine și să-și ceară scuze, dacă asta speri. L-ai rugat să nu-ți vorbească și nu o va face." Își bagă mâna în buzunarul rochiei și scoate un colț rupt de hârtie și mi-l întinde. Pe ea este scrisă o adresă. „Acolo trăim. Sofia este suficient de bine să stea la tatăl ei în seara asta, iar eu ies cu prietenele mele, așa că el va fi acolo singur."

„Nu știu", spun, clătinând din cap. Nu am început să procesez tot ce mi-a spus Annabel și deja mă simt epuizat. „Nu sunt sigur că pot."

Annabel îmi aruncă o privire dură. „Eu mă duc aici. Habar n-am dacă ești suficient de bun pentru fratele meu, dar niciodată nu a sunat mai fericit decât atunci când a fost cu tine. Îl cunosc mai bine decât oricine – mai bine decât tine. Știu că a făcut o greșeală și o știe și el. A fost o epavă completă. Așa că sper că ești suficient de bun. Sper să vii." Mă studiază o clipă înainte de a se ridica și de a-și pune geanta peste umăr. „Chiar dacă este doar pentru a pune capăt lucrurilor în mod corespunzător."

Mă uit la casa lui Will Summerhill din interiorul Cadillac-ului. Numărul 11 este o cărămidă portocalie lată, semi-detașată, cu trei etaje, cu ornamente negre inteligente și hortensii albe floate căptușind veranda. E bine trecut de opt, destul de târziu încât sunt sigur că Annabel va ieși.

După ce a plecat azi dimineață, mi-am spus că nu voi veni aici. Am propriul meu rahat cu care să mă descurc; Nu mă pot descurca nici pe Will. Trebuia să reiau pauza. Am băgat bucata de hârtie cu adresa lor adânc într-un sac de gunoi, plănuind să mă întorc în stațiune de îndată ce am terminat de curățat. Cincisprezece minute mai târziu, l-am scos.

Când m-am urcat în mașină, în loc să mă îndrept spre autostradă, m-am cazat într-un hotel, am făcut duș, apoi m-am așezat la birou să scriu o listă cu motivele pentru care ar trebui să-l șterg pe Will Baxter din contactele mele și din viața mea.

Dar, în timp ce mă uitam la pagina goală, nu mă puteam opri să mă gândesc la Will la paisprezece ani, furios și resentit și simțind lipsa de mama lui. Și Will la douăzeci și doi de ani, simțindu-se vinovat că locuiește în Vancouver, își face griji pentru sora lui. În urmă cu zece ani, Will m-a ajutat să mă văd clar și am decis să îmi asum viitorul. Când a ieșit din apartamentul meu în acea dimineață, am știut că viața mea era pe cale să se schimbe. Habar n-aveam că ar fi și el.

Eram îngrijorat că sunt diferit.

Acesta este motivul pe care mi l-a dat Will pentru că nu m-am întâlnit acum nouă ani. Când am găsit desenul în cabina lui, am crezut că m-a mințit. Dar, în timp ce mă gândeam la ceea ce mi-a spus Annabel, am început să mă întreb dacă nu mințea – dacă poate că nu putea să-mi spună întregul adevăr.

De două ori, Will s-a prăbușit în lumea mea ca un meteorit și, de ambele ori, am fost lăsat în gol. Cratered. Dar nu m-am gândit niciodată cum l-ar fi putut arunca coliziunea de pe axa lui.

M-am așezat la biroul hotelului și m-am gândit la Will, la treizeci și doi de ani, de succes, păzit și răbdător, găsindu-și încet drumul înapoi la artă, scufundându-și degetul de la picior într-o relație, pretinzând o felie de fericire pentru el. Îi auzeam vocea tăind întuneric în noaptea în care am bătut la ușa cabinei lui în pijama mea.

Ce vrei, Fern?

M-am uitat la acel bloc de note timp de o oră și, în loc să scriu toate motivele pentru care ar trebui să-l las pe Will să plece, am făcut o cu totul altă listă.

Și acum iată-mă, în fața casei lui Will Baxter. Speriat și îndrăgostit și gata să lupt pentru ceea ce îmi doresc. Pentru ceea ce cred că vrea și Will.

Mi-aș dori doar să nu am chef de vomita.

Iau desenul de pe scaunul pasagerului. Degetele îmi tremură când apăs pe sonerie și respir adânc. Dar când Will deschide ușa, discursul pe care l-am pregătit îmi moare în gât.

Nu seamănă deloc cu el însuși. În primul rând, capacele de miriște fața și gâtul lui. A fost lăsat nesupravegheat atât de mult, încât se apropie de un teritoriu cu barbă dezordonată. Cearcănele îi atârnă sub ochi, iar părul lui este neîngrijit. Poartă o pereche largi de transpirații și un tricou pătat. De îndată ce mă înregistrează stând în fața lui, se ridică brusc cu șocul unui șoc electric.

Deschid gura, iar ceea ce iese este un „Arăți groaznic” uimit.

"Ferigă." El îmi spune numele ca nimeni altul, ca și cum ar însemna mult mai mult decât un nume. Dar apoi clipește, părând că își amintește de sine. Când vorbește din nou, vocea i s-a răcit cu câteva grade. "Ce faci aici?"

Vreau să spun atât de multe, dar încep cu cel mai greu și mai simplu lucru.

"Mi-a fost dor de tine."

Rozul care iese din gâtul cămășii este singurul semn că este afectat.

Îmi îndrept umerii, încercând să nu las comportamentul lui să mă arunce. Am mai văzut asta – privirea goală, vocea goală – felul în care se poate detașa, elimina orice emoție, rămâne în siguranță. Will este în blocare. „Și sunt aici ca să-mi ceri iertare.”

Clătină din cap, dar înainte să poată vorbi, îi dau desenul.

„Și explică-te.”

L-am examinat în fiecare zi de când l-am găsit în cabina lui, căutând un indiciu care ar putea spune o altă poveste decât cea despre care știu că este adevărată.

Îmi alunecă pagina de pe degete și studiază schița ca și cum n-ar fi văzut-o până acum, trecându-și mâna pe obraz.

Desenul este cu mine, stând la capătul docului, în costum de baie şi pantaloni scurţi. Mă uit peste apă, arăt plictisit sau poate trist, purtând pălăria pe care o împachetam pentru Will. Lângă mine este punga care conţinea cremă de protecţie solară şi sandvişuri şi suc de lămâie. Era şi un CD mixt acolo. Avea o etichetă albă pe carcasă cu CÂNTECE PENTRU TESTAMENT scrise cu marker verde.

Când ochii lui se întorc la ai mei, sunt fântâni de remuşcări negre. „Fern", spune el din nou.

"Erai acolo." Mi se sparge vocea.

El dă din cap. „Da. Am fost acolo."

Îmi înghit înapoi nodul din gât. „Acum e când mă inviti înăuntru", îi spun.

Se pare că e pe cale să nu fie de acord, dar dă din nou din cap şi ţine uşa deschisă.

Casa lui Will este spectaculoasă. Etajul principal este deschis, iar de la intrare pot vedea dincolo de living şi bucătărie până la ferestrele enorme din spate. Podelele sunt din lemn cald de culoarea mierii, mobilierul pare confortabil, iar pereţii albi sunt acoperiţi cu artă, deşi pot spune că nimic nu este de Will.

Aşează desenul pe blatul de piatră şi ia două sticle de apă gazoasă din frigider. Mă conduce la canapeaua de culoarea macului din spatele casei. Este, evident, zona de recreere – există fotografii de familie înrămate pe perete şi un ecran plat uriaş. Ar fi confortabil, cu excepţia tavanului de deasupra se deschide la înălţimea catedralei. Sunt luminatoare.

Mă aşez la un capăt al canapelei, iar Will trece pe lângă mine pentru a lua loc la celălalt.

„Annabel a venit să mă vadă", îi spun, iar el scoate un geamăt în fundul gâtului. „Ea a spus că Sofia va fi bine."

„Da", spune el răsucindu-şi inelul mic.

„De asemenea, ea a spus că eşti, şi citez, „un mare dezastru mopey", ceea ce văd că a fost o descriere exactă."

Will îmi aruncă o privire piezişă. „Nu mă aşteptam la companie." Vocea lui sună ca şmirghel pe metal.

Respir tremurător. Nu cred că am fost atât de nervos în viaţa mea. „Vrei să-mi spui de ce arăţi ca un om de drum?"

„A fost o săptămână grea."

„Ştiu că a făcut."

„Nu am dormit prea mult."

"Clar." fac o pauză. — Ai fost îngrijorat pentru nepoata ta?

„Aşa a fost, da."

"Şi?"

Will se lasă pe spate pe canapea, cu capul înclinat spre mine, dar nu vorbeşte.

„Părea că ar putea exista *şi* . Este acolo?" Tremurul din vocea mea mă trădează.

„Cred că știi deja că există”, spune el, iar peretele fricii pe care îl escalad pentru a fi aici.

— Cred că și eu, îi spun. „Dar vreau să fiu sigur.”

Will ridică privirea spre luminatoare. Deschide gura, apoi o închide din nou, strângând maxilarul.

„Pentru că ai plecat fără să spui un cuvânt, apoi nu mi-ai returnat niciunul dintre mesajele mele și apoi ai spus că trebuie să nu mai trăim într-o fantezie?”

El clătină ușor din cap, apoi privirea lui se fixează pe a mea. „Nu”, spune el, iar inima mea se desparte într-un milion de bucăți zdrențuite. Mă forțesc să stau așezat în loc să fug pe ușă. Aștept, cu mâinile apăsate între coapse, până vorbește din nou.

— Nu ar fi trebuit să fac acele lucruri și îmi pare rău, Fern. Eu sunt, spune el încet. „Eram stresat și nu gândeam corect. Dar nu de aceea nu pot să dorm sau să mănânc sau să-mi scot din cap imaginea ta așezată singur pe bancă acum nouă ani.”

"Atunci de ce?" șoptesc eu.

„Fern, trebuie să știi. . .” Pieptul lui se ridică și coboară cu o expirație lungă.

Mă uit la el, cu ochii mari.

Vocea lui este liniștită. „Nu mi-am dorit niciodată nimic pentru mine așa cum vreau eu pe tine. Sunt complet îndrăgostit de tine.”

O respirație puternică îmi iese din gât, o clipă de ușurare.

„Dar nu știu dacă pot face asta”, spune el în timp ce mă apropii. "Eu nu-"

Mi-am pus degetele peste gura lui. "Poți face orice."

Privirea lui Will se înmoaie.

„O să-ți dau niște sfaturi pe care mi l-a dat cineva cândva. Era un absolvent de artă pretențios, dar știa despre ce vorbește”, spun eu, iar sub degetele mele înflorește un zâmbet slab. „Știu cât de mult înseamnă familia ta pentru tine și nu aș pune niciodată la îndoială asta. Dar e viața *ta* , Will.

Tace.

„Deci cred că ceea ce trebuie să știu este dacă mă vrei în ea.”

Will îmi ia mâna din gură și își înfășoară brațele în jurul meu. Rămânem așa, respirând și ținându-ne unul pe altul, timp de un minut întreg.

"Este un DA?" întreb eu, cu fața la pieptul lui. Simt un hohot de râs liniștit în pieptul lui. „Pentru că sunt multe lucruri despre care trebuie să vorbim, dar nimic nu contează cu adevărat altfel.”

Se lasă pe spate, cu degetele în părul meu, privirea lui țâșnind printre ochii mei. „Îmi pare rău”, spune el. Încep să mă trag înapoi, dar nu mă lasă să plec. "Aștepta. Ți-am spus înainte că sunt prost în a acorda prioritate relațiilor împreună cu orice altceva. Am crezut că pot să-mi dau seama de data asta.” Își trece degetele mari peste obrajii mei. „Aproape că ți-am spus adevărul despre faptul că am fost acolo acum nouă ani, dar cu atât mai mult timpul petrecut împreună în această vară, cu atât era mai greu. Îmi pare rău că nu am făcut-o.”

"Ce este adevarul?" Abia reușesc să trec cuvintele pe lângă buze.

„M-am gândit să te văd în fiecare zi timp de un an. Am ajuns la jumătatea dealului până la lac şi apoi, în cele din urmă, am făcut-o. Arătai atât de frumos. Am vrut să mă aşez pe acel doc cu tine.

„De ce nu ai făcut-o?" şoptesc eu.

„Nu ai fost tu, te rog să înţelegi asta. Sofia avea patru sau cinci luni şi era o perioadă întunecată pentru mine. Am fost o epavă." Se lasă pe spate, trecându-şi mâinile peste faţă. „Şi cred că mi-a fost ruşine. După tot ce am pus pe acea listă, acolo eram – lucrând de la nouă la cinci într-un birou – făcând exact ceea ce am spus că nu aş face cu un an mai devreme. Pe atunci, îmi uram slujba. Ştiam că o vei vedea imediat. Ai putea spune că m-am schimbat, că nu sunt fericit. M-ai fi sunat pentru asta."

„Poate", spun eu. „Sau poate aş fi fost impresionat de ceea ce te-ai asumat. Ai fi putut măcar să te saluti."

„Asta e chestia. Nu aş putea să salut. Stăteai acolo în costumul de baie verde şi mi-am amintit exact cum fusese între noi. Am fi vorbit. Ţi-aş fi spus că am renunţat la arta mea şi ai fi fost surprins. N-aş fi în stare să pretind că totul este în regulă. Nu am vrut să mă văd prin ochii tăi. M-am gândit că dacă aş saluta, nu aş vrea să-mi iau rămas bun. Poate că nu aş vrea să mă întorc la sora mea şi la nepoata mea. Sau jobul meu. Poate aş fi egoist. Nu puteam risca."

„Mi-aş dori să fii. Mi-aş fi dorit să mă fi lăsat să intru atunci." Mi-am pus palmele pe obrajii lui. „Eşti unul dintre cei mai puţin egoişti pe care i-am întâlnit, dar nu este egoist să vrei ceva pentru tine. Este uman."

Will respiră lung. „Fiind cu tine, fiind la lac, departe de toate astea — parcă mi-am amintit cine eram cândva, ce îmi doream înainte. Nu ştiu că încă vreau acele lucruri. Nu prea ştiu cine sunt, Fern. Face o pauză, iar eu nu mă mişc, nu clipesc, nu-mi umplu plămânii, până nu vorbeşte din nou. „Dar ştiu că te vreau în viaţa mea."

Îmi trec degetele peste maxilarul lui, urmărindu-le până la cicatricea lui. Îi întâlnesc ochii şi pare atât de obosit. Mai mult decat atat. E epuizat. Îmi amintesc ce a spus Annabel azi-dimineaţă despre a-mi arunca sentimentele asupra lui Will într-un moment nefavorabil.

„Am o cameră de hotel", îi spun. „De ce nu-i spunem noapte şi mă pot întoarce mâine? Chiar arăţi groaznic."

Faţa lui Will se mototoleşte puţin. „Nu vreau să pleci."

Nu vreau să spun restul a ceea ce am de spus când abia îşi ţine ochii deschişi. Îmi mestec interiorul obrazului. „Ce-ar fi să legăm puţin?" Pot să mă prefac că aceasta este orice altă noapte.

Will este de acord şi ne aşezăm pe canapea, o reluare *a lui Frasier* care se joacă pe ecranul plat. În cele din urmă, îl convin să se întindă cu capul în poala mea, iar când adoarme, opresc televizorul şi mă aşez în ultima suflare de lumină de seară, studiind fotografiile care atârnă deasupra canapelei. Se află trei. Annabel ţinând o copilă Sofia într-o grădină, cu nasul lipit. Sofia în ceea ce pare a ei prima zi de şcoală, rucsac şi rânjet prostesc ferm la locul lor. Şi cel care îmi face inima să se umfle: un tânăr Will cu părul întunecat, care se uită în jos la un bebeluş roz în braţe.

Când Annabel descuie uşa din faţă, Will încă doarme.

„Doamne dracului”, strigă ea, surprinsă să ne găsească pe canapea în întuneric.

„Îmi pare rău”, şoptesc eu. „Nu am vrut să-l mut.”

Ea se strecura peste. „În sfârşit, el doarme.”

Îi periez părul lui Will de pe frunte.

„Mă bucur că m-ai găsit”, îi spun.

Ea zambeste. „Sper să fiu şi eu.”

Când obrazul meu stâng adoarme, îl ghiontesc pe Will. Se uită la mine, speriat, şi începe să vorbească. îl împins. „Hai să te ducem în pat.”

Urcăm două etaje de scări spre camera lui, iar Will se prăbuşeşte pe saltea.

„Rămâneţi”, spune el, întinzându-mi mâna.

— Bine, îi spun eu, trăgând foaia în sus. "Nu ma duc nicaieri."

Mă trezesc înainte ca Will. Casa tace. Ori Annabel nu s-a trezit încă, ori a ieşit deja.

Camera lui Will ocupă întregul etaj al casei, cu tavane înclinate, o baie enormă strălucitoare şi o uşă glisantă din sticlă care duce la o punte. Nu există nicio lucrare de artă aici. E senin. Totul este alb şi cea mai palidă nuanţă de albastru – se simte ca în nori.

Îmi schimb tricoul pe care l-am luat din sertarul lui Will aseară şi mă îmbrac în linişte, ca să nu-l deranjez, apoi cobor prea multe scări spre bucătărie, ca să-mi dau seama căptuşeala lui de cafea şi să iau. el ceva de mâncare. Găsesc o cutie de zmeură în frigiderul lui cu două uşi, dar apoi văd laptele şi ouăle. Caut făină, praf de copt şi unt. Ştiu pe de rost reţeta mamei.

Will stă în pat când mă întorc, cu cearşafurile întinse în jurul gleznelor. Încă poartă cămaşa murdară, dar petele violet de sub ochi s-au estompat. Vreau să-l trag în duş şi să-i spăl minunatul miros de Will.

„Eşti aici”, spune el, cu vocea zgârieturi.

"Sunt aici." Ii pun cafeaua pe noptiera si ii dau farfuria cu clatite. „Ţi-am promis că o să gătesc pentru tine într-o zi. Le-am acoperit cu o cantitate necinstită de sirop de arţar.”

Zâmbeşte, încreţindu-se în jurul ochilor. *Iată-l* , cred.

„Atât de bine”, spune el după prima muşcătură.

"Mânca în întregime. Vei avea nevoie de energia ta.”

Sprâncenele i se ridică.

— Nu pentru asta, spun eu, scotocind în poşetă după piesa împăturită de papetărie de hotel. Mă aşez lângă Will, sprijinindu-mă pe tăblia patului de pânză albă în timp ce el mănâncă. Odată ce a terminat, îi întin hârtia.

"Ce-i asta?" spune el deschizând-o. Stau tăcut în timp ce citeşte, amuzamentul gâdilându-i colţurile buzelor când ajunge la final.

„Este ceea ce vreau”, spun, apoi fac o pauză, reconsiderând. „De fapt, este mai mult decât atât. Este ceea ce am nevoie.”

Zâmbetul lui Will se îndreaptă şi îl citeşte din nou. Nu sunt multe cuvinte pe pagină, dar îşi ia timpul.

„Asta e tot?”

"Asta este."

„Vrei să-mi dai mai mult context?”

„Aşa mă recâştigi – un plan în cinci părţi.”

Mă aplec peste umărul lui şi ne uităm împreună la listă.

Cereţi scuze abundent.
Fii sincer – gata de secrete.
Lasă-mă să te ajut.
Purtaţi un şorţ. Mereu. Sunt serios.
Desenează-mi o poză.

„Primul e destul de evident”, spun eu.

Will se sprijină de tăblia patului şi întinde mâna la mine, răsucindu-ne migălii. Mă priveşte, cu expresia serioasă. „Nu cred că există scuze suficient de mari pentru cât de rău îmi pare, Fern. Am petrecut ani de zile regretând că te-am lăsat singur pe acel doc şi urăsc cum te-am tratat săptămâna trecută – lucrurile pe care le-am spus la telefon. Îmi pare rău că m-am grăbit aşa şi te-am făcut să-ţi faci griji. Nu pot să cred că eşti aici după toate. Îmi pare rău, dar sunt, de asemenea, atât de recunoscător că ai apărut la uşa mea ieri.”

expir. „A fost o scuză bună. Următorul este şi mai important.”

„ „Fii cinstit, nu mai există secrete”, citeşte Will.

Dau din cap. „De exemplu, faptul că te-ai oferit să o ajuţi pe mama mea cu staţiunea.”

Will tresări. — Ţi-a spus Annabel?

"Ea a facut. Apropo, îmi place de ea.”

„Asta nu mă surprinde.” Îi ia o secundă să se gândească. „Aş putea spune că nu ai avut încredere în mine când am sosit prima dată şi am vrut să spui da pentru a lucra atât de rău împreună. Eram îngrijorat dacă ştiai că este ideea mea, ai fi şi mai suspicios. Am luat o cafea cu mama ta şi, când ea mi-a explicat cât de dificile fuseseră afacerile, m-am trezit voluntar să ajut. Cred că a crezut că sunt politicos, dar am trimis un e-mail de câteva ori şi m-am oferit din nou. Şi nu, nu aş fi făcut asta dacă ea nu ar fi fost mama ta sau dacă nu ar fi fost staţiunea ta. Şi da, în scenariul meu de vis, ai fi apărut în timp ce am fost acolo vara asta, foarte dornic să fac mult sex în canoe.”

Râd. „Nu poţi face sex într-o canoe.” Eu şi Jamie nici măcar nu am încercat asta în vremuri.

„Imaginaţia eului meu de douăzeci şi ceva de ani cere să fie diferită”, spune Will cu un zâmbet, iar eu râd din nou.

— Altceva pe care vrei să-l cureţi?

Will își trece mâna prin păr. „Bănuiesc că acesta este un moment la fel de bun ca oricare altul pentru a vă spune că iau medicamente pentru anxietate."

— Bine, spun încet. „Nu asta am vrut să spun, dar mă bucur că mi-ai spus."

El înghite. „Cred că ar trebui să știi că poate fi rău. Prima dată când am urcat în spirală a fost după ce mama a plecat. Mintea mea era atât de frenetică, dar nu înțelegeam ce se întâmpla în acel moment. Și atunci când s-a născut Sofia. . ." El dă din cap. „A fost îngrozitor – lucruri cu adevărat întunecate mi-au trecut prin cap. Gânduri groaznice. Imagini, de asemenea. Nu știam ce se întâmplă și nu puteam scăpa de ei... Se întrerupe. Mă gândesc la cele două cuvinte tatuate sub claviculă – *doar gânduri* – și îi strâng migăcul.

„Îmi poți spune când ești gata. Nu voi judeca, dar nu trebuie să vă grăbiți."

El dă din cap. „Mi-a fost frică să nu fiu singură cu copilul, iar Annabel și-a dat seama că ceva nu e în regulă. Am primit ajutor. A început medicația. Am fost chiar și la terapie de grup."

Mă schimb astfel încât să stau cu picioarele încrucișate, cu fața la el. „Îmi pare rău că ai trecut prin asta."

„Se poate întâmpla din nou, dacă am copii", spune el. Pot spune că este un avertisment. „Și încă îmi fac griji. Sunt un îngrijorător."

"Bine." fac o pauză. „Nimic din toate acestea nu este nicăieri aproape de o afacere pentru mine, dacă asta te gândești. Dar am nevoie să-mi spui ce se întâmplă în viața ta. Când ceva te face să te îngrijoreze sau te supără, vreau să știu. Dacă facem asta. . ."

O ușă se închide undeva în casă, iar vocea unei fete se ridică de la un nivel inferior. Le ascultăm pe Annabel și pe Sofia mișcându-se pentru o clipă.

„Când ai plecat așa", i-am spus, „parcă toate temerile pe care le aveam despre noi s-ar fi confirmat".

„Ce temeri?"

„Credeam că ai fost, nu știu, să te joci cu mine la simulare? Nu vreau să fiu cu cineva care își ține părți din viața separată de mine. Nu vreau să fiu o scăpare. Vreau să fiu realitatea."

Will se aplecă spre mine până când nasul lui îl atinge pe al meu. „Ferigă", spune el. „Nu ești o scăpare. Esti totul."

"Într-adevăr?" șoptesc, trăgându-mă ușor înapoi. — Pentru că nu mi-ai spune despre telefoane până nu te-am forțat să ies din tine. Nu m-ai lăsa să intru."

El dă din cap. "Știu. Dar oricât de mult crede cineva că sunt de acord cu sora mea și cu nepoata mea și faptul că preiau, predau și pregătesc cina aproape în fiecare seară, a devenit o problemă de mai multe ori. Pur și simplu nu mi-a păsat până acum. Nu am vrut să te trag în toată drama noastră familie. Am vrut să fiu egoist. Te-am vrut pentru mine."

„Pot să înțeleg asta", îi spun. „Dar nu mă poți închide departe de cei mai importanți doi oameni din viața ta. Gata cu apelurile telefonice secrete." Arăt spre cel de-al treilea articol de pe listă – *permiteți-mă să vă ajut* – în timp ce țipătul înăbușit al Annabelului plutește până la noi. „Vreau să fac parte din dramă. Vreau să fac parte din toate acestea."

Will zâmbește. „Este multă dramă.” Și apoi cade serios. „Annabel a amenințat că se va muta de ceva vreme, dar nu credeam că a vrut să spună. Ea mi-a spus după ce am ajuns în stațiune că lucrează cu un agent imobiliar, așa că uneori despre asta au fost apelurile noastre. Unii dintre ei au fost ei, care mă frământau să vă spun ce simțeam. Unele dintre ele erau întrebări despre utilizarea aragazului. Dar ne-am certat.”

— Pentru că vrei să rămână?

„Da. Știu că, într-un fel, ar putea fi bine pentru mine dacă ar închiria un loc al lor. Știu că Annabel crede așa. Ea se simte prost că sunt aici atât de mult timp, dar eu m-am obișnuit să am ei în jur. Îmi *place* să-i am în preajmă.” Îmi aruncă o privire de scuze. „Știu că nu este ceea ce majoritatea femeilor vor să audă, că vreau să trăiesc cu sora mea și cu nepoata mea.”

„Nu sunt majoritatea femeilor.” Îi împing piciorul. „Și nu ești majoritatea bărbaților.”

Face un mic mârâit sceptic. „Vin cu mult mai multă mizerie.”

Urăsc să-l aud pe Will vorbind despre el în acest fel. Mă simt protectoare față de Voința pe care am întâlnit-o acum zece ani, dar vreau și să apăr în fața bărbatului pe care îl cunosc acum. Mă târăsc în poala lui și îi iau fața în mâini. „Permiteți-mi să vă spun ceva despre mine: sunt extrem de pretențios cu oamenii. Majoritatea nu-mi plac în mod deosebit. Am standarde foarte înalte pentru cei pe care i-am lăsat în viața mea în aceste zile. Iar tu, Will Baxter, ești preferatul meu dintre toți.”

Pare surprins. "Eu sunt?"

"Tu esti. Te iubesc cel mai mult dintre toate.”

Ochii lui Will se fac mari și apoi buzele lui sunt pe ale mele, urgent și flămând, de parcă ar fi ultima dată când vom face asta. Îmi pun brațele în jurul gâtului lui și îl încetinesc, topindu-mă în sărut. Are gust de cafea și sirop de arțar și vine acasă după o zi lungă. *Nu plec nicăieri* , îi spun cu limba și cu gura.

„Mă iubești”, spune Will în tăcere, trecându-și degetul mare peste buza mea de jos.

— Da, îi spun. „În special părțile dezordonate. Ești prea perfect altfel, Will. Este enervant, într-adevăr.”

Zâmbește, apoi îmi sărută maxilarul. "Ferigă." Mă sărută pe obraz și îmi șoptește la ureche: „Și eu te iubesc”. Își lipește buzele de nasul meu. "Atâta."

„Bine”, îi spun. „Pentru că asta va ușura articolele patru și cinci.”

„Îți place șorțul?”

Mi-am pus fruntea pe a lui. „Ador șorțul.”

El râde.

„Și vreau să continui să desenezi.”

Will fredonează.

„Sau pictură sau cești de ceai Mod-Podging cu fotografii cu Chihuahua – nu renunța la artă din nou. Lista pe care am scris-o acum zece ani era greșită – poate fi un hobby.” Îi dau un sărut. „Începeți doar cu o poză.”

Scoate un oftat lung. „Bine”, spune el. „Din moment ce este pe listă, o voi face pentru tine.”

"Și tu. Poți avea ceva care să fie pentru tine."

Will mă trage de el și îmi sprijin capul pe pieptul lui, ascultându-i sunetul inimii și simțind vibrația vocii lui pe obrazul meu când îmi spune că te iubesc din *nou* .

Dar apoi se aud pași pe scări.

Vocea unei fete strigă din afara camerei: „Unchiule Will, pot să iau una dintre aceste clătite? *Annabel* a spus că trebuie să întreb."

„Încearcă din nou, Sof", răspunde Will.

"Amenda. *Mama* a spus că trebuie să întreb."

„Mai bine", spune Will. „Și mergi. Voi ajunge jos în câteva minute. Există pe cineva pe care vreau să-l cunoști." Mă trag înapoi și el își ridică sprâncenele.

„Bine", spune Sofia. Pașii ei zboară înapoi pe scări în timp ce strigă: „ *Annabel* , ți-am spus că va fi bine".

„Este ceea ce ai putea numi precoce", spune Will.

"Oh da?"

„Și ea este un demon haos total, te avertizez acum."

„Perfect", spun eu. „Îmi place haosul."

Îmi pune o șuviță de păr în spatele urechii. „Ești sigur că vrei toate astea?"

„Sunt sigur", îi spun. "Vreau totul."

Îmi petrec aproape o săptămână întreagă cu Will şi fetele din oraş. Pregătesc clatite pentru Sofia dimineaţa şi o conduc la tabăra de vară, astfel încât Will să-şi poată ajunge din urmă să doarmă şi Annabel să se apuce devreme de lucru. După-amiaza, Will şi cu mine facem plimbări şerpuitoare prin Toronto. Mergem şi vorbim şi venim cu un plan pentru a încerca să facem lucrurile să funcţioneze pe distanţe lungi. Will o să mă viziteze în weekend cât mai des, vom vorbi seara după cină şi se angajează să-mi trimită o fotografie ori de câte ori poartă şorţ.

Îi dau lui Peter ultimul jurnal al mamei mele imediat ce mă întorc în staţiune. Îi spun că nu cred că s-ar deranja dacă ar şti la ce se gândise ea cu toţi aceşti ani în urmă şi ar putea fi o surpriză plăcută. Pentru mine, citirea jurnalului mamei nu a fost ca şi cum ai auzi-o din nou – Margaret Brookbanks pe care o ştiam era diferit de tânăra care scria în paginile lui. Dar cred că pentru Peter ar putea fi. O cunoştea pe acea tânără – vorbăreţ, optimistă şi nerăbdătoare. O iubea pe Maggie aşa cum iubea versiunea mamei pe care o cunoşteam.

stau ocupat. Mă alătur serii de jocuri lunare a lui Whitney şi Cam şi petrec timp cu Jamie, aplecat deasupra mesei din bucătărie, revizuind planurile pentru casa lui de vis. Îl vizitez pe Peter în bucătăria de patiserie aproape în fiecare dimineaţă şi, într-o zi însorită de la sfârşitul lunii octombrie, aud muzică înainte de a intra. Peter o joacă pe Anne Murray. Mă împrietenesc cu proprietarii magazinului de discuri din oraş. Îmi cumpăr o chitară şi mă uit

la lecţii pe YouTube. Îmi imaginez că voi deveni atât curajos, cât şi suficient de decent pentru a face o performanţă surpriză la spectacolul de dans şi talente în august anul viitor. Şi îmi fac fundul.

Dar în miezul nopţii, singur în casă, o durere familiară îmi revine în burtă. Mă strec la fereastră şi mă uit la Cabină 20, dar o lumină nu străluceşte niciodată prin întuneric. Will nu este niciodată acolo.

Pe măsură ce lunile trec şi zăpada cade şi luna aruncă o strălucire palidă peste tufişul îngheţat, durerea devine ascuţită de conştient. Nu vreau să-l mai dor de Will.

În noaptea de Revelion, ne legănăm pe ringul de dans. DJ-ul cântă melodia pe care am cerut-o. Este Elvis şi e ciudat, dar este şi exact potrivit pentru momentul în care îl întreb pe Will dacă s-ar gândi să locuiască aici într-o zi. Camera scânteie de lumânări şi luminiţe de Crăciun, iar discoteca supradimensionată Jamie m-a convins să mă agăţăm, dar nimic nu este la fel de strălucitor ca zâmbetul de pe chipul lui Will.

Îi ia timp să-şi rearanjeze munca pentru a face acest lucru posibil, dar în mai, la un an după moartea mamei, Will se mută cu mine în casă. Camera de soare este acum biroul lui. Casa mea este acum a lui. Când cobor dimineaţa, cafeaua este tare şi se aude muzica, iar Will este în bucătărie.

Spre uşurarea lui, Annabel acceptă să rămână la el în Toronto. El încă îşi face griji, iar ea ne sună sau ne trimite mesaje la amândoi aproape zilnic cu întrebări despre gătit, dar Will face naveta la oraş la serviciu cel puţin o zi pe săptămână, aşa că le vede regulat pe fete. eu decorează dormitorul de oaspeţi în violet închis pentru Sofia — va petrece câteva săptămâni cu noi mai târziu în această vară. Dulapul este încă plin cu rochiile de petrecere ale mamei. Sofia spune că e prea bătrână pentru a se îmbrăca, dar am văzut cum privea boleroul cu paiete roz. Pun pariu că o pot convinge să participe la cel puţin o petrecere de ceai cu Peter şi cu mine.

Angajez un nou bucătar executiv şi redenumesc restaurantul Maggie's. Dintre toate schimbările pe care le fac în staţiune, aceasta este cea pe care o iubesc cel mai mult. Uneori, când vreau să mă simt aproape de mama, merg în sala de mese. Dar când îmi este cel mai dor de ea, mă trezesc rătăcind până la docul familiei. Mă aşez pe scaunul din stânga şi mă uit la lac şi o pun la curent cu tot ce se întâmplă. Uneori, aproape o aud spunând: *Suntem atât de norocoşi.*

Chiar dacă staţiunea este pregătită pentru un an bun, unele zile sunt prea lungi şi prea grele şi pur şi simplu suge. Dar acum Will este acolo când vin acasă. În timp ce găteşte cina, îmi aminteşte de toate lucrurile pe care le-am realizat şi de cât de mult îmi place ceea ce fac şi mă uit la el purtând şorţul cu imprimeu de mere al mamei, nu sunt sigur că cineva atât de minunat poate fi real.

Dorm mai bine decât am făcut de multă vreme, dar sunt momente când mă trezesc după două dimineaţa şi constat că Will nu este lângă mine. Cobor în vârful picioarelor, îi scot creionul din mână şi îl aduc înapoi în pat. Dacă Will nu poate dormi, desenează.

Fiecare zi se simte specială, dar data de paisprezece iunie este un cadou.

Will şi cu mine vâslim până la fâşia de ţărm unde am stat împreună cu aproape un an în urmă. Spre deosebire de atunci, soarele străluceşte de pe lac – nici un nor nu-şi întrerupe razele. Ochelarii de soare sunt necesari. Will a împachetat un coş de picnic şi o sticlă de şampanie şi ne ridicăm paharele de plastic la aniversarea zilei în care ne-am întâlnit.

Ne relaxăm cu picioarele în apă şi cu micii legaţi în nisip, amintindu-ne despre acel paisprezece iunie. Când briza se ridică, îi suflă părul lui Will pe fruntea lui şi pe al meu prinde respiraţia. L-am convins să crească puţin şi arată exact ca la douăzeci şi doi de ani. Relaxat şi mototolit şi superb. Pentru a miea oară în ultimul an, cred că aş putea avea halucinaţii. Îmi este greu să cred că în sfârşit suntem aici împreună, pentru totdeauna.

Am făcut un salt când am apărut în pragul lui Will în august anul trecut. Mi-am spus că dacă există o singură persoană pentru care merită să lupt, aceasta este Will, iar dacă există o relaţie care merită efortul, aceasta era cea pe care am început să o construim. Pentru că, deşi nu i-am pus o etichetă, Will şi cu mine construiam ceva. Mi-am spus că o putem face mai puternică.

Când soarele se încălzeşte, Will îşi scoate cămaşa şi mă uit la crestele stomacului lui şi la şanţurile şoldurilor şi la negrul cerneală până când îşi aruncă gâtul în V în faţa mea.

"Ce?" Râd.

„Îţi atârnă limba."

„ *Pfff.* Pur şi simplu admiram arta."

Will mă trage în picioare, iar eu îl iau de mână şi îmi apăs buzele pe cel mai nou tatuaj, o mică frunză de ferigă pe interiorul încheieturii sale, dar apoi Will începe să-mi descheie pantalonii scurţi.

„Hai să înotăm", spune el, punându-mi un sărut pe nas.

Ne îndreptăm spre locul unde lacul este adânc şi răcoros şi plutim pe spate, închizând ochii la soare. În cele din urmă, Will mă trage spre el şi ne sărutăm în timp ce apa dansează în jurul taliei noastre, iar el îşi strecoară degetul sub marginea costumului meu de baie şi face treaba cu degetul mare.

După ce ne-am uscat şi ne-am terminat sandvişurile şi pătratele de lămâie pe care Peter ştie că îi plac cel mai mult lui Will, încep să ne împachetez lucrurile în canoe. Am pus coşul în mijlocul bărcii şi, când mă întorc, Will stă în genunchi în nisip, cu o cutie minusculă de catifea verde în mână. Dar înainte să spună ceva, îmi arunc braţele în jurul gâtului lui şi abordează-l la pământ. Îl sărut printre lacrimi şi el murmură ceva despre faptul că nu a spus nimic, dar sunt prea copleşită ca să-mi pese, pentru că Will Baxter este persoana mea preferată şi o să-l păstrez pentru totdeauna.

„Nu vrei să vezi inelul?" spune Will, râzând. Îi spun că nu-mi pasă de inel. Tot ce vreau este să aud acel sunet fericit izbucnind din gura lui în fiecare zi a vieţii mele.

„Este oarecum semnificativ pentru mine", spune el.

Mă trag înapoi, clipind la Will sub mine, cu gâtul strâns.

Îmi ţine faţa între mâinile lui. „Ridică-te o secundă, bine? Sunt lucruri pe care vreau să le spun."

Mă ridic în picioare și Will îngenunche în fața mea, ținând cutia acoperită cu nisip. Înăuntru se află o bandă de aur simplu. Nu pot să cred că nu am observat că nu o purta.

„L-am redimensionat", spune el, scoțând inelul bunicului său. „Este cel mai important lucru pe care îl dețin și nu credeam că ți-ai dori ceva strălucitor."

Will îmi spune cât de norocos este că și-a întâlnit sufletul pereche în urmă cu unsprezece ani și și mai norocos că m-a găsit din nou. Îmi spune că sunt cel mai bun prieten al lui. Îmi spune că nu s-a gândit niciodată că este posibil să fie la fel de fericit ca acum, cu mine. Îmi spune că sunt cea mai curajoasă persoană pe care o cunoaște. Îmi spune că îmi iubește loialitatea și listele de redare și nasul meu. Îmi spune că mă iubește cel mai mult dintre toate. Ne sărutăm și plângem și ne îmbrățișăm și ne răsturnăm în nisip până când un grup de adolescenți într-o barcă începe să fluiere și să claxoneze.

Sunt un grup de oameni care ne așteaptă pe doc. Strâng ochii în timp ce vâslim mai aproape, încercând să le deslușesc formele. Sofia este evident. Îi văd cămașa violet, cea pe care ea și Will au vopsit-o în cravată, de pe Smoke Lake. Suntem departe de țărm, dar ea deja sare și face cu mâna.

„Aș putea păstra doar un secret", spune Will când mă întorc de la locul meu din față. „Știi cum e Annabel."

Știu cum e Annabel. Din momentul în care am anunțat că Will se mută aici, ea mi-a trimis reviste de mireasă și link-uri către designeri florali și panouri de inspirație Pinterest. Îi place o ocazie aproape la fel de mult ca și lui Jamie și, odată ce are o dorință, este imposibil de descurajat. Ea este mai încăpățânată decât Will și, deși nu ar recunoaște niciodată, este la fel de protectoare cu el ca și el cu ea. I-am spus că plănuiește o nuntă este ultimul lucru pe care-l aveam în minte și, mai important, nu am vrut să fac chestia cu mireasa, niciodată. Nu sunt împotriva căsătoriei, dar nunților? Am crezut că vena din frunte i-ar putea sparge.

Mă întorc cu fața spre stațiune. Ne-am deplasat puțin și pot observa atât Annabel, cât și corpul voluminos al lui Peter. Jamie este și el acolo, în picioare lângă Whitney și Cam.

Ne întind mâna înainte ca noi să legăm canoa. Sofia se înfășoară în jurul taliei lui Will odată ce acesta iese din barcă și Annabel îl îmbrățișează cu un singur braț, trăgându-mă cu cealaltă.

Altcineva se îndoaie în jurul spatelui meu și îmi dau seama din mirosul șamponului ei că este Whitney.

„Intră aici", spune ea, și simt că mai multe brațe se blochează în jurul nostru într-o îmbrățișare de grup amestecată.

„Îți organizez o petrecere de logodnă", spune Annabel. "Doar încearcă să mă oprești."

Fetele vor să scoată canoa și, în timp ce mulțimea se împrăștie, Peter și cu mine ne uităm pe Will îi ajută să urce înăuntru.

„Cred că am una bună", îi spun lui Peter. Știu că este de acord. De când Will s-a mutat aici, nu trece o săptămână când Peter să nu ne livreze un fel de desert cu lămâie.

„Amândoi ați făcut-o", spune el. — Ei bine, mai bine mă întorc în bucătărie. Îmi dă un sărut pe frunte. „Felicitări, mazăre."

În timp ce fetele încep să vâslească, Will şi cu mine stăm la marginea debarcaderului, unde trebuia să ne întâlnim acum zece ani. Annabel şi Sofia se învârt în cercuri – niciuna dintre ele nu se pricepe la canotaj.

„Nu au idee ce fac", spune Will.

„Nu, chiar nu," sunt de acord, rânjind în timp ce Sofia se aplecă în lateral să-şi stropească mama cu mâna. Annabel ţipă şi se apropie de bancă. Barca se balansează.

— S-ar putea să dea bacşiş, spune Will şi îl mângâi pe genunchi.

„Nu vor da bacşiş", îi spun. „Şi dacă o fac, suntem aici."

Apoi, cu un zâmbet răutăcios, Annabel îşi ridică vâsla şi o aruncă prin apă, udându-şi fiica. Sofia ţipă de încântare. Will râde şi îşi aduce braţul în jurul meu, ţinându-mă strâns de partea lui.

Stăm acolo, împreună, până când fetele se plictisesc de canoe şi se plictisesc pe plajă.

Stăm acolo, cu capul pe umărul lui Will, până când soarele se scufundă pe cer, pictând lacul în violet şi auriu.

Stăm acolo ore întregi, Will Baxter şi cu mine, făcând planuri pentru viitor, visele pe care le vom împărtăşi.

Mă uit la picioarele noastre atârnând în apă, apoi sus la Will. „Uneori nu-mi vine să cred că suntem aici", îi spun.

„Cunosc sentimentul", spune el. — Dar iată-ne, Fern Brookbanks. Exact acolo unde ar trebui fi."

Nu sunt sigur cum să încep. Nu am ținut niciodată un jurnal până acum.

Will spune că ar trebui să mă gândesc la asta mai puțin ca la un jurnal și mai mult ca la o scrisoare. El spune că nu ai cum să nu-l găsești într-o zi și să-l citești.

Cred că, în acest caz, nu ar trebui să-i spun Will. Ar trebui să-l spun tatăl tău.

Nu-mi văd picioarele peste burta umflată, dar tot e greu de imaginat că într-o zi vei fi aici în curând. Fiica noastra.

Tatăl tău s-a gândit că ar putea ajuta să vorbească cu tine. Își pune nasul la stomac și cântă cântece de leagăn sau dă lecții de istoria artei, dar mă simt prostesc șoptind vergeturile mele. Deci cred că voi face asta în schimb. Voi scrie despre toți oamenii pe care îi vei întâlni odată ce ajungi aici. Peter și Whitney și Jamie. Annabel și Sofia. domnul și doamna Rose. Bărbatul incredibil pe care îl numesc Will și tu îl vei suna pe tata. Și voi scrie despre oamenii pe care nu îi vei face. Îți voi spune totul despre această lume mică în care vei trăi.

Și apoi, într-o zi, îți voi da această carte. O să fac cafea — te rog să-mi spui că o vei bea — și ne vom plimba pe poteca până la perechea de scaune vechi de metal de lângă apă. Eu voi sta în locul vechi al mamei, iar tu vei sta în al meu. Vom urmări valurile izbindu-se de stânci și vă voi împărtăși totul. Va fi locul nostru. Tu și cu mine, la lac.

Stau aici, pe canapeaua mea din Toronto, încercând să decid cât de multe să vă spun despre provocările de a scrie *Meet Me at the Lake* . Este o zi plină de capriciu în octombrie – vârful culorii toamnei – iar norii sunt de culoare gri ardezie. Din când în când soarele iese, făcând vârfurile copacilor să strălucească portocaliu, roşu şi auriu. Mâine, voi conduce spre nord cu soţul meu şi doi băieţi la Barry's Bay de Ziua Recunoştinţei. Se pare că este momentul ideal pentru a-mi scrie mulţumirile — sunt atât de multe pentru care să fiu recunoscător.

În fruntea listei sunt cititorii mei. Nu am un mulţumire suficient de mare pentru răspunsul tău incredibil la romanul meu de debut, *Every Summer After* , şi pentru nenumăratele mesaje de anticipare pe care le-am primit înainte de *Meet Me at the Lake* . Felul în care ai devorat *Every Summer After* şi apoi le-ai spus prietenilor şi familiei tale să facă acelaşi lucru a fost cu adevărat umilitor şi complet suprarealist. Ştiu că mulţi dintre voi doriţi mai mult de la Percy şi Sam. Primesc cereri zilnice pentru povestea lui Charlie. Îmi place cât de mult iubeşti acele personaje şi sper că Fern şi Will au câştigat un loc similar în inimile tale.

A fost uşor să vă povestesc despre scris *Every Summer After* — experienţa a fost una de bucurie pură. Lucram cu normă întreagă ca jurnalist, aveam un copil mic acasă şi eram însărcinată cu cel de-al doilea, şi totuşi mi-au trebuit doar patru luni pentru a scrie primul proiect. La sfârşitul de treizeci de ani, simţeam că mi-am găsit chemarea.

Discutarea despre crearea *Meet Me at the Lake* este mai dificilă, dar mi-ai oferit atât de multe, aşa că îţi voi oferi sinceritate. Am petrecut cel puţin cinci ori mai multe ore pe această carte decât am petrecut în *Every Summer After* . Au fost multe runde de editări şi revizuiri. Am rescris aproape jumătate din carte în timpul celei de-a doua schiţe (şi m-am distrat de minune făcând asta). Cu fiecare schiţă, *Meet Me at the Lake* a devenit mai aproape de a fi povestea care trebuia să devină. Dar prima schiţă m-a zguduit.

Înainte de a începe, îmi amintesc că m-am uitat înapoi la caietul pe care l-am ţinut când scriam *Every Summer After* pentru a încerca să-mi dau seama cum am reuşit să scriu un roman. Părea un lucru imposibil de făcut din nou. *Fiecare vară de după* trebuie să fi fost o întâmplare. Trebuie să fi fost magie.

În fiecare zi, când mă aşezam să scriu prima schiţă, duceam o luptă împotriva refrenului din capul meu spunându-mi că nu am idee ce fac, că scrisul meu era groaznic, că nu aveam cum a doua mea carte să fie la fel de bine. bun ca cel care a venit înaintea lui. Doare. Am continuat şi până la urmă am avut ceva. Nu a fost grozav, iar *Meet Me at the Lake pe care* tocmai ai citit-o este o carte mult mai bună. Dar sunt la fel de mândru de produsul final ca şi

de acea versiune mai veche și dezordonată. S-ar putea să fi existat puțină magie în scrierea *Every Summer After* , dar redactarea *Meet Me at the Lake* a luat mizerie.

După cum, fără îndoială, ați ghicit, această carte a necesitat îndrumări și sprijin editorial extraordinar. Amanda Bergeron, te rog să știi că în prezent sunt în lacrimi încercând să găsesc cuvinte care să exprime chiar și o fracțiune din recunoștința mea pentru tine. Este ireal că trebuie să ne întâlnim încă personal, dar încep să cred că este un lucru bun pentru că probabil te voi îmbrățișa prea tare și prea mult și apoi voi începe să plâng și va fi ciudat. Ești un geniu.

Sunt răsfățat să o am în colțul meu pe talentata Deborah Sun de la Cruz. Deborah, sunt încântată că locuiești în Toronto și, prin urmare, te pot îmbrățișa la intervale semi-regulate, mai ales fără să pierzi cool al meu. Vă mulțumesc enorm pentru că m-ați ajutat să o aduc pe Maggie în atenție și să dau un sens mai profund titlului cărții.

Taylor Haggerty, dacă aceste recunoașteri ar fi o listă de redare, melodia ta ar fi „Wind Beneath My Wings" a lui Bette Midler. Tu ești eroul meu. Și datorită dvs., acum pot începe propoziții cu cuvintele „Agentul meu spune . . ." Vă rugăm să vedeți nota pentru Amanda despre: îmbrățișări pline de lacrimi IRL. (Pentru tine, s-ar putea să mă înclin și eu.) Jasmine Brown, vin după tine. Vă mulțumesc pentru tot ceea ce faceți.

O mulțumire enormă, puțin mai profesionistă, pentru mințile de la Berkley - Sareer Khader, Bridget O'Toole, Chelsea Pascoe, Erin Galloway, Kristin Cipolla, Craig Burke, Ivan Held, Christine Ball, Claire Zion, Jeanne-Marie Hudson, Vi -An Nguyen, Anthony Ramondo, Christine Legon, Megha Jain, Joan Matthews, LeeAnn Pemberton și Lindsey Tulloch. Sunt atât de fericit să-l sun pe Berkley acasă.

I-am avertizat pe oamenii buni din Penguin Canada că, pentru că acum scriu cu normă întreagă și nu mai am un birou de colegi, toți sunt pe cârlig. Kristin Cochrane, Nicole Winstanley, Bonnie Maitland, Beth Cockeram, Daniel French — este un cadou să lucrez cu voi toți. Emma Ingram: Te ador pe tine și rochiile tale.

Ori de câte ori îmi fac griji pentru chestii de cărți, mă gândesc la oamenii extraordinari de care sunt înconjurat. Holly Root, te-am auzit odată descriind agenții literari ca purtând cardigane și trimițând e-mailuri. Nu-mi amintesc contextul, dar uneori, când sunt neliniștită, îmi imaginez pe toți pantalonii deștepți de la Root Literary în pulovere drăguțe cu nasturi și sunt instantaneu liniștită. Heather Baror-Shapiro, mulțumesc că mi-ai adus cărțile publicului internațional – ce vis absolut. Apropo de vise, Carolina Beltran — este o plăcere totală să lucrăm împreună. Multumesc, multumesc, multumesc!

Lui Elizabeth Lennie, ale cărei picturi au apărut acum coperta atât pentru *Every Summer After* cât și *pentru Meet Me at the Lake* : Vă mulțumim că ați adus lacul la viață.

Îi mulțumesc dr. Jonathan S. Abramowitz pentru că a vorbit cu mine despre TOC postpartum la bărbați și la părinții non-nașteri. Munca și expertiza dumneavoastră sunt foarte apreciate.

Unul dintre cele mai tari lucruri despre a fi un autor publicat este că poți să te prefaci că cunoști alți autori mai fabulosi, deoarece uneori sunt destul de amabili să te menționeze pe rețelele de socializare, să-ți spună cartea sau să participe la un eveniment cu dvs. sau

răspundeți la DM-urile dvs. Mulțumesc lui Ashley Audrain, Karma Brown, Iman Hariri-Kia, Emily Henry, Amy Lea, Annabel Monaghan, Hannah Orenstein, Jodi Picoult, Ashley Poston, Jill Santopolo și Marissa Stapley pentru că m-au făcut să mă simt parte a clubului. Și, de asemenea, Colleen Hoover, care a menționat *Every Summer After* pe Instagram de două ori și acum oamenii cred că îi pot prezenta. (Discul este ridicat: nu sunt atât de conectat.)

Pentru Bookstagrammers, BookTokers, recenzori, jurnaliști, podcasteri, bibliotecari și vânzători de cărți: Vă mulțumim pentru pasiune, dăruire și creativitate. Sunt uluit de munca pe care o faceți pentru a construi comunități de cititori. Lumea cărții este mai bună pentru ea. Un mulțumire specială celor mai timpurii care au adoptat filmul *Every Summer After* — ați strigat tare și, uh, oamenii au ascultat. (Da, Lianna, ai fost cea mai tare. Fără concurs.)

Mulțumim lui Sadiya Ansari, Meredith Marino, Courtney Shea și Maggie Wrobel pentru că au citit această carte în cea mai veche și mai zguduită formă și pentru tot sprijinul și încurajarea acordată în această plimbare cu montagne russe.

Lianne George, mulțumesc pentru mentorat, prietenie și mai ales pentru întâlnirile cu cafea. Linia de lovitură este pentru tine.

Robert Nida, îmi voi prețui pentru totdeauna timpul petrecut la cabană. Ai recunoștința mea veșnică.

Mulțumim familiilor Ursi și Palumbo pentru entuziasm, entuziasm și carbohidrați. Grace, mulțumesc pentru credința ta și pentru nenumăratele ore în care ai grijă de băieți. (Pot să doarmă peste noaptea asta?)

Pentru familia Fortune: Cântecul nostru este, evident, „The Best" al Tinei Turner. Cred că New South Wales Rugby League o va împărtăși cu noi. Îți mulțumesc că mi-ai insuflat valoarea muncii grele și că ai demonstrat că casa nu este zidurile în care trăim, ci oamenii din ei. Mamă, sunt atât de norocos.

Marco, știu că mi-ai sugerat să dedic toată această recunoaștere cât de grozav ești (ești atât de grozav!), dar ți-am dedicat cartea și fac friptură pentru cină, așa că sper că asta va funcționa. Îți mulțumesc că nu m-ai lăsat să renunț la slujba mea. Îți mulțumesc că ți-ai luat un an liber de la munca ta, ca să pot scrie această carte. Ai fost un părinte rock star care a rămas acasă. Îți mulțumesc că ești la fel de pregătit să sărbătorești cu mine, așa cum ești să mă ridici când cad. Nu avem o melodie, dar cred că asta se datorează faptului că le avem pe toate.

Și către Max și Finn: Vă iubesc peste măsură. Fie ca într-o zi să deveniți bărbați care vor citi cărțile mamei lor, dar nu o vor atinge niciodată jurnale.

[redacted]

Carley Fortune

GHIDUL CITITORILOR

O notă pentru cititor: Vă mulțumesc foarte mult pentru că ați citit Meet Me at the Lake *. Sper că ai fost transportat la Brookbanks Resort și la Toronto pe care-l iubesc atât de mult. Mai presus de toate, sper că povestea lui Fern și Will vă va lăsa cu inima plină. Părți din această carte sunt profund personale pentru mine – ele sunt subiectul acestui eseu „În spatele cărții". Vreau să știi că voi vorbi despre niște lucruri grele. Dacă nu vă aflați într-un loc în care doriți să citiți despre drepturile reproductive, anxietate și gânduri perturbatoare intruzive, atunci vă încurajez să îl păstrați pentru altă dată* .

Cele mai timpurii bănuieli despre *Meet Me at the Lake* mi-au venit la fel ca prea multe dintre ideile mele: în miezul nopții. Au trecut câteva săptămâni după nașterea celui de-al doilea copil și nu am putut dormi. Somnul nu a fost niciodată o abilitate de-a mea, dar am dezvoltat insomnie cronică în timpul sarcinii și a continuat după ce Finn sa născut. În timp ce stăteam treaz, m-am trezit întrebându-mă ce voi face cu următoarea mea carte. Scrierea romanului meu de debut, *Every Summer After* , în 2020 a fost o experiență fericită și eram plin de idei pentru povești viitoare. Dar în primăvara lui 2021, eram goală. Eram și în mijlocul celei de-a doua crize de anxietate postpartum.

Găsesc scrisul asemănător cu lectura prin faptul că pot călători oriunde există personajele mele. În acea noapte, m-am întrebat unde vreau să *fiu* . Am închis ochii și am văzut-o: o stațiune clasică pe malul lacului din Muskoka, cu o cabană pe deal și cabane cu vedere la apă. Și am văzut-o pe Fern, conducând fără tragere de inimă locul după moartea mamei ei. M-am gândit și la jurnalul lui Maggie – cum ar fi povestit propria ei dragoste, dar în cele din urmă ar arăta dragostea unei mame pentru fiica ei. Am scris *Every Summer After* parțial ca o evadare din viață în 2020, dar am creat Brookbanks Resort pentru a-mi oferi o lume în care să evadez. (Lacul Smoke există, apropo, dar este ușor la est de Muskoka și în interiorul faimosului parc Algonquin din Ontario. Nu există stațiuni pe țărmurile sale.)

Sunt bucăți din mine împrăștiate prin *Meet Me at the Lake* . Părinții mei aveau un restaurant și un han când eram copil. I-am dat lui Fern insomnia mea, precum și dragostea mea atât pentru oraș, cât și pentru lac. Maggie a primit dedicarea mea față de cariera mea și grijile mele de a nu fi foarte bună la nimic în afara muncii. Și lui Will Baxter i-am lăsat moștenire teroarea liniștită și invizibilă a anxietății postpartum.

Meet Me at the Lake a evoluat pe parcursul scrierii, dar din primele conversații cu editorul meu, a fost întotdeauna despre cum viața nu decurge întotdeauna așa cum ne așteptăm. Dar nu mi-am propus să explorez modurile în care ne modelează parentalitatea –

poate că asta se întâmplă când începi să scrii o carte despre o mamă şi o fiică la câteva luni după ce ai născut al doilea copil.

În ultimele etape ale editării *Meet Me at the Lake* , Curtea Supremă a SUA a anulat *Roe v. Wade* şi am început să mă îngrijorez că cele două sarcini neplanificate din carte (şi faptul că atât Maggie, cât şi Annabel decid să devină mame) să fie percepută ca o aprobare a hotărârii respective. Acesta este nu intenţia mea. Cred cu tărie că alegerile de a continua o sarcină şi de a deveni părinte sunt exact asta: alegeri pe care fiecare persoană cu uter ar trebui să le poată face. Drepturile de reproducere, inclusiv accesul la contraceptive şi avorturi în condiţii de siguranţă, sunt fundamentale pentru bunăstarea individuală şi pentru societate în general. Întotdeauna m-am considerat pro-choice – faptul că devin părinte mi-a întărit atitudinea.

A fost un moment în care eram în travaliu cu primul meu fiu, când camera mea de spital a fost brusc plină de doctori şi asistente, cu feţele încordate, că am crezut că aş putea muri. Nu era viaţa mea în pericol, s-a dovedit; era a bebelusului. Pe scurt: trebuia să iasă din corpul meu cât mai repede posibil şi s-a născut printr-o naştere brutală asistată de forceps. A fost nevoie de cincisprezece minute de travaliu activ pentru ca Max să vină pe lumea asta şi o oră şi jumătate pentru ca medicii să mă cusoare din nou.

Din acea zi şi până în primele săptămâni şi luni de viaţă ale bebeluşului, mi s-a părut că lupt pentru supravieţuire – a mea şi a copilului. Au existat multe provocări intense în acele zile de început şi a face faţă lor a fost mai dificil, deoarece mintea mea devenise un loc foarte înfricoşător. Ca jurnalist, am scris despre unele dintre luptele cu care m-am confruntat ca nou părinte, dar nu am vorbit niciodată public despre TOC postpartum.

Există şanse mari să fi auzit de baby blues şi depresie postpartum, dar nu despre TOC postpartum — ştiu că nu am auzit. (În timpul ambelor sarcini, niciun medic nu mi-a menţionat acest lucru.) Este o tulburare de anxietate gravă, dar care se poate trata, cu simptome atât de îngrozitoare, încât puţini dintre noi se simt confortabil să vorbească despre asta – este adesea diagnosticată greşit şi neraportată. În ciuda numelui său, poate afecta nu numai părinţii naturali, ci şi părinţii adoptivi şi pe oricine are un rol de părinte: oameni precum Will.

Nu am experimentat compulsii, dar, la fel ca Will, am fost bombardat de gânduri şi imagini intruzive recurente. Am luat o decizie conştientă de a nu descrie gândurile lui Will — nu credeam că el va fi pregătit să le împărtăşească cu Fern şi, să fiu sinceră, îmi era teamă că îl vei judeca. Mi-a luat luni de zile să-i spun soţului meu ce se întâmplă în capul meu. Ani să-i spun mamei. Gândul de a-l scoate pe lume îmi strânge pieptul. Nu vreau să vă împovărez cu ceea ce m-a chinuit, cu ceea ce m-a făcut să-mi fie frică să fiu singur cu copilul în fiecare zi, cu ceea ce m-a făcut să fiu sigur că voi fi instituţionalizat dacă aş spune cuiva. Dar motivul pentru care scriu despre asta (şi cât se poate de vag) este în cazul în care te găseşti într-o poziţie similară. Dacă devii terorizat de gândurile de a-ţi răni copilul, dacă aceleaşi imagini oribile continuă să-ţi treacă prin minte, dacă cuţitele de bucătărie sau scările sau şinele de metrou te umplu de teroare, nu eşti singur. Gândurile sunt doar atât – *numai gânduri* – chiar dacă îţi este frică de posibilitatea de a pierde controlul. Nu vei. De

fapt, mi s-a spus că oamenii care experimentează astfel de gânduri tind să fie foarte controversate. Vei fi bine — și copilul tău va fi, dar trebuie să spui cuiva. De fapt, să spui cuiva este primul pas pentru a fi bine. Trecem singuri prin cele mai negre momente, dar ieșim din ele cu ajutor.

Anxietatea mea postpartum a fost diferită a doua oară. Am avut câteva episoade cu gânduri și imagini intruzive, dar eram mai bine pregătit să le recunosc, să le văd ca pe o pacoste și să le trimit pe drum. Anxietatea mea, totuși, era aproape debilitantă. Am mai experimentat gânduri anxioase înainte, dar nimic în comparație cu primăvara lui 2021. Era ca și cum orice problemă cu care m-aș putea confrunta toată viața ar trebui să fie rezolvată. Să te dai jos din pat în fiecare dimineață a necesitat un efort imens. Conversațiile pline de lacrimi cu mama mea (despre felul în care mă supăram ca mamă) și cu soțul meu (despre cât de îngrozită eram pentru viitor) au ajutat. Mersul pe jos a ajutat. Terapia a ajutat. Will și Fern au ajutat.

În epilogul *Meet Me at the Lake* , aflăm că Fern este însărcinată cu o fetiță. Nu cred că sunt o persoană mai împlinită pentru că sunt mamă. Când cineva îmi spune că nu vrea copii, înțeleg asta. Uneori invidiez asta. Dar pentru această poveste, am vrut să-i dau lui Fern ocazia de a-și croi propriul drum ca mamă – să decidă ce elemente ale relației ei cu mama ei vrea să păstreze și ce ar face diferit. Poate mai presus de toate, am vrut să arăt că anxietatea lui Will nu i-a împiedicat să aibă copii, că luptele pentru sănătatea mintală nu te împiedică să fii un părinte minunat. Îmi place să cred că atunci când Fern și Will au discutat despre a avea copii, au făcut ceea ce am făcut eu și soțul meu înainte de a avea al doilea copil: au vorbit despre posibilitatea ca gândurile intruzive ale lui Will să reapară și au venit cu un plan pentru a se asigura că el. ar avea sprijin.

Ceea ce admir atât la Will, cât și la Fern este că iubesc mult. Nu este ușor pentru niciunul dintre ei să-și deschidă inimile – să riscă respingere, judecată, eșec – și se poticnesc pe parcurs. Aproape de sfârșitul cărții, Fern îi oferă lui Will șansa de a-și explica acțiunile. Ea decide să întindă mâna. Acesta, cred, este unul dintre cele mai curajoase și mai provocatoare lucruri de făcut în primele etape ale oricărei relații. De asemenea, este ceea ce îi face mai puternici. Cu toții facem greșeli. Ne confruntăm cu traume și pierderi și zile proaste. Zburăm cu toții, cu fața înainte, pe pietriș. Dar cu ceva noroc, cineva stă lângă noi, întinzându-și mâna.

1. Fern şi Will dezvoltă o legătură strânsă în doar o zi. Aţi simţit vreodată o astfel de conexiune puternică şi rapidă cu o altă persoană, fie el platonic sau romantic? Dacă da, la ce o atribui?
2. Cum joacă etapele vieţii lui Fern şi Will în prietenia lor când se întâlnesc pentru prima dată? Crezi că ar fi fost la fel de atraşi unul de celălalt într-un alt moment al vieţii lor?
3. În capitolul 5, Fern se gândeşte în sinea ei că secretele sunt un ingredient cheie în prieteniile strânse. Sunteţi de acord? Crezi că Fern mai crede asta până la sfârşitul cărţii?
4. Cum ai văzut evoluând prietenia lui Whitney şi Fern? A avut vreuna dintre prieteniile tale de lungă durată suişuri şi coborâşuri similare?
5. Ce părere aveţi despre relaţia dintre Fern şi Jamie, atât în trecut, cât şi în prezent? Crezi că ar fi rămas împreună dacă Fern nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Will?
6. Will află că sora lui este însărcinată după cele douăzeci şi patru de ore pe care le petrece cu Fern. Crezi că timpul petrecut împreună i-a afectat decizia de a se muta înapoi la Toronto şi de a-şi ajuta sora cu copilul?
7. La treizeci de ani, Fern este în pauză din relaţii pentru că nu crede că merită efortul. Dar ea decide să dea o şansă relaţiei ei cu Will, în ciuda acţiunilor sale şi a secretelor pe care le-a păstrat. Ai fi făcut la fel?
8. Fern poartă multă vinovăţie când vine vorba de mama ei. Ce părere ai despre relaţia dintre Maggie şi Fern? Crezi că decizia lui Fern de a rămâne în staţiune este determinată de vinovăţie sau de altceva?
9. Crezi că povestea de dragoste a lui Maggie şi Peter este una tristă sau fericită?
10. Faptul că viaţa nu merge întotdeauna aşa cum ne planificăm este o temă a acestei cărţi. Viaţa ta arată aşa cum ţi-ai imaginat-o când erai mai tânăr?

Alte o sută de fete de Iman Hariri-Kia
Iubitorii de carte de Emily Henry
Principiul inimii de Helen Hoang
De două ori timid de Sarah Hogle
Something Wilder de Christina Lauren
Exes & O's de Amy Lea
The Road Trip de Beth O'Leary
Romanticii morți de Ashley Poston
Cea care a scăpat de Charlotte Rixon
Șapte zile în iunie de Tia Williams

este autoarea bestseller-ului *New York Times* a cărţii *Every Summer After* . Ea este, de asemenea, o jurnalistă canadiană premiată, care a lucrat ca editor pentru Refinery29, *The Globe and Mail* , *Chatelaine* şi *Toronto Life* . Ea locuieşte în Toronto cu soţul şi cei doi fii.

CarleyFortune.com
CarleyFortune
CarleyFortune

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP